

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 45 / IV legislatura / Tercer període

Dimecres, 17 de març de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 25 / Sessió plenària núm. 26

Primera reunió

SUMARI

Sessió plenària núm. 25

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts

Atès el caràcter de secreta d'aquesta, no se'n fa la transcripció.

Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1992 (Punt primer de l'ordre del dia.)

El Ple aprova la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions de l'any 1992 (p. 2082).

Designació dels diputats interventors per al període pressupostari de 1993 (Punt segon de l'ordre del dia.)

El Ple designa diputats interventors per al període pressupostari de 1993 el Sr. Francesc Codina i Castillo (CiU), el Sr. Roc Fuentes i Navarro (IC) i el Sr. Simon Pujol i Folcrà (P) (p. 2087).

Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (Punt tercer de l'ordre del dia.)

El Ple acorda la compatibilitat del Sr. Josep Micaló i Aliu (CiU) (p. 2087).

La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i cinc minuts.

Sessió plenària núm. 26.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors (Reg. 333) (Punt primer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 2088).

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors (Reg. 1513) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Sesmilo (CiU) (p. 2090).

Posició dels grups: Sr. Barceló (P) (p. 2091), Sr. Puigcercós (ERC) (p. 2091) i Sr. Rañé (S) (p. 2092).

Votació (Proposta de resolució del G. P. d'Iniciativa per Catalunya): rebutjada per 14 vots a favor, 58 en contra i 23 abstencions (p. 2093).

Votació (Proposta de resolució del G. P. de Convergència i Unió): aprovada per 55 vots a favor, 9 en contra i 32 abstencions (p. 2093).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Reg. 1469) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Portabella (ERC) (p. 2094).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2095).

Posició dels grups: Sr. Llorens (P) (p. 2095), Sr. Gimeno (IC) (p. 2095) i Sr. Roma (S) (p. 2096).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2097).

El Sr. Portabella (ERC) intervé per al·lusions (p. 2097) i el Sr. Roma (S) li respon (p. 2098).

Posició dels grups (continuació): Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 2098).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per al·lusions (p. 2099).

El Sr. Camps i Rovira (CiU) li respon (p. 2099).

El Sr. Carod-Rovira (ERC) i el Sr. Camps i Rovira (CiU) intervenen per uns aclariments (p. 2099).

Votació: rebutjada per 19 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció (p. 2099).

Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 4.2.a) de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Reg. 1518) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Torn a favor: Sr. Llorens (P) (p. 2100).

Posició dels grups: Sr. Gimeno (IC) (p. 2101) i Sr. Portabella (ERC) (p. 2101).

El Sr. Curto i Casadó (P) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2102).

Posició dels grups (continuació): Sr. Roma (S) (p. 2102) i Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 2103).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per al·lusions (p. 2104).

El Sr. Roma (S) intervé per contradiccions (p. 2105).

El Sr. Camps i Rovira (CiU) intervé per fer uns aclariments (p. 2105).

El Sr. Gimeno (IC) intervé per al·lusions (p. 2105).

Votació: rebutjada per 30 vots a favor, 56 en contra i 13 abstencions (p. 2105).

Preses en consideració de la Proposta de modificació dels articles 48.1 i 59.2 del Reglament del Parlament (Reg. 6365) i de la Proposició de llei sobre la declaració de persones en les comissions d'investigació (Reg. 6366) (Punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.)

El Sr. Carod-Rovira (ERC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2105).

Torn a favor: Sr. Rodri (ERC) (p. 2105).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 2107), Sra. Oranich (IC) (p. 2108), Sr. Guitart i Domènech (S) (p. 2109) i Sr. Escudé (CiU) (p. 2109).

El Sr. Ribó (IC) intervé per fer un aclariment (p. 2110).

Posició del grup presentant: Sr. Rodri (ERC). Tot seguit n'anuncia la retirada (p. 2111).

SUMARI (3)

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta) (Reg. 7820) (Punt setè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Gimeno (IC) (p. 2111).*

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta) (Reg. 7844) (Punt vuitè de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Grau (CiU) (p. 2113).*

Posició dels grups: *Sr. Curto i Casadó (P) (p. 2114), Sr. Bargalló (ERC) (p. 2114) i Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 2115).*

El Sr. Gimeno (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 2115).

Votació conjunta: *aprovades per unanimitat (p. 2116).*

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts.

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 8079 i 8657) (Punt novè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Sala (S) (p. 2116).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 6609) (Punt desè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Saura (IC) (p. 2118).*

Resposta conjunta: *consellera de Governació (p. 2120) i conseller de Benestar Social (p. 2123).*

Rèplica: *Sr. Sala (S) (p. 2124) i Sr. Saura (IC) (p. 2126).*

Contrarèplica conjunta: *consellera (p. 2127).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya (Reg. 7234) (Punt onzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Ferran (S) (p. 2129).*

Resposta: *conseller de Cultura (p. 2131).*

Rèplica: *Sr. Ferran (S) (p. 2132).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2133).*

El Sr. Piella (S) intervé per al·lusions (p. 2135) i el conseller li respon (p. 2135).

InterpeHació al Consell Executiu sobre la garantia de les seccions de crèdit de les cooperatives de Catalunya (Reg. 7235) (Punt dotzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 2135).*

Resposta: *conseller d'Economia i Finances (p. 2137).*

Rèplica: *Sr. Vilalta i Oliva (S) (p. 2138).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya (Reg. 7237) (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Madueño (S) (p. 2138).*

Resposta: *conseller de Medi Ambient (p. 2140).*

Rèplica: *Sr. Madueño (S) (p. 2141).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2143).*

InterpeHació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals (Reg. 7393) (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Formulació: *Sr. Sesmilo (CiU) (p. 2144).*

Resposta: *conseller de Treball (p. 2145).*

Rèplica: *Sr. Sesmilo (CiU) (p. 2147).*

Contrarèplica: *conseller (p. 2147).*

La sessió se suspèn a les vuit del vespre i deu minuts.

Aquesta publicació és impresa en paper 100% reciclat, en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 25

La sessió s'obre a les deu del matí i tretze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, del secretari primer, de la secretària tercera i del secretari quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i l'oïdor de comptes.

Ordre del dia

1. Liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1992, presentada pels diputats interventors (art. 46.2.3r. del Reglament).

2. Designació dels diputats interventors per al període pressupostari de 1993 (art. 46.3 del Reglament).

3. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre incompatibilitats (art. 7 del Reglament).

**Liquidació del pressupost del Parlament
corresponent al segon període de sessions del 1992**

El Ple del Parlament, després d'estudiar la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon període de sessions del 1992, presentada pels diputats interventors, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament ha conegut la liquidació del pressupost del Parlament corresponent al segon semestre de 1992, que ha presentat la Comissió de Govern Interior.

»D'acord amb l'article 46.2.tercer del Reglament, aprova la dita liquidació.»

**LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT CORRESPONENT
AL SEGON SEMESTRE DE L'ANY 1992****LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL PARLAMENT DEL 1992. SEGON SEMESTRE**

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pen. Cont.</i>	<i>%Con.</i>
10001.000	Assignacions diputats	674.958.855	610.298.059	610.298.059		64.660.796	9,57
11001.000	Retr. bàsiques personal eventual	20.600.000	20.600.000	20.600.000			
11001.050	Retr. bàsiques personal eventual	4.200.000	4.200.000	4.200.000			
11002.000	Retr. compl. personal eventual	3.000.000	3.000.000	3.000.000			
11002.050	Retr. compl. personal eventual	1.299.320	1.299.320	1.299.320			
12001.000	Retr. bàsiques funcionaris	311.301.000	284.857.101	284.857.101		26.443.899	8,49
12001.050	Retr. bàsiques funcionaris	30.600.000	30.600.000	30.600.000			
12101.000	Retr. compl. funcionaris	78.400.000	59.597.467	59.597.467		18.802.533	23,98
12102.000	Altres remuneracions funcionaris	2.230.000				2.230.000	100,00
13101.000	Retr. bàsiques personal laboral temporal	6.500.000	5.797.514	5.797.514		702.486	10,80
13101.050	Retr. bàsiques personal laboral temporal	500.000	500.000	500.000			
13102.000	Retr. compl. personal laboral temporal	2.000.000	1.322.678	1.322.678		677.322	33,86
13102.050	Retr. compl. personal laboral temporal	50.000	50.000	50.000			
15001.000	Productivitat	7.100.000	7.100.000	7.100.000			
15101.000	Gratificacions serveis extraordinaris	8.000.000	6.232.769	6.232.769		1.767.231	22,09
15101.050	Gratificacions per serveis extraordinaris	4.000.000	4.000.000	4.000.000			
16001.000	Quotes Seguretat Social personal	76.000.000	64.133.837	64.133.837		11.866.163	15,61
16002.000	MUFACE	1.750.000	1.750.000	1.573.173	176.827		

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pen. Cont.</i>	<i>%Còn.</i>
16003.000	MUNPAL	16.000.000	6.992.347	6.954.721	37.626	9.007.653	56,29
16004.000	Altres règims de previsió social	4.000.000	2.378.677	2.246.355	132.322	1.621.323	40,53
16005.000	Quotes Seguretat Social diputats	97.000.000	80.689.382	72.040.825	8.648.557	16.310.618	16,81
16006.000	Classes passives diputats	1.600.000	1.600.000	1.347.479	252.521		
16007.000	Assegurances de personal i de diputats	22.999.000	14.788.156	9.893.762	4.894.394	8.210.844	35,70
16102.000	Prestació complemen. jubilació diputats	8.000.000	709.494	709.494		7.290.506	91,13
16102.050	Indemnització temporal graciable ex-dip.	10.000.000	1.524.326	1.524.326		8.475.674	84,75
16401.000	Ajut familiar	150.000	14.400	14.400		135.600	90,40
1		1.392.238.175	1.214.035.527	1.199.893.280	14.142.247	178.202.648	12,79
20001.000	Lloguer de béns mobles	2.000.000	1.397.094	955.614	441.480	602.906	30,14
20002.000	Lloguer fotocopiadores	7.000.000	7.000.000	4.044.340	2.955.660		
20002.050	Lloguer fotocopiadores	2.500.000	2.499.984	2.499.984		16	
20101.000	Lloguer de béns immobles	1.775.000	1.425.000	975.000	450.000	350.000	19,71
21001.000	Conservació edifici	19.000.000	19.000.000	14.558.295	4.441.705		
21001.050	Conservació edifici	6.700.000	6.700.000	6.700.000			
21002.000	Conservació sistema informàtic	16.250.000	15.291.952	2.780.472	12.511.480	958.048	5,89
21003.000	Conservació aire condicionat	2.500.000	2.497.877	2.444.258	53.619	2.123	0,08
21003.050	Conservació aire condicionat	1.000.000	158.041	57.064	100.977	841.959	84,19
21004.000	Conservació parc mòbil	2.500.000	2.425.642	1.987.177	438.465	74.358	2,97
21005.000	Conserv. sist. alimentació elèctric	900.000	881.678	881.678		18.322	2,03
21006.000	Conserv. centraleta electrònica	600.000	593.478	593.478		6.522	1,08
21007.000	Conserv. altra maquinària i equip	3.500.000	2.308.463	2.143.718	164.745	1.191.537	34,04
22000.000							100,00
22001.000	Material ordinari no inventariable	11.000.000	10.997.078	7.048.639	3.948.439	2.922	0,02
22001.050	Material ordinari no inventariable	1.400.000	1.399.462	1.396.690	2.772	538	0,03
22002.000	Prensa, revistes i altres publicacions	8.000.000	7.993.063	6.330.454	1.662.609	6.937	0,08
22002.050	Prensa, revistes i altres publicacions	2.307.847	2.307.724	2.307.724		123	
22003.000	Material informàtic no inventariable	2.500.000	1.957.436	1.253.767	703.669	542.564	21,70
22101.000	Aigua, gas, electricitat, calefacció	24.000.000	23.653.116	18.582.521	5.070.595	346.884	1,44
22101.050	Aigua, gas, electricitat	2.000.000	2.000.000	2.000.000			
22102.000	Carburants	2.800.000	2.688.414	2.355.085	333.329	111.586	3,98
22103.000	Vestuari	2.700.000	2.537.473	1.885.022	652.451	162.527	6,01
22106.000	Altres subministraments	6.000.000	3.705.328	3.094.970	610.358	2.294.672	38,24
22107.000	Enregistrament i so	2.350.000	1.212.661	753.928	458.733	1.137.339	48,39
22201.000	Comunicacions	16.000.000	15.648.707	13.583.542	2.065.165	351.293	2,19
22301.000	Transports	3.600.000	3.490.433	429.599	3.060.834	109.567	3,04
22402.000	Assegurances parc mòbil	1.500.000	1.475.788	1.475.788		24.212	1,61
22403.000	Assegurances edifici, mobiliari i maq.	4.600.000	3.037.591	2.809.622	227.969	1.562.409	33,96
22501.000	Tributs	200.000	95.600	95.600		104.400	52,20

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contrei</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pen. Cont.</i>	<i>%Con.</i>
22601.000	Bar-restaurant	4.500.000	4.500.000	2.999.992	1.500.008		
22602.000	Atencions protocol·làries i representa.	27.500.000	27.494.072	27.032.942	461.130	5.928	0,02
22602.050	Atencions protocol·làries i representa.	18.000.000	18.000.000	18.000.000			
22602.090	Atencions protocol·làries i representa.	3.202.490	3.202.490	3.202.490			
22606.000	Hospital clínic	965.000	957.562	718.170	239.392	7.438	0,77
22607.000	Formació i promoció	4.325.000	4.064.802	3.204.565	860.237	260.198	6,01
22608.000	Altres despeses diverses	10.000.000	4.535.358	1.494.897	3.040.461	5.464.642	54,64
22609.000	Relacions institucionals exteriors	9.000.000	1.987.895	1.383.002	604.893	7.012.105	77,91
22610.000	Publicacions obligatòries	42.170.000	35.624.878	32.230.585	3.394.293	6.545.122	15,52
22611.000	Publicacions voluntàries	48.900.000	48.900.000	6.932.964	41.967.036		
22612.000	Despeses d'informàtica	36.300.000	34.661.647	25.965.189	8.696.458	1.638.353	4,51
22613.000	Publicacions de Biblioteca	3.000.000	4.492	4.492		2.995.508	99,85
22701.000	Neteja i sanejament	35.900.000	35.900.000	35.900.000			
22707.000	Estudis i treballs tècnics	3.000.000	25.435	25.435		2.974.565	99,15
22708.000	Prestació altres serveis informàtics	3.000.000	820.014	774.603	45.411	2.179.986	72,66
22709.000	Serveis agències de notícies	2.600.000	2.229.785	1.584.245	645.540	370.215	14,23
22709.050	Serveis agències de notícies	500.000	500.000	348.196	151.804		
23001.000	Dietes, locomoció i trasllats	9.000.000	3.676.532	3.208.798	467.734	5.323.468	59,14
23002.000	Conveni RENFE	700.000	700.000	343.175	356.825		
23101.000	Altres indemnitzacions	500.000	410.814	410.814		89.186	17,83
23102.060	Indemn. diputats exercici funció	234.291.145	203.551.609	203.551.609		30.739.536	13,12
24001.000	Dotacions per a serveis de nova creació	250.000				250.000	100,00
2		654.786.482	578.126.468	475.340.192	102.786.276	76.660.014	11,70
48101.000	Assignacions grups parlamentaris	450.500.000	416.288.792	416.288.792		34.211.208	7,59
48101.050	Assignacions grups parlamentaris	336.160	336.160	336.160			
48201.000	Prestació substitutòria asseg. diputats	1.000				1.000	100,00
48301.000	Ajuts estudis i formació fills funcionaris	3.000.000	2.964.909	2.964.909		35.091	1,16
48301.050	Ajuts estudis fills funcionaris	89.046	89.046	89.046			
4	Transferències corrents	453.926.206	419.678.907	419.678.907		34.247.299	7,54
61101.000	Obres condicionament de l'edifici	100.000.000	87.446.437		87.446.437	12.553.563	12,55
61101.050	Obres condicionament edifici	46.000.000	46.000.000	9.110.537	36.889.463		
62101.000	Microfilmació d'arxius	1.840.000				1.840.000	100,00
62102.000	Àudio-visuals	1.000				1.000	100,00
62201.000	Sistema de seguretat	31.500.000	29.836.086	42.245	29.793.841	1.663.914	5,28
62301.000	Altra maquinària	13.500.000	11.506.859	1.563.021	9.943.838	1.993.141	14,76
62301.050	Altra maquinària	5.622.999	5.622.999	972.700	4.650.299		
63001.000	Adquisició vehicles	5.000.000	5.000.000		5.000.000		

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. Pag.</i>	<i>Pen. Cont.</i>	<i>%Con.</i>
64101.000	Mobiliari	18.000.000	17.292.746	5.880.297	11.412.449	707.254	3,92
64101.050	Adquisició de mobiliari	4.000.000	4.000.000	1.554.948	2.445.052		
65101.000	Pla informàtic	41.800.000	41.800.000	1.902.280	39.897.720		
67101.000	Llibres	4.500.000	4.498.869	4.498.869		1.131	0,02
6		271.763.999	253.003.996	25.524.897	227.479.099	18.760.003	6,90
83101.000	Bestretes concedides al personal	2.000.000	1.944.537	990.006	954.531	55.463	2,77
83101.080	Bestretes	11.571.761	11.571.761	10.764.362	807.399		
8		13.571.761	13.516.298	11.754.368	1.761.930	55.463	0,40
TOTALS EXERCICI 1992		2.786.286.623	2.478.361.196	2.132.191.644	346.169.552	307.925.427	11,05

LIQUIDACIÓ DEL PRESSUPOST DEL SÍNDIC DE GREUGES DEL 1992. SEGON SEMESTRE

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag.</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% con.</i>
10001.002	Retr. bàsiques alts càrrecs	9.833.000	9.548.965	9.548.965		284.035	2,88
10002.002	Retr. compl. alts càrrecs	14.731.000	13.839.397	13.839.397		891.603	6,05
11001.002	Retr. bàsiques personal eventual	83.696.000	83.696.000	83.696.000			
11002.002	Altres remunerac. pesonal eventual	13.565.000	13.064.493	13.064.493		500.507	3,68
15001.002	Productivitat	993.000	886.929	886.929		46.071	4,93
15001.052	Productivitat	1.066.405	1.066.405	1.066.405			
15101.002	Gratificacions serveis extraordinari	2.450.500	1.668.520	1.668.520		781.980	31,91
16001.002	Seguretat social	21.615.000	20.087.006	20.087.006		1.527.994	7,06
16003.002	MUNPAL	978.000	367.694	367.694		610.306	62,40
16004.002	Altres règims de previsió social	500.000	431.270	416.229	15.041	68.730	13,74
16401.002	Ajut familiar	57.500				57.500	100,00
1		149.425.405	144.656.679	144.641.638	15.041	4.768.726	3,19
20001.002	Lloguer de béns mobles	75.000				75.000	100,00
20101.002	Lloguer de béns immobles	4.327.000	4.326.024	4.326.024		976	,02

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag.</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% con.</i>
21001.002	Manteniment immobilitzat material	6.280.000	6.249.200	5.603.712	645.488	30.800	,49
22001.002	Material ordinari no inventariable	1.790.000	1.770.732	1.522.732	248.000	19.268	1,07
22001.052	Material ordinari no inventariable	134.394	134.394	134.394			
22002.002	Prensa, revistes i altres publicacio	420.000	404.507	397.467	7.040	15.493	3,68
22003.002	Material informàtic no inventariable	220.000				220.000	100,00
22101.002	Aigua, gas, electricitat, calefacció	2.700.000	2.670.489	2.446.997	223.492	29.511	1,09
22102.002	Carburant	250.000	240.000	200.000	40.000	10.000	4,00
22103.002	Vestuari	180.000	153.606	141.876	11.730	26.374	14,66
22105.002	Productes farmacèutics	1.000				1.000	100,00
22106.002	Altres subministraments	110.000	76.105	73.402	2.703	33.895	30,81
22201.002	Comunicacions	1.941.000	1.938.772	1.872.710	66.062	2.228	,11
22301.002	Transports	1.000				1.000	100,00
22401.002	Assegurances	310.000	309.894	309.894		106	,03
22501.002	Tributs	150.000	149.756	149.756		244	,16
22501.052	Tributs	144.000	144.000	144.000			
22602.002	Atencions protocol·làries i representa	640.000	637.687	569.692	67.995	2.313	,36
22603.002	Publicitat i propaganda	1.000				1.000	100,00
22605.002	Reunions i conferències	1.000				1.000	100,00
22607.002	Formació i promoció	420.000	335.000	335.000		85.000	20,23
22608.002	Altres despeses diverses	420.000	355.074	355.074		64.926	15,45
22609.002	Publicacions	2.310.000	2.110.146	2.110.146		199.854	8,65
22701.002	Neteja i sanejament	5.014.000	5.013.763	4.016.419	997.344	237	
22701.052	Neteja i sanejament	745.000	745.000	745.000			
22702.002	Seguretat	1.000				1.000	100,00
22704.002	Postals	1.000				1.000	100,00
22707.002	Estudis i treballs tècnics	1.600.000	1.315.782	900.846	414.936	284.218	17,76
23001.002	Dietes, locomoció i trasllats	950.000	517.099	502.319	14.780	432.901	45,56
23101.002	Altres indemnitzacions	1.000				1.000	100,00
24001.002	Dotacions per a nous serveis	1.000				1.000	100,00
2		31.138.394	29.597.030	26.857.460	2.739.570	1.541.364	4,95
48001.062	Transferències a famílies	1.156.000	1.017.187	1.017.187		138.813	12,00
4	Transferències corrents	1.156.000	1.017.187	1.017.187		138.813	12,00
61001.002	Inversions en edificis i altres cons.	739.000	788.321	788.321		10.679	1,33
62001.002	Inversions en maquinària, instal·lac	149.500	103.796	103.796		45.704	30,57
62001.052	Maquinària, instal·lacions i utilitat	300.000	89.100	89.100		210.900	70,30

<i>Partida</i>	<i>Títol</i>	<i>Pressupost</i>	<i>Contret</i>	<i>Pagat</i>	<i>Pend. pag.</i>	<i>Pend. cont.</i>	<i>% con.</i>
63001.002	Inversió en material de transport	500				500	100,00
64001.002	Inversions en mobiliari i estris	310.000	127.819	127.819		182.181	58,76
65001.002	Inversions en equip de procés de dad	900.000	855.937	855.937		44.063	4,89
65001.052	Equip de procés de dades	317.432	317.432	317.432			
67001.002	Llibres	440.000	439.407	439.407		593	,13
6		3.216.432	2.721.812	2.721.812		494.620	15,37
84001.002	Bestretes al personal	500.000	257.690	257.690		242.310	48,46
84001.052	Bestretes	891.785	825.000	825.000		66.785	7,48
8		1.391.785	1.082.690	1.082.690		309.095	22,20
TOTALS EXERCICI 1992		186.328.016	179.075.398	176.320.787	2.754.611	7.252.618	3,89

**Designació dels diputats interventors per
al període pressupostari de 1993**

El Ple del Parlament, a proposta de la Comissió de Govern Interior i d'acord amb l'article 46.3 del Reglament, pren l'acord següent:

«El Ple del Parlament designa diputats interventors per al període pressupostari de 1993 el Sr. Francesc Codina i Castillo, del G. P. de Convergència i Unió; el Sr. Roc Fuentes i Navarro, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya; i el Sr. Simon Pujol i Folcrà, del G. P. Popular.»

**Dictamen de la Comissió de l'Estatut
dels Diputats sobre incompatibilitats**

El Ple del Parlament, després d'estudiar el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, i d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, adopta la Resolució següent:

«D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats pel nou diputat d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Josep Micaló i Aliu.»

(La sessió s'aixeca a un quart d'onze del matí i cinc minuts.)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 26.1

La sessió s'obre a dos quarts d'onze del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances i d'Indústria i Energia.

Ordre del dia

1. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors (Reg. 333).

2. Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors (Reg. 1513).

3. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Reg. 1469).

4. Presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de l'article 4.2.a), de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals (Reg. 1518).

5. Presa en consideració de la Proposta de modificació dels articles 48.1 i 59.2 del Reglament del Parlament (Reg. 6365).

6. Presa en consideració de la Proposició de llei sobre la declaració de persones en les comissions d'investigació (Reg. 6366).

7. Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta) (Reg. 7820).

8. Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta) (Reg. 7844).

9. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joc (Regs. 8079 i 8657).

10. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joc (Reg. 6609).

11. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya (Reg. 7234).

12. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la garantia de les seccions de crèdit de les cooperatives de Catalunya (Reg. 7235).

13. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya (Reg. 7237).

14. Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals (Reg. 7393).

15. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el Pla de salut de Catalunya (Reg. 7457).

16. Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de les seves obligacions fiscals envers els ajuntaments (Reg. 6715).

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política econòmica davant l'actual situació de l'agricultura a Catalunya (Reg. 8360).

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la política del Departament de Benestar Social en relació amb els ajuntaments de Catalunya (Reg. 8285).

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre política de joventut (Reg. 8351).

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre les energies alternatives (Reg. 8369).

21. Preguntes amb resposta oral.

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Com és costum, d'acord amb l'article 133 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per a ser contestades oralment en el Ple, i també el nom de les senyores diputades i els senyors diputats que les han formulades. Aquesta llista ja ha estat distribuïda entre els senyors diputats i les senyores diputades, per la qual cosa aquesta Presidència prega que se l'eximeixi de la seva lectura.

Al mateix temps, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, s'anuncia que les preguntes seran substanciades a les 16 hores de demà, dijous, dia 18 de març.

Presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors

El primer punt de l'ordre del dia és la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificar l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya. D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les festes laborals que tenen caràcter retribuït i no recuperable vénen regulades en la Llei 8/1980, la Llei de l'Estatut dels treballadors. Fonamentalment, l'Estatut dels treballadors, en el seu article 37.2, determina: primer, que les festes laborals no podran excedir de catorze l'any; segon, de les quals dues seran locals; tercer, que es respectaran en tot l'Estat les festes de Nadal, Any Nou i Primer de

Maig, i quart, que les comunitats autònomes podran assenyalar aquelles festes que, per tradició, els siguin pròpies.

Durant aquests més de dotze anys de vigència d'aquesta Llei s'han posat de manifest els problemes en l'aplicació d'aquesta Llei pel que fa referència als calendari laboral. El mateix Govern central ha anat promulgant diversos reials decrets que han modificat substancialment el mateix redactat de l'Estatut dels treballadors i han restringit, en molts casos, les capacitats de les diferents comunitats autònomes per conservar les respectives festes tradicionals. Alhora, en determinats moments s'ha creat confusió en relació amb el calendari laboral. En conclusió, des de fa alguns anys, des de diverses comunitats autònomes i també des de diversos agents socials, s'ha reclamat insistentment la modificació d'aquesta Llei.

El nostre Grup Parlamentari, l'any 1990, va presentar una proposta de modificació de l'Estatut dels treballadors en els termes exactes que avui defenso; era una proposta que, en bona part, recollia el que eren iniciatives d'organitzacions socials –especialment dels sindicats– a Catalunya, proposta aquesta que ha estat dos o tres anys aturada perquè es va obrir una negociació o un intent de negociació amb el Govern central. Posteriorment, Convergència i Unió –posteriorment a la nostra presentació d'aquesta iniciativa– també va presentar una altra iniciativa que, des de concepcions diferents, intentava també modificar l'Estatut dels treballadors.

Avui portem al Ple aquesta iniciativa, fonamentalment perquè el Grup de Convergència i Unió ha decidit portar la seva. Nosaltres no l'hauríem portat a iniciativa nostra: la portem perquè vàrem ser els primers i perquè pensem que la nostra proposta és millor, però vull dir clarament, des d'aquesta tribuna, que seria bo que, en aquest punt, intentéssim buscar un consens entre totes les forces polítiques de Catalunya per tal que la proposta que des del Parlament de Catalunya es porti al Congrés dels Diputats sigui una proposta consensuada, i en aquest sentit anunciem que retirarem la nostra iniciativa parlamentària si el Grup de la majoria la retirés i obríssim un procés de negociació, que no hauria de ser etern, però un procés de negociació que permetés que, en un tema d'aquestes característiques –la modificació del calendari laboral–, hi hagués una proposta del màxim consens entre tots els grups parlamentaris de Catalunya. Si no fos així –hi insisteixo–, posaríem la nostra proposta a votació.

La nostra proposta, fonamentalment, té tres grans principis: primer principi, que les comunitats autònomes tinguin –tinguem– un marge suficientment ample per fixar, per determinar les nostres festes tradicionals; un segon principi, una petita però en definitiva una disminució de la jornada anual de treball, d'acord amb el que són avui les orientacions de la resta de països europeus, i en tercer lloc, fer una proposta de modificació de la Llei que regula el calendari laboral que sigui plenament coherent amb un Estat democràtic i que sigui plenament coherent amb allò que determina la nostra Constitució.

En aquest sentit, per concretar-ho, el Grup d'Iniciativa per Catalunya proposa que de les catorze festes anuals es passi a quinze festes; que, d'aquestes quinze, vuit tinguin caràcter estatal –les tres que ja estan recollides, Nadal, Any Nou i Primer de Maig, però a més a més Reis, Divendres Sant, el dia de la Constitució i el dia de Tots Sants–; per tant, vuit de caràcter estatal, dues de caràcter local i cinc de caràcter nacional, és a dir que Catalunya pugui fixar i la resta de comunitats autònomes puguin fixar cinc dies des de la seva comunitat autònoma.

Aquesta és, en síntesi, la nostra proposta. Si el senyor president m'ho permet, ja em posicionaria –perquè va íntimament relacionada– en relació amb la proposta que és el punt número 2 de l'ordre del dia, que és la proposta de Convergència i Unió.

La proposta de Convergència i Unió manté les catorze festes estatals, però allò en què discrepem, allò que és fonamentalment motiu de la nostra discrepància és que ens fa una proposta de modificació de l'Estatut dels treballadors que nosaltres considerem pre-constitucional; és a dir, la proposta que Convergència i Unió fa, d'una banda, remet i posa dintre de la Llei acords del gener de 1979. Espanya, en aquells moments, era un país confessional. Evidentment, els acords de la Santa Seu s'han de renegociar i no creiem que –hi insisteixo– uns acords amb la Santa Seu del gener del 1979, en un Estat confessional, per via de llei els hàgim d'incloure en la Llei de l'Estatut dels treballadors. I d'altra banda, no estem d'acord que, en aquest sentit, el tractament d'una festa cívica important, que ha de ser molt més important, com la de la Constitució, no sigui de fet reconeguda com a festa laboral i, fins i tot, que s'equipari amb el dia de la Hispanitat. És a dir, la proposta que Convergència i Unió fa és una proposta en què hi han dues festes de caràcter cívic, equipara la Hispanitat amb la Constitució i trasllada la seva celebració al diumenge, introduint tot un seguit de festes religioses, basant-se en uns acords amb la Santa Seu, que –hi insisteixo– és pre-constitucional.

En aquest sentit, deixem en aquesta cambra la nostra proposta de retirar les dues propostes, d'intentar buscar una sola proposta d'aquest Parlament de Catalunya que reculli tot allò que avui ja ultrapassa l'àmbit religiós, perquè és un àmbit cultural, independentment de les creences –que aquí una bona part d'aquestes festes són festes religioses–; que això no es pot justificar en cap cas, des del nostre punt de vista, com a resultat d'un acord amb la Santa Seu de gener del 79, i que creiem que és important que el dia de la Constitució sigui una festa reconeguda, que cada cop guanyi més importància i més relleu en una societat democràtica. En aquest sentit, en el cas que Convergència i Unió mantingués la seva proposta, que nosaltres consideraríem un greu error polític, anunciem que votarem en contra de la proposta de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Presa en consideració de la Proposta de Resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació del règim de festes establert en l'article 37.2 de la Llei de l'Estat 8/1980, del 10 de març, de l'Estatut dels treballadors

El següent punt de l'ordre del dia, tal com ha fet referència el senyor Saura, també és una proposta de resolució per presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats una proposició de llei de reforma d'aquest mateix article de la llei estatal. Naturalment, s'hauran de votar separatament en el seu moment les propostes, perquè són diferents, però el debat sí que es podria fer conjuntament, si ho estima així el portaveu de Convergència i Unió. Molt bé, doncs, té la paraula. (*Pausa.*) El senyor Sesmiolo té la paraula.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Com s'ha vist per la intervenció del meu company, el senyor Saura, i de la que jo faré ara, es tracta de resoldre una qüestió que és de molt difícil solució i que aquí a la cambra s'ha presentat des de dues vessants o de dues òptiques diferents, que dissortadament no poden ser complementàries, doncs, perquè el nombre de festes és limitat i és un.

Per tant, d'acord que és un tema difícil de resoldre; no ens complau la solució que proposa Iniciativa per Catalunya, per la qual cosa ja anuncio que la votarem en contra, i també he de dir que no ens acaba de complaure la que presentem nosaltres, però nosaltres bàsicament ho fem perquè en el si del Congrés dels Diputats, cas que s'acceptés a tràmit la nostra proposta, s'obriria un debat sobre aquesta qüestió.

En primer lloc, nosaltres no creiem que s'hagi d'augmentar en un dia més les festes laborals de tipus..., de caràcter retribuït —aquesta seria una primera. Però, per altra banda, també voldria dir que, de cara a intentar trobar una posició consensuada i unitària de totes les forces polítiques catalanes, el nostre Grup creu que ho ha complert amb escreix. O sigui, aquesta proposta nostra, és veritat que es va presentar poc temps després de la que ja havia presentat Iniciativa per Catalunya; per tant, ja hi havia una iniciativa sense un discurs previ o una conversa seriosa entre nosaltres. En vam presentar una altra, precisament, per comentar-ho, i jo recordo, doncs, que vam tenir diverses reunions, cinc, sis, set..., no me'n recordo, però diverses, no una, bastants de reunions. Recordo que pel Grup d'Iniciativa hi havia la senyora Rosa Fabian; pel Grup Popular, llavors, hi havia el senyor Bauzá; el senyor Xavier Guitart —crec recordar— pels socialistes; jo mateix pel Grup de Convergència i Unió. Em sembla que tots teníem un esperit marcadament constructiu per mirar de trobar una solució i no la trobàvem. Perquè, és clar, hi havia, diguem-ne, primer, una qüestió que ja no vam poder passar d'aquesta: si les festes havien de ser quinze o catorze; recordo, doncs, que, malgrat que hi havia una majoria que deia que havien de ser catorze, com que hi havia una proposta d'uns sindicats que deien que no, que havien de ser quinze, i, portaveu d'aquests sindicats, se'n feia la senyora

Rosa Fabian, doncs, ja no va poder ser possible. I, després, sobre el caràcter que si la Constitució sí, que la Constitució no...

Jo recordo, fins i tot, una cosa que m'ha recordat un company nostre no fa massa, que deia que els països —havia estudiat ell..., no ho sé— en els quals el dia de la Constitució era festa nacional era el dia de la primera Constitució; en el cas nostre hauria de ser el dia de la Pepa, el dia de Sant Josep, que es va constituir la de Cadis. Perquè, és clar, les constitucions es van reformant, es van renovant, són un cos que no és completament, diguem-ne, tancat, i, per tant, ens podríem trobar, d'aquí a un any, d'aquí a dos, d'aquí a cinc, d'aquí a deu..., reformar la nostra Constitució, potser, fins i tot, d'una manera no diré substancial però sí intensa, i ens trobaríem que això ha estat fet, doncs, un altre dia qualsevol del mes de febrer, i l'hauríem de traslladar.

Per tant, estem amb un tema que és molt opinable, que és molt discutible i que, per tant, el que cal és obrir un debat, perquè arriba un moment que sí que crec que el Parlament s'ha de fer ressò d'un sentiment, d'una sensibilitat que hi ha a la població.

Suposo que tots vostès, encara que no en compartim l'anàlisi, del simple que és —perquè de tan simple no es pot compartir—, però sí que hauran sentit més d'una vegada dir: «Home, doncs, amb la dictadura fèiem les festes tradicionals de Catalunya, i ara que hi ha democràcia no les podem fer.» I, per tant, crec que el Parlament també és bo que es faci ressò d'aquest estat d'opinió —no sé si majoritari, però sí ampli dintre de la societat— i que, per tant, doncs, s'esforci a presentar en el Congrés dels Diputats una proposta a iniciativa nostra que miri de resoldre la problemàtica que a Catalunya no podem fer aquelles festes que per nosaltres són emblemàtiques i que, fins a un cert punt..., aquí també es pot exagerar o també ens podríem quedar curts, no?, però no deixen de configurar el que és una part de la nostra pròpia personalitat.

Quina és, en essència —per no cansar-los, perquè suposo que l'hauran llegit tots— de la nostra proposta, en essència, per dir-ho així? A part que els acords de la Santa Seu no són, diguem-ne, pre-constitucionals —la Constitució es va plebiscitar el 6 de desembre del 78 i els acords amb la Santa Seu són del 79—, els acords de la Santa Seu no els hem fet nosaltres, ni Convergència i Unió; els ha fet l'Estat. I per tant, quan aquí en fem referència..., demà es poden modificar, demà es pot suprimir, pot haver-hi no-acord amb la Santa Seu, i això ens faria un replantejament. Però, comptant amb el que tenim —que és amb el que hem de comptar—, la nostra proposta essencialment diu: «Tant les comunitats autònomes com l'Estat renunciïn que siguin laborables i retribuïdes les festes de caràcter cívico-polític», per dir-ho així. No és que comparem nosaltres la festa de la Hispanitat amb la festa de la Constitució, i encara menys —senyor Saura si m'ho permet— amb l'Onze de Setembre. O sigui, no ho comparem això; simplement, mirant un marc de tipus general, dir: escolti'm, a Catalunya ja tenim un precedent, diria gairebé gloriós, no?; el dia de Sant Jordi tothom sap que és

la nostra festa i tothom va a treballar. Per tant, als primers temps de la democràcia, l'Onze de Setembre era laborable, i no sé si era més reeixida encara la presència de comitès d'empresa i de grups de treballadors i de grups cívics al peu de l'estàtua de Rafael Casanova que ara; això seria discutible. I em sembla molt bé i molt legítim, i vull que es consideri com una renúncia dolorosa –dolorosa– que fa el Grup de Convergència i Unió fent la proposta. Però, d'alguna manera o altra, el que no ens pot tornar a passar és que el dia de Reis, doncs, resulta que les forces socials i econòmiques busquen una solució una mica estranya, que un altre dia ens falta el dia de Sant Joan, etcètera. I això ja ho tenim l'any 95; l'any 95 ens trobarem amb aquest problema: el Govern haurà de decidir que una d'aquestes festes que nosaltres creiem emblemàtiques s'hagi de suprimir.

Per tant, és una proposta com una altra qualsevol, perquè pensí que, al cap i a la fi, del que es tracta és que sigui presa en consideració en el Congrés dels Diputats, i, si fos així, parlar-ne. Perquè el que sí que saben vostès és que portem tres anys parlant-ne, parlant que si canviaven el ministre, que si no, que si... S'han fet negociacions; el conseller de Treball m'han dit que n'han parlat moltes, moltes vegades. Semblava que un dels pares de l'última reforma, que era el senyor Álvaro Espina, doncs, en canviar de Ministeri, al Ministeri es trobaria una altra receptivitat, i tampoc s'hi ha trobat. I, és clar, no podem passar un altre any, i un altre any, i dos anys, i tres anys negociant. És a dir, dintre els grups vam negociar; a mi em sembla que sí. I, ho repeteixo, cinc o sis sessions vam tenir per mirar d'arribar a un acord, que no va ser possible amb nosaltres. És bo, és dolent? Doncs, potser no hem estat capaços, però jo suposo que tothom hi va anar, amb un sentit constructiu i amb honradesa, a intentar pactar. S'ha intentat pactar al Parlament de Catalunya i no va ser possible; d'això, m'agradaria que en quedés constància, perquè va ser així. S'ha intentat negociar tres anys amb el Govern central: tampoc ha estat possible. Doncs, vejam si amb aquesta proposta, que no ens satisfà al cent per cent però que entenem que és la menys dolenta, en el Congrés dels Diputats hi ha aquesta voluntat de negociació, s'obre un període de reflexió i es debat; simplement. Perquè la virtualitat de la proposta és aquesta: intentar obrir un debat en el Congrés dels Diputats.

Per tant, senyores i senyors diputats, espero haver-los convençut, o almenys aquest ha estat el desig nostre, per part de Convergència i Unió, i demanar el vot favorable a la nostra proposta.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Ara poden intervenir els altres grups per fixar posició en relació amb aquestes dues propostes de resolució. Per al Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Barceló.

El Sr. BARCELÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, realment, el Grup Parlamentari Popular votarà en contra d'ambdues preses en consideració, perquè

pensa, estima que cal cercar, en aquest sentit, amb una modificació del calendari laboral, unes solucions consensuades políticament per tal de determinar i fixar les festes de manera que això no es converteixi en un motiu permanent de conflicte i d'enfrontament, i, per tant, estarem, en aquest sentit, d'acord amb la intervenció, amb la primera part de la intervenció del senyor Saura.

Les nostres bases per arribar a aquest consens sobre la modificació de les festes laborals serien: primer, la no-fragmentació del mercat; segon, la fixació d'un nombre igual de festes per a tot l'Estat; la màxima homogeneïtat possible de les festes per tal de garantir la seguretat dels intercanvis mercantils –el còmput, els terminis legals, els venciments de les obligacions, etcètera–, i el màxim respecte –el màxim respecte– per les festes tradicionals de cadascuna de les comunitats autònomes.

Per tant, i havent explicat aquests motius, hem fet, senyor president, el posicionament respecte a les dues preses en consideració, tant del Grup d'Iniciativa com del Grup de Convergència, i les donem ambdues per defensades. I anunciem que votarem en contra d'ambdues.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Barceló. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Senyor president, senyores i senyors diputats, en la darrera legislatura, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya ja va presentar i ja va plantejar la necessitat d'adequar les festes del calendari laboral a la realitat catalana. Després de sentir els diferents parlamentaris, i a manca d'un encara, tenim la sensació que en aquest cas estem fent una mica la casa per la teulada, perquè el primer que caldria fer, plantegem nosaltres, és quines són realment les festes que ens interessa tenir a Catalunya, en això que es diu la *Comunidad Autónoma*; caldria començar per aquí i després veure com ho adequem i presentem l'esmena de l'Estatut dels treballadors al Parlament i a les Corts espanyoles.

Malgrat això, detectem positivament la iniciativa, per part del Grup d'Iniciativa per Catalunya, perquè, si més no, hi ha la voluntat de deixar-ho aquí, damunt la taula, tornar-ho a renegociar, tornar-ho a veure i fer una proposta conjunta per part del Parlament de Catalunya. I no així actituds com la que ha presentat el Grup de la majoria, de dir que és molt de temps, que el que cal és presentar una llei, la menys dolenta possible, i que a partir d'aquí ja es discutirà a Madrid. Home, jo penso, i el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya així ho planteja també, que no afavoreix precisament la dignitat i la manera de fer i el prestigi d'aquesta cambra haver de presentar una llei per presentar-la, com sembla que se'ns ha dit aquí. A mi em sembla que, com més depurat sigui el text, més consensuat sigui el text, més bé podrem renegociar a les Corts espanyoles.

És per això i per la necessitat de plantejar d'entrada quines són les necessitats i quin és l'acord que hi hauria d'haver a la cambra i quines haurien de ser festes a Catalunya...

primer punt. En segon lloc, nosaltres també estariem a favor dels quinze dies; creiem que és un acord que s'està assumint en alguns estats d'Europa, i no per això la cambra hauria de dividir-se. I, en tercer lloc, és la necessitat, ja —que es fa cada cop més evident—, de posar un acord ja definitiu, si més no de la cambra. I això està vist que avui, pel que s'ha sentit aquí, no és possible.

És per això que diem nosaltres que votarem a favor de la proposta d'Iniciativa per Catalunya; és la més coherent; és la que deixa el marge de dies més..., de la Comunitat Autònoma; en deixa cinc, en aquest cas: dos per a les locals i la resta queden per a l'Estat, i, si més no, manté la claredat que hem vist, amb desencís, que no mantenia el Grup de la majoria sobre dates tan significatives i rellevants com és el 12 d'octubre. Pensem que dates com aquesta s'hauria de bregar, s'hauria de treballar, hi hauria d'haver l'acord a la cambra perquè desapareguessin del calendari festiu; pensem que a Catalunya no té tradició i que sí que altres festes que han tingut tradició en aquests moments, com és el dia de Sant Esteve, llegint al peu de la lletra de la proposta de Convergència, sembla que les vulguem imposar a les comunitats autònomes que no tenen aquesta tradició.

És per això que diem que ens abstindrem en la proposta de Convergència; creiem que no està al nivell que hauria d'estar; blasmem i critiquem la no-possibilitat d'arribar a un acord, de retirar-ne les dues i fer un esforç consensuat, i votarem a favor de la proposta d'Iniciativa per Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Rafé.

El Sr. RAÑÉ: Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, aquestes dues propostes de resolució que s'han plantejat tenen un origen que és fruit de la dificultat de fer coincidir, d'una banda, la realitat amb el conjunt de legislacions que hi han, la voluntat de defensar les festes populars, les festes catalanes, amb la realitat que hi ha. I potser ens trobem amb la necessitat d'esmenar —o de plantejar el que s'ha d'esmenar— un dels articles que, realment, si som seriosos i curosos, veuríem que la seva redacció actual, si s'apliqués la seva redacció actual, és la millor redacció que mai podrem tenir, perquè és una redacció que diu que hi han tres festes de caire estatal comunes per a tot l'Estat i que les comunitats autònomes poden fixar als calendaris. Per tant, si aquest fos el que s'estigués portant a la pràctica, potser no faria falta ni modificar l'Estatut dels treballadors, perquè seria la millor redacció que tindríem.

Però aquí se'ns ha creuat altres coses, fonamentalment dues —fonamentalment dues—: l'una, un acord amb la Santa Seu, que donada la situació que hi ha entre l'Església i l'Estat, que l'Església, a més a més, té la ciutat del Vaticà o l'Estat del Vaticà, es transforma, un acord amb la Santa Seu, de relacions Església-Estat, en un tractat internacional que hem de respectar. I tothom som molt curosos i recomanem i considerem convenient no començar a fer malbé el

dret internacional. Una altra qüestió és que potser això s'hauria de canviar, i això naturalment no és voluntat d'una de les parts, és voluntat de les dues parts: del Govern, de l'Estat, de la Santa Seu. I això costa molt. Tots ho sabem. Aquestes coses són molt laborioses i costen molt.

Dissortadament ens trobem que si aquesta fos la voluntat, la proposta que ha fet la majoria va en sentit contrari. Si algun dia aconseguíssim convèncer la Santa Seu que hem de canviar aquest acord, ens quedaria la redacció que planteja ficada a l'Estatut dels treballadors. Tot el treball hauria estat en va. Jo crec que, bàsicament, aquest és un d'aquells elements que dissortadament la proposta que fa la majoria fa que hagin de manifestar que no se senten gens a gust amb aquesta proposta. Jo els dic una cosa amb sinceritat, si no voten la d'Iniciativa, perquè no s'hi troben a gust, no votin la seva o votin-la en contra i estem al cap del carrer. No sortirà cap de les dues i estarem al cap del carrer. Però, és clar, si l'una no és bona i l'altra tampoc, per què les tractem de maneres diferents? Tractin-la i tinguin un plantejament en aquest sentit.

Nosaltres intentarem mantenir, d'una banda, l'oferta de diàleg, perquè ens sembla que la situació d'avui és fruit que no hem estat capaços de concretar el diàleg. Hi ha hagut diàleg, però no hi ha hagut acord, i això dintre de tot un procés, si hi ha voluntat de diàleg, es pot avançar en la línia de l'acord. I creiem que això és el que s'hauria d'intentar assolir: un acord a Catalunya que permetés una proposta conjunta de tots els grups, que tingués una direcció de racionalitzar i de resoldre aquest problema, des d'una perspectiva de Catalunya, però també pensant en termes d'estat, perquè vostès, senyors de la majoria, de vegades, quan redacten pensant que sortirà publicat en el *Butlletí Oficial de l'Estat*, pensen que estan redactant com si anés a sortir en el *Diari Oficial de la Generalitat*, i llavors hi ha problemes en la seva redacció que són realment curiosos. Fan, en el seu paràgraf tercer, una afirmació dient que existirà —en to imperatiu—, existirà un calendari anual que contemplarà el primer bloc, les tres festes cíviques, després les quatre segones confessionals i, després, un ordre de prelación amb unes altres..., perdó, quatre més de confessionals i dues que es posen amb caire europeu, però realment suposo que és per no dir que són festes plenament catalanes, perquè són el Dilluns de Pasqua i el 26 de desembre, Sant Esteve.

El problema bàsic és que, si es compleix aquest paràgraf, que suposo que tal com està redactat l'hauria de complir l'Estat, i tenim la sort —o la mala sort— que tres de les anteriors quinze festes coincideixen en diumenge, obligarem per llei, obligarà la llei a fer festa el 26 de desembre comunitats autònomes que no tenen això com una festa tradicional. Aquesta redacció, perdonin, però és bastant intervencionista i, a més a més, és bastant antiautonòmica, perquè obliga, perquè vostès redactarien en el BOE una norma que faria fer festes a altres comunitats que no les tenen. La redacció també intenta resoldre el problema del 12 d'octubre, però amb una visió només. Perquè si treiem això i si això sortís, els primers que estaran força enfadats amb nosaltres seran els

nostres veïns de l'Aragó, perquè aquesta redacció –i estic parlant de redacció, no de finalitats– planteja amb to imperatiu de llei la impossibilitat de declarar festa laboral a l'Aragó el 12 d'octubre, és a dir, no podran celebrar la Verge del Pilar. (*Remor de veus.*) No, perdoni, perquè el que diu és que això és imperatiu. En cap cas es pot celebrar el 12 d'octubre a l'Aragó, com a festa en aquest sentit.

La seva redacció és tan confusa que no estableix qui determinarà els calendaris, si ho farà el Govern central o ho faran les comunitats autònomes. Perquè, per una banda, parlen que existirà un calendari tabulat, reglat, tancat, previst, que no comporta la celebració del 24 de juny, per exemple, i després diu que les comunitats autònomes podran fer uns altres calendaris. Si totes les comunitats autònomes poden fer calendaris, per què ha d'haver-hi un calendari estatal? (*Remor de veus.*) Per què ha d'haver-hi un calendari estatal? Per tant, la seva redacció és confusa i contradictòria. No m'estranya gens ni mica que no n'estiguin satisfets. Realment, és una redacció molt dolenta, feta a corre-cuita i feta pensant només en uns criteris; diguem-ne, de resoldre el nostre problema, però no de resoldre que això es fa amb una visió d'Estat.

Des d'aquesta perspectiva no podem, amb el seu contingut, donar suport a aquesta resolució, perquè entenem que, entre altres coses, tot i que es planteja des del punt de vista de defensar les festes catalanes, hi ha dificultats en alguns casos, amb aquest calendari, hi haurien dificultats, fins i tot segons com es plantegés, de celebrar algunes de les festes, com el 24 de juny, que sembla –sembla– que és una festa, la revetlla de Sant Joan, sembla que és una festa prou catalana. I amb aquesta situació ens sembla que l'hauríem de passar a dissabte per poder-la fer.

Des d'aquesta situació –ho repeteixo– és una redacció bastant dolenta. És una redacció tècnicament complicada. Sembla feta per la mateixa mà que va establir la nota explicativa que el dia 6 de gener..., que hi havia un acord del Consell de Treball que resolva el problema, va haver-hi una nota que va intentar explicar quin era l'acord del treball, i una mica més i ens genera un embolic terrible dintre la societat catalana. Doncs, l'esperit que va redactar aquella nota està en l'esperit d'aquesta redacció d'aquesta Proposició de llei.

Jo crec que, en aquest sentit, no és bo que el Parlament de Catalunya faci l'efecte de portar una llei, que ja assumim tots, o una proposta per modificar una llei que ja assumim que no és la correcta, que no és la bona, que no és la no sé què. El lògic, el raonable és que cerquem l'acord, que recolzem, en aquest sentit, el plantejament que feia el portaveu d'Iniciativa, en el sentit de retirada; demanem la retirada de les dues proposicions, obrir un procés de diàleg. Nosaltres ens comprometem i ens oferim a obrir un procés de diàleg seriós i en profunditat, a aprofundir i continuar el que hi ha. Tots som conscients que en aquests moments, el 1993, hi ha situacions que abans del 92 eren molt més difícils de moure. Abans del 92 hi havia situacions molt més difícils de moure. Estem en condicions millors subjectives per poder assolir un

acord en aquesta cambra, i poder assolir un acord a nivell d'Estat. I jo crec que, en aquest sentit, la seva proposició no funciona.

Davant de la proposta d'Iniciativa per Catalunya, només hem de dir que té la netedat d'establir amb molts més paràgrafs una línia divisòria molt més clara, i evidentment com que no està resolt el problema de fons, es planteja una solució que és la d'haver d'incrementar el número de dies màxims de festes a l'any.

Possiblement les seves repercussions a la situació econòmica actual no siguin gaire grans, perquè molts convenis tenen jornades en còmput inferiors a aquesta situació, però no sembla que en aquests moments..., no crec que..., o no ens sembla convenient, primer, que anem per una via d'intentar plantejar-lo i, segon, que en uns moments com els actuals, en una situació de crisi, la solució a un tema de caràcter polític hagi de semblar que ha d'estar resolt amb un plantejament d'aquesta mena, de reducció de la jornada de treball. Sembla que no seria el més convenient, des del punt de vista polític, que per resoldre un problema polític generéssim aquesta situació. Jo crec que això seria un missatge que ens hauríem de referir al conjunt de la societat, a empresaris i treballadors. Jo crec que bàsicament, creiem que el missatge per afrontar la crisi és l'entesa, és l'acord i, per tant, també per solucionar el tema de les festes laborals la solució ha de passar per l'entesa i l'acord, no per una solució com aquesta, d'aquesta mena.

I, en aquest sentit, creiem que, tornant a aquesta qüestió, demanem el repensament del grup de la majoria, donat l'oferiment que hi ha hagut per part del portaveu d'Iniciativa per Catalunya, en el sentit de retirar la seva, si el grup de la majoria ho fa i, per tant, demanem el repensament del grup de la majoria, en el sentit que ara se'ns pugui anunciar que retira aquesta proposició. En cas contrari, els demanaríem que hi votessin en contra. Si no ho fan, nosaltres realment el que farem, davant d'aquesta situació no resolta, és abstenir-nos, donat que considerem que si existeix una proposta d'aquesta mena, la millor fórmula no és intentar forçar el plantejament, sinó intentar forçar l'acord.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rañé.

Passem a les votacions. En primer lloc, votarem la Proposta de resolució del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

La Proposta de resolució del Grup d'Iniciativa per Catalunya ha quedat rebutjada per 14 vots a favor, 58 en contra i 23 abstencions.

Ara es vota la Proposta de Convergència i Unió.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La Proposta de Convergència i Unió ha quedat aprovada per 55 vots a favor, 9 en contra i 32 abstencions.

Presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de Llei de modificació de la Llei 3/1988, de 4 de març, de protecció dels animals, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Es passa directament al debat, d'acord amb l'article 107.

Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Bé, moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats. Quan el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya va plantejar-se presentar una proposició de Llei de modificació de la Llei de protecció dels animals, va sorgir el dubte sobre si fer-la sobre tots els aspectes que considerem insuficients d'aquesta llei, o bé si concentrar els nostres esforços en el punt que considerem més inacceptable. Finalment, vam creure més oportuna aquesta darrera possibilitat, és a dir, la d'incidir sobre la part de la que més discrepem d'aquesta llei: l'article 4. Així doncs no és aquest l'únic punt de la llei sobre el que ens agradaria incidir. Estan escrites, per exemple, les esmenes presentades pel molt honorable Heribert Barrera, que, en el seu moment, van tenir lloc aquí a la cambra. Però sí que l'article 4 és el punt que més ens preocupa.

La Llei de protecció dels animals va representar un important avenç en el moment que va ser aprovada, sobretot amb relació a la normativa que hi havia abans de fer aquesta llei, ja que era pràcticament inexistent. Tant és així que la Llei de protecció dels animals, aprovada en aquest Parlament l'any 1988, va ser la primera d'aquesta naturalesa en la història legislativa de l'Estat espanyol. Possiblement per aquest motiu aquesta llei necessita urgentment diferents modificacions per adequar-la a la sensibilitat actual, en relació amb aquests temes. Perquè la realitat és que la Llei de protecció dels animals no aconsegueix complir ni tan sols amb l'exposició de motius de la dita llei, amb relació als temes que tractarem en aquesta Proposició de Llei.

Perquè, fixin-se bé, en el segon paràgraf de l'exposició de motius de l'actual Llei de protecció dels animals es diu textualment: «La llei pretén recollir tots els principis de respecte, defensa i protecció dels animals que figuren als tractats i convenis internacionals i a les legislacions dels països socialment més avançats.» Home, estarem d'acord que torturar i matar animals innecessàriament no és precisament el model a seguir per defensar els principis de respecte, defensa i protecció dels animals. I, en canvi, sí que ho és la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya, que és la de prohibir les curses de braus. I estem d'acord també que en els convenis internacionals i en la majoria de la legislació dels països europeus, o socialment més avançats, les curses de braus estan prohibides. Insisteixo, un altre cop, en la proposta d'Esquerra Republicana de Catalunya: prohibir les curses de braus a casa nostra.

L'actual Llei de protecció dels animals infringeix manifestament la Declaració universal dels drets dels animals, aprovada per la UNESCO i les Nacions Unides, des del seu preàmbul a la majoria dels seus articles, sobretot ara, en un moment en què encara no tenim llei de vivisecció, tot i que el Govern s'ha compromès a presentar-la abans de final d'any a instàncies d'una proposició no de Llei d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa per Catalunya.

Però de la Declaració universal dels drets dels animals s'infringeix, especialment, l'article 11, que diu que «tot acte que impliqui la mort d'un animal sense necessitat és un biocidi», és a dir, un crim contra la vida. Quin tipus de respecte mereixen els documents que s'aproven a la UNESCO, a les Nacions Unides? És que l'Estat espanyol no en forma part, d'aquests organismes? Expliquin-nos-ho, si us plau, com solucionen aquest atzucac.

I expliquin-nos també com és possible fer una llei de protecció dels animals que protegeix uns animals sí i uns altres no; perquè aquesta Llei no protegeix els animals que participen ni en les curses de braus ni en els corre-bous on hi ha mort, ni en el tir al vol. Perquè, és clar, això és com fer una declaració universal de defensa dels drets humans i excloure, per exemple, aquells que tenen un color de pell determinat, aquells que han nascut a un lloc determinat o aquells que professen una religió determinada. Això és impensable, igual que ho és deixar sense modificar una llei de protecció dels animals que només protegeix alguns animals; de la mateixa manera que és permetre-ho, fer curses de braus a casa nostra.

És per aquest motiu que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana presenta una proposició de Llei en què es demana que es modifiqui la Llei vigent per tal d'abolir les curses de braus, del tir al vol i els corre-bous amb mort o amb sofriment, o amb maltractament d'aquests. Hem presentat aquesta Proposició de Llei perquè no volem excepcions en els drets dels animals, i deixem clar que, de la mateixa manera que les associacions protectores d'animals, no ens opossem als corre-bous en què aquests no siguin maltractats, se'ls infligeixi sofriment o mort. I els diré per què. Perquè els orígens de molts corre-bous són substancialment diferents dels de les curses de braus. En els seus orígens, molts d'aquests corre-bous consistien en uns joves que compraven un bou, el passejaven per la vila, el portaven casa per casa, recollien uns diners, pagaven aquest bou, ells guanyaven quatre calerons i després mataven el bou per menjar-se'l. Molt diferent, molt diferent del que és la filosofia dels corre-bous; tan diferent que això no infringeix cap article de la Declaració universal dels drets dels animals.

El que nosaltres pensem és que s'han d'abolir immediatament tots els espectacles que impliquen befa, sofriment, maltractament o mort dels animals, perquè fer de la mort un espectacle ens sembla una aberració, i fer-ne un negoci hauria de ser perseguible per la llei. Fer de la tortura un espectacle no ens sembla ni art ni cultura; ni ens sembla justificable des de cap punt de vista. Per cert, que en el Govern central, les curses de braus depenen del Ministerio del

Interior i a Catalunya depenen del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Mai, mai, en cap cas ha depès del Departament de Cultura o del Ministerio de Cultura, i deu ser per alguna cosa i és perquè clavar a un brau, primer una pica, després tres parells d'arpons i després les espases tant vegades com calgui fins que el brau mori no pot ser considerat de cap manera cultura, ni pot ser considerat un espectacle, perquè martiritzar un ésser viu sense cap justificació no pot ser explicable de cap manera; de la mateixa manera que no ho és divertir-se veient patir un animal.

Ni, per descomptat, tampoc ens sembla raonable parlar de tradició en aquests casos. Perquè cada època té la seva manera de fer i de ser, i de tradicions n'hi ha moltes, a cada època, i les que cal mantenir són aquelles que porten associats valors que fan progressar i que no es contradiuen amb l'època en què es viu, com pot ser –i poso dos exemples aleatoris– tant el *cante jondo* a Andalusia, com el ball de bastons a Catalunya. S'imaginem –s'imaginem– com podria ser d'espectacular la lluita de gladiadors fins a la mort, actualment? Res és justificable només perquè es creu que és espectacular. Per això es van abolir les curses de braus a tot Europa, perquè estan fora d'època.

I voldria afegir que, de curses de braus, se'n feien a tot Europa; que és fals que hi hagi una relació especial, gairebé metafísica, entre l'«homo hispanicus» i el brau; de curses de braus, se'n feien a tot Europa però es van abolir a quasi tot arreu. Però, un cop més hem estat impuntuals, som impuntuals i arribem tard; arribem tard a Europa i a la sensibilitat de l'home contemporani. No entenem quin és el problema per prohibir les curses de braus a casa nostra com ja s'ha fet, per exemple, a molts indrets d'Europa, fins i tot a les illes Canàries. A Catalunya, gràcies a l'esforç de molts, però especialment a la Pilar Taverner, l'Anna Abad, presidenta d'Animal Help; a la Societat Mundial per a la Protecció dels Animals, i a l'Associació per a la Defensa dels Drets dels Animals, que va ser qui va entregar dos milions i mig de signatures a l'Ajuntament de Barcelona, s'han recollit tres milions de signatures en contra de les curses de braus arreu del món.

No entenem per quins motius no es poden prohibir les curses de braus, perquè segons una enquesta de la Generalitat només hi ha un 8% dels ciutadans del nostre país aficionats a les *corridas*, i d'aquests, només el 4% són joves. A Catalunya, en aquest camp, hi ha unanimitat, una unanimitat més que difícil de trobar en el nostre temps, fins i tot podríem dir que hi ha més unanimitat que en el cas de ser del Barça, que ja és dir. Quin és el problema, doncs, per abolir uns anomenats *espectacles* que són violents, quan tots estem preocupats per la violència intrínseca que té la nostra societat.

Responguin-me això si us plau: quin és el motiu per permetre que societats de tir puguin fer el tir al vol a ocells, als que prèviament els han arrabassat la cua perquè no puguin dirigir el vol, mentre un autoconsiderat esportista li engega dos trets mentre encara el té en el seu punt de mira. És o no és crueltat? És o no és una contradicció que això sigui permès en una Llei de protecció dels animals?

En el context de la societat catalana d'avui, els drets dels homes no s'enfronten als drets dels animals, sinó que el que cal fer és defensar-los. Era en la prehistòria quan l'home s'enfrontava a l'animal per sobreviure i es defensava d'ells com podia. Nosaltres pensem que l'home contemporani, l'home del futur, haurà de tendir a ser menys antropocèntric; haurà de dotar-se d'un neohumanisme tenyit pertot arreu d'ecologisme, d'aquesta visió d'interdependència entre tots els elements del planeta, però sobretot entre els éssers vius, i de respecte, de profund respecte pel planeta i pels altres. El grau d'evolució d'un poble el fixa el seu raonament, el seu grau de civisme, el seu grau de sensibilitat respecte a les coses que no són ell mateix. Mentre a Catalunya hi hagin festes de sang, defensem uns valors que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya no comparteix.

Què es pot dir a favor de les curses de braus a principis del segle, o a les portes del segle XXI? El que sí que es pot dir és que hi ha una nova sensibilitat en relació amb els drets dels animals, i que la nostra legislació l'ha de reflectir, una nova sensibilitat, o potser no tan nova, perquè nosaltres compartim el que deia Josep Ferrater Móra quan tenia la convicció que fer-se enemic dels animals és una variant de fer-se enemic dels homes.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Senyor Portabella, considera fet un posicionament respecte a la proposta del punt quart de l'ordre del dia, del Grup Popular?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, l'opinió del nostre Grup és que es tracta de dues iniciatives, no només diferents, sinó en certa manera, fins i tot, contraposades i que, per tant, fóra interessant que el posicionament dels grups fos relatiu exclusivament a cadascuna de les dues propostes i, per tant, que es fessin de manera diferenciada, no sols en la votació, sinó també en l'exposició.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament, senyor Carod-Rovira. Passem, doncs, a la fixació de posicions. En primer lloc, el Grup Parlamentari Popular: té la paraula el diputat senyor Llorens.

El Sr. LLORENS: Senyor president, per anunciar en nom del Grup Popular, el nostre vot negatiu a la proposta presentada per Esquerra Republicana de Catalunya, com no podia ser d'altra manera, atès que al punt següent de l'ordre del dia –que al nostre judici, sí que està bastant relacionat, després sobretot de sentir la intervenció del senyor Portabella– explicarem les raons i els motius pels quals nosaltres ara no els podem recolzar –i ens sap molt de greu– la seva proposició.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és la primera vegada que parlem de la modificació de la Llei 3/88 de protecció dels animals. Crec

que, concretament, deu ser com la quarta o cinquena vegada; jo mateix vaig defensar, dintre de la primera legislatura, i el primer període de la primera legislatura, una iniciativa que pretenia que féssim una ponència específica per estudiar la possibilitat de modificar la Llei millorant els continguts, corregint errors i evitant conflictes, però, dins d'aquesta legislatura, és la tercera vegada que es discuteix, perquè ja vam discutir a finals d'any –pot ser que fos al setembre o l'octubre– una iniciativa semblant, almenys, de modificació de l'article 4 de Llei, presentada pel Grup Socialista, i el mes de desembre, a la Comissió d'Agricultura, defensàvem una proposta de modificació de la Llei, també, per part d'Iniciativa per Catalunya en què plantejàvem no només la necessitat de modificar l'article 4, sinó de revisar amb tranquil·litat, revisar sense angúnies d'un article concret o d'un tema concret tot el que feia referència a l'aplicació de la Llei.

No vull fer-ho llarg perquè ja ens hem estès moltes vegades, però nosaltres hem plantejat des de les incongruències en el tema dels bous, la incongruència o ambigüitat del que s'anomenen places fixes o no places fixes, o la incongruència entre autoritzar morts de l'animal o no morts de l'animal, segons la categoria de les places, o segons la categoria del negoci que pot haver-hi darrere de les curses aquestes.

També vam plantejar que s'han de corregir errors, errors com pot ser el tema de la caça amb vasc –jo tampoc no m'hi vull referir–, vam tenir una certa disquisició amb el ponent de Convergència i Unió en aquell moment –que suposo que avui també ho serà–, sobre si la família dels fringíl·lids era correcta o havia de ser la família dels muscicàpids. Crec que, també, el que plantejàvem era la necessitat que hauríem de corregir efectes negatius en l'aplicació de la Llei com el que, en alguns llocs, en comptes de produir l'acció desitjada havia produït la reacció contrària; i d'això en som conscients tots els diputats i no només els diputats, sinó la gent de les terres de l'Ebre, on hi ha una arrelada tradició als corre-bous, que l'aplicació de la Llei va significar la revitalització –si bé ja una mica més esmorteïda ara amb el pas dels anys, altra vegada al seu curs normal–, però la revitalització dels corre-bous, quan estaven en franca decadència.

Llavors, el que plantejàvem era que ens asseguéssim tots els grups parlamentaris, que demanéssim els consells que fossin necessaris i que féssim una millora del contingut de la Llei, corregint tots els punts que calia corregir i avançant en el necessari, en la necessària millora d'una llei que, si és proteccionista, té encara –i, lògicament, la protecció dels animals– determinades llacunes que cal millorar substancialment.

Cal dir que volia fer la defensa de les dues proposicions de llei, però només em referiré a Esquerra, ja que només es parla d'aquesta. No estem d'acord que només s'hagi de modificar l'article quart; de fet, tampoc no modifica només l'article quart, però dir que sí que estem d'acord amb el títol de la proposta, que és «Modificació de la Llei de protecció dels animals», perquè ja ho hem dit, ho hem defensat dues vegades; per tant, som congruents amb el que diem.

Creiem que hi ha alguna cosa que s'ha de modificar –i és la nostra proposta, cas que prosperés– perquè entenem que

la desaparició de tradicions com la de les curses de braus no pot ser per la via legal immediata d'aplicació via decret, perquè això pot provocar conseqüències com la dels efectes contraris que hem dit abans. Pensem que s'ha d'anar a un període transitori.

Creiem que els costums, ells sols, van disminuint i el que hem de fer és provocar aquesta disminució fins que sigui innecessari, de la mateixa manera que, tot i que el ponent d'Esquerra Republicana no n'ha fet excessiu comentari, hi ha un tema que ens preocupa, que és el tema de substituir a la Llei el «tir al colom» pel «tir al vol», i prohibir el «tir al vol» entenem que vol dir prohibir el «tir al colom», òbviament, però també al tord, als ànecs, a les perdius... En definitiva, vol dir que aquells milers i milers i milers –i dic milers perquè a qualsevol poble hi han tres-centes o cinc-centes escopetes, a qualsevol poble petit de les zones rurals–, que aquesta gent no puguin anar a disparar als animals que volen i, en tot cas, crec que això provocaria moltes tensions, evidentment, i també seria una incongruència. En cas que es pretengués això, jo crec que és un error per part dels proposants de dir: «Sí, sí, si no podem tirar als animals que volen, per què hem de poder tirar als animals que no volen?» És a dir, quan un colom estigui a terra, podem tirar-li, o no li podem disparar? Quan un ànec estigui a terra... És a dir, és una ambigüitat que crec que s'hauria de corregir.

En tot cas, dir que, més que amb el contingut propi de la proposta d'Esquerra Republicana, estariem d'acord amb el títol, i hi estariem perquè el mateix ponent de Convergència i Unió a l'últim debat que vam fer a la Comissió d'Agricultura, també es va oferir a dir: «Parlem-ne tots plegats, ens trobem, constituïm un grup de treball respecte a aquesta Llei i intentem aquestes millores que fins ara han estat impossibles», perquè, al consens, tampoc no hi estàvem gaire predisposats ni uns ni uns altres. En definitiva, anunciar, per tant, que votarem favorablement el contingut del títol d'aquesta Proposició d'Esquerra Republicana.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Roma.

El Sr. ROMA: Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, una vegada més tornem a parlar de la Llei de protecció dels animals que..., en fi, per tercera o quarta vegada torna a arribar aquí al Parlament, sigui en el Plenari, sigui en la Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. De fet, hem de dir que ara, a cinc anys vista de l'aprovació d'aquesta Llei, el Grup Socialista ens reafirmem en el recolzament i en el ple acord a aquesta Llei. Va ser una Llei, com abans s'ha dit, la primera a l'Estat espanyol, per tant, la primera comunitat autònoma que es va dotar d'una llei de protecció dels animals, i que va ser aprovada, discutida llargament i, per tant, recolzada per tots els grups parlamentaris presents al Parlament de Catalunya.

Per tant, aquesta Llei va venir a frenar, a trencar la dinàmica que anys enrere s'estava produint, de la proliferació

d'espectacles amb utilització d'animals, i que aquests animals, lògicament, eren utilitzats amb abusos, i eren torturats i eren, en fi, maltractats i aquesta Llei, per tant, el que va fer és trencar aquesta dinàmica i precisament, doncs, garantir la protecció, garantir el degut respecte als animals.

Lògicament, com tota llei, és perfectible; com tota llei, que és la primera que es fa en totes les disset autonomies, podia caure en el perill de tenir algun oblit; podia caure en el perill de no ser suficientment perfeccionada; podia caure, també, en algun desconeixement de realitats al llarg de tot el país.

Nosaltres no qüestionem aquesta Llei. No la qüestionem excepte —com ho hem fet ja en diferents ocasions— en un dels aspectes que tractarem en el següent punt de l'ordre del dia, que vam considerar un oblit, un oblit que ha comportat, jo diria, l'única controvèrsia important a Catalunya, que és el cas de Cardona, per tal com que hi ha una certa incongruència o una clara injustícia que el que es permet a Barcelona, a Figueres o en altres indrets es prohibeix a Cardona. Per tant, lògicament, les lleis que hem de fer aquí han de ser lleis que tinguin i que agafin tothom per igual i que, per tant, no es creïn aquestes situacions injustes, de preveure que el que és vàlid en un lloc, que sigui invàlid en un altre. Deixat fora això, també és cert que en algunes comarques tarragonines la interpretació dels corre-bous va comportar alguns..., en fi, problemes amb la Direcció General de Jocs i Espectacles, però que al llarg d'aquests anys, a poc a poc, s'han anat esmorteint i, per tant, jo crec que no seria bo, ara, reproduir aquell debat.

En definitiva, jo diria que tenim una bona Llei, una Llei perfectible o modificable en un aspecte puntual, que és el que diferents grups hem portat aquí, i que, amb la resta, hi estem bàsicament i plenament d'acord. Però, de fet, el que la Proposició de Llei d'Esquerra Republicana dona és una clara, també, incongruència: si per una banda, en un apartat es prohibeixen les *corridas* de toros i els corre-bous, en canvi hi ha un altre apartat, que diu: «Es podran celebrar corre-bous allà on l'ajuntament ho demani...», amb una cosa amb la qual també estem totalment en contra el Grup Socialista; és: «...si aquests ajuntaments són tutelats pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca», com si, una vegada més, els ajuntaments fossin menors d'edat.

Però, a més a més, es fa encara una situació que provocaria de nou la polèmica en unes comarques on a l'inici de la Llei va tenir els seus problemes, però que a poc a poc s'ha anat esmorteint i, per tant, normalitzant, que és dir: «Els corre-bous que ara vosaltres feu no els acceptem i, per tant, us diem des del Parlament que els heu de modificar tal com es feien els corre-bous fa cent o dos-cents anys.» És una prova clara —tant el fet de Cardona com en multitud d'altres temes— que, quan es vol fer una imposició des del Parlament, no acceptada, no volguda pels pobles, aquests pobles se senten atacats en sentiments i en tradicions que consideren totalment seus, i que la virtualitat que té no és de resoldre el problema, sinó normalment que aquest problema s'agreugi i que revitalitzi una activitat que des del Parla-

ment considerem —o considera una part dels diputats— no adequada als temps actuals.

El nostre posicionament és de dir: «Modifiquem un únic aspecte puntual, deixem que la situació i que la mateixa dinàmica d'aquesta activitat segueixi el seu curs», i que el que preveia la Llei, que és que en uns determinats llocs es puguin fer *corridas* de toros, i que això..., bé, aquesta dinàmica, que sí que hi ha un seguit de persones a Catalunya que els agrada, deixem que puguin continuar amb aquesta afecció, sense ara provocar una revitalització d'aquesta festa, o un atac que podria semblar força gratuït a tot un conjunt de municipis i comarques de Tarragona que ja van tenir un primer sotragament en les seves festes ara fa cinc anys, i que ara en proposem un altre.

I per acabar, de fet, aquesta Llei tampoc proposa, si es maltracta els animals, per què no, la prohibició de la caça? No la caça només de vol: la caça de terra. Per tant, això tampoc es toca, i si hem de tocar tots els aspectes que afecten la dignitat, la vida dels animals, siguin aeris o terrestres, no tindria per què fer-se aquesta diferenciació.

En tot cas, ens reafirmem en la validesa de la Llei de protecció dels animals: és una bona llei, i com a bona llei és lògic que només a cinc anys no proposem el seu canvi sinó que, en tot cas, deixem-ne uns quants més, quan es vegi l'estricta o indiscutible necessitat de variar-la i, en tot cas, en el proper punt parlarem d'un aspecte, només, concret, d'aquesta Llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Grup Parlamentari...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. CAROD-ROVIRA: D'acord amb l'article 67.3, el nostre Grup considera que la intervenció del senyor Roma ha contradit clarament en alguns aspectes afirmacions no fetes pel nostre diputat i, per tant, demanaríem la paraula per a ell.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Portabella té la paraula durant dos minuts, com a màxim.

El Sr. PORTABELLA: Bé, moltes gràcies, senyor president. Miri, demanem la paraula perquè estem realment sorpresos de la intervenció del senyor Roma, perquè ha fet una tergiversació que jo qualificaria d'intolerable, tant en l'esperit com en la lletra.

Nosaltres en cap moment hem dit —en cap moment hem dit— que d'alguna manera es podrien permetre els corre-bous, encara que en aquests hi hagués mort. En cap moment! És una qüestió d'escoltar quan els altres parlen i és una qüestió de llegir el que diuen. Punt. És estrictament això. És estrictament això, perquè no té res a veure el que jo he dit amb el que ha estat dient el senyor Roma. A més a més, miri, perdoni, però vostè posa de manifest el seu profund desconeixement dels corre-bous de la terra de l'Ebre. Vostè ha fet tota una argumentació que és dependent de la que vostè va fer per defensar el corre-bou de Cardona, i no té res a veure, res a veure; i el que hauria de fer és acceptar

la invitació de qualsevol diputada del seu Grup Parlamentari que sigui d'aquelles terres, perquè vostè en tingui coneixement.

I em sorprèn també, i em sorprèn molt que agafi i digui que no està a favor de la reforma de la Llei quan en aquesta mateixa legislatura ell mateix va defensar una proposició de llei de modificació de la Llei de protecció dels animals. És a dir, en què quedem?

El Sr. PRESIDENT: No faci noves alegacions, senyor...

El Sr. PORTABELLA: No, això són coses...

El Sr. PRESIDENT: La contradicció.

El Sr. PORTABELLA: Són coses que ha anat dient ell i que, per tant, són una contradicció claríssima i flagrant del seu discurs.

En definitiva, nosaltres, el que hem dit dels corre-bous és: he explicat quina era la tradició de molts dels corre-bous i per què això no infringia cap dels articles de la Declaració Universal dels Drets dels Animals. Nosaltres hem dit que si no hi ha maltractament, si no hi ha tortura, si no hi ha sofriment, si no hi ha mort, nosaltres pensem que els corre-bous es poden continuar realitzant. Però en cap cas –i per tant, no hi ha cap excepció a prohibir totes les festes de sang–, en cap cas permetre'l si s'ha de produir mort.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. El senyor Roma té un minut, que és el que ha utilitzat...

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. En tot cas, la tergiversació veig que ve del Grup d'Esquerra Republicana, per tal com mai ha sigut sinònim, la celebració de corre-bou, de mort de l'animal. O sigui, això no és cert i, per tant, el corre-bou no necessàriament ha d'acabar amb la mort de l'animal. És clar: és maltractament que a un bou se'l tiri al canal, per exemple, com és una de les tradicions d'alguns dels corre-bous? És clar, aquí entràriem ja, en fi, en un llarguíssim debat de veure què és exactament corre-bou o no. Bé, i en tot cas em reafirmo en la intervenció que abans he fet, de dir, de recolzament a la Llei de protecció dels animals i només recordo que hem demanat una modificació puntual d'un aspecte que va ser un oblit en aquesta Llei, que no tenia cap argumentació de crear una situació injusta de discriminació entre una població i altres de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor president, senyores i senyors diputats, moltes gràcies. És amb un cert cansament que pujo a la tribuna, perquè em sembla que és la sisena o setena vegada que parlem de la modificació, l'eventual modificació de la Llei de protecció d'animals. I a mi moltes vegades, i al nostre Grup, a Convergència i Unió, ens costa realment entendre les posicions de cada grup. Ens sembla entendre, ens sembla entendre –i no m'atreviria a dir-ho, en fi, a l'hora de la votació es veurà–, però m'ha semblat en-

tendre que, per part del Grup del PP, el senyor Llorens manifestava un «sí» als toros..., perquè estem discutint «toros, sí; toros, no», que quedi clar, això; no estem discutint el tir al colom –em sembla molt respectable, però aquest és un tema menor–, no estem discutint el tir al colom, ni el tir al vol, ni estem discutint Cardona –Cardona vindrà després per enèsima vegada–: estem discutint «toros, sí; toros, no». I en aquesta votació m'ha semblat entendre la posició del Partit Popular dient «sí» als toros; m'ha semblat entendre per part del Grup d'Iniciativa, no ho he entès massa bé, però m'ha semblat que votarien que sí o que no pel títol –i jo els suggeriria votació separada i així sabríem què voten en realitat en la Llei–, però, en fi, la votació cadascú és molt respectable de fer la que vulgui, exactament igual el capteniment d'Esquerra Republicana, que em sembla un discurs pel qual el felicito, senyor Portabella, i el felicito molt honestament: és un gran discurs, és un gran discurs que jo hauria volgut dir.

Perquè Convergència i Unió estem per la declaració universal dels drets dels animals; estem perquè a cap animal ni a cap ésser humà, evidentment, però tampoc a cap animal se l'utilitzi amb maltractaments o amb mort per divertir la gent o per presumptament divertir la gent; ens semblen una salvatjada moltes de les tradicions que hi ha arreu del país i fora dels límits territorials del Principat i ens sembla tan salvatjada tirar un bou al canal com tirar una cabra des d'un campanar, per exemple, i no és tradició catalana. I ens semblen molt i molt moltes coses, perquè les tradicions poden modificar-se i poden adaptar-se, i crec que el legislador, l'obligació que té és adaptar i anar aconduint els costums del país cap a mètodes civilitzats, democràtics, etcètera.

I aquest..., fruit d'aquest esperit i fruit d'aquest consens va ser l'article 4 de la Llei; un article absolutament imperfecte –si vostè vol–, d'una redacció bastant exòtica; redacció bastant exòtica, però no deu ser tan dolenta quan la Llei de protecció d'animals, per exemple, de les Illes Balears, tres anys després, copia literalment l'article. No devia ser tan dolenta; i per què?, perquè era fruit d'un consens, era fruit d'un consens d'aquestes diferents posicions que s'han manifestat en la cambra –i alguna d'elles de caire localista, com molt respectuosament expressa el senyor Roma amb el tema de Cardona, que l'afecta per proximitat geogràfica. Va ser fruit d'un consens per dir: no podia, en absolut, en aquell moment, entrar a debat en aquesta cambra –ens semblava i a Convergència i Unió ens segueix semblant– el debat «toros, sí; toros, no». Creiem i vam creure tots els ponents en aquella època que era un error portar a la cambra el debat «toros, sí; toros, no», no perquè..., i a Convergència i Unió ens hauria estat segurament molt fàcil, però tenim l'obligació d'intentar un consens, i així ho vam fer, i d'aquí va sortir l'article 4 de la Llei, i jo no he sentit arguments encara perquè em facin creure que l'article 4 de la Llei amb totes les seves imperfeccions, i pel que fa estrictament –després parlarem de Cardona– a «toros, sí; toros, no», no sigui un article vàlid.

Miri, senyor Portabella... Perdó, anuncio amb tota claredat que votarem «no» a la seva proposta i votarem «no» a la següent proposta –ho dic perquè no hi hagi cap dubte–, i en donaré les raons.

L'any 1834, exactament el 22 de maig, es va inaugurar el Torí. El Torí era una plaça de toros petita que hi havia a la Barceloneta –no és ni la Monumental ni les Arenes–, una plaça que per cert es va clausurar el 1923. L'any 1835, l'any següent de la inauguració, hi va haver la famosa crema de convents i el cronista popular explica que va ser després de la *corrida* de braus i ho explica amb aquestes paraules de rodolí autènticament dramàtiques: «Van sortir sis toros / i tots molt dolents / per això, en acabar la *corrida* / vàrem anar a cremar convents.» Evidentment, en aquella època suposo que els toros despertaven un apassionament que no desperten ara, afortunadament.

De les quinze places que hi havia a Catalunya fa quatre dies, en queden en funcionament cinc i algunes d'elles viuen gràcies a quatre turistes a l'estiu que surten entre esmaperduts i «favagirats» de l'espectacle. Entre parèntesis, tan esmaperduts o «favagirats» com sortiríem nosaltres d'alguns dels seus espectacles dels seus països. Recordo que en la culta França o en la culta Alemanya els espectacles... –i m'ho recordava un familiar del vice-president de la nostra cambra, el senyor Arcadi Calzada–, l'espectacle de l'engreix dels ànecs o les oques, explicat i ensenyat al públic com un espectacle, és bastant més bèstia que una *corrida* de braus.

En tot cas, no vull fer cap tipus d'explicació. Fixi's bé, senyor Portabella, que en les tradicions culturals hi ha molt a discutir. Jo no entraria en la selva que representa dir si això és una tradició popular catalana o no; antropòlegs li diran que és una tradició profundament catalana, altres li diran que no hi té res a veure. Si això és defensa del patrimoni artístic i cultural de què parla l'article 46 de la Constitució, jo tampoc m'atreveixo a entrar dintre d'aquesta selva. Vostè ho nega rotundament. Jo li puc recordar des de la música, des de la literatura, des de la pintura, des de les arts plàstiques que han convertit els toros en un autèntic objectiu de la seva reproducció, del seu exalçament i de la seva creació artística i cultural. No m'atreveixo a entrar-hi. No en sóc partidari en absolut; combrego amb el seu discurs, però dic que les tradicions s'han d'anar aconduint.

I què va fer l'article 4 per consens? L'article 4 simplement va limitar i va impedir la creació de noves curses, de noves places de braus i va aconseguir el que avui és una activitat, des del punt de vista de públic, residual a Catalunya. Per què no deixem que la història faci el seu camí? Per què nosaltres per decret hem d'enterrar una cosa que ja es va morint ella soleta? I ull amb la tradició catalana! Pregunti a Nimes, per exemple, si no hi ha un ressorgiment. I em dirà: «és que això és molt espanyol!» Doncs, miri, les curses de braus a la Catalunya del Nord són un senyal d'identitat catalana enfront del jacobinisme de París. I no les defenso, no les defenso ni a Nimes ni aquí, però simplement defenso l'article 4, que vam pactar entre tots i que canviarem entre

tots quan vostè vulgui, quan tots vulguin, quan tots estiguin d'acord. Quan el senyor Llorens es posi d'acord amb el senyor Gimeno i vostè es posi d'acord amb el senyor Roma, no li càpiga dubte que el ponent de Convergència i Unió, la ponent de Convergència i Unió que li toqui estarà d'acord amb tots vostès a modificar per unanimitat allò que vam fer per unanimitat. Mentrestant, estem d'acord amb l'article i amb l'aplicació de la Llei i per això hi votarem en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí, el senyor Gimeno, per què demana la paraula?

El Sr. GIMENO: Al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Per...?

El Sr. GIMENO: Per al·lusions. He estat al·ludit. (*Pausa.*) Sí, molt breument, perquè el senyor Camps ha dit que no ha entès la nostra proposta, per clarificar que hem dit que votaríem que sí al títol, perquè en definitiva el que votem aquí és la presa en consideració, no el contingut de la modificació proposada, i hem dit que en la modificació, tot i que estàvem d'acord amb l'esperit d'algunes de les manifestacions fetes pel proponent, no estàvem d'acord amb el contingut concret.

(*El Sr. Camps i Rovira demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno. Senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Senyor president, jo interpreto que la presa en consideració és l'equivalent, pel que fa a les proposicions de llei, a l'esmena a la totalitat. Però, en tot cas, jo respecto la votació i el que decideixi cada grup parlamentari, cada diputat –només faltaria!

Moltes gràcies.

(*El Sr. Carod-Rovira demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El senyor Carod-Rovira per què demana la paraula?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Sí, senyor president. Per desorientació geogràfica del nostre Grup, ja que no sabem entendre la relació entre Nimes i Catalunya Nord...

El Sr. PRESIDENT: Sí, bé..., però vull dir...

El Sr. CAROD-ROVIRA: ...no sé si la majoria ens podria aclarir aquest punt.

El Sr. PRESIDENT: Vull dir, això no està dintre les normes reglamentàries. Cada u és lliure de cometre els errors que... (*Rialles.*)

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Demano perdó per la confusió de la Catalunya Nord amb Occitània. En tot cas, a Perpinyà és allà on es desplaça tot el públic cap a Nimes i a Perpinyà les banderes catalanes van amb els pasquins que anuncien la *corrida*.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps.

Passem a la votació de la presa en consideració.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La presa en consideració de la Proposició de llei ha estat rebutjada per 19 vots a favor, 88 en contra i cap abstenció.

**Presa en consideració de la Proposició de
lleï de modificació de l'article 4.2.a)
de la Llei 3/1988, del 4 de març,
de protecció dels animals**

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposició de lleï de modificació de l'article 4.2, lletra a) de la Llei 3/1988, del 4 de març, de protecció dels animals, presentada pel Grup Parlamentari Popular.

(Remor de veus.)

D'acord amb l'article 107 del Reglament, es passa directament al debat. Per a un torn a favor, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Llorens. *(Remor de veus. Pausa.)* Silenci, per favor!

El Sr. LLORENS: Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats. Encara és inevitable tenir la sensació que aquesta proposta, aquest debat, és una espècie de continuació del debat anterior, encara que la intervenció del portaveu de Convergència i Unió, molt clarificadora –hi ha fatigues que valen la pena–, anteriorment ha delimitat clarament quines eren les posicions dels grups una mica confuses. És a dir, estem parlant, en el punt anterior, de «braus, sí; braus, no», i aquí vull posar en clar que, en nom del Grup Popular, nosaltres el que venim a defensar és el manteniment d'una tradició històrica i cultural al poble de Cardona.

Totes les intervencions dels portaveus han estat molt clarificadores. Per mi, per exemple, ho ha estat la del portaveu socialista, senyor Roma, perquè ell parla des de la proximitat d'un problema que és al poble de Cardona, on naturalment segurament no es comparteix el criteri que han expressat alguns dels portaveus dels grups parlamentaris.

Naturalment, senyor Camps, que el senyor Gimeno i jo, i els grups que representem, ens posem d'acord moltes vegades; al Congrés, a Madrid, i aquí també. El problema és que s'hi posi vostè, que té la majoria! Ara, vostè diu: «Si es posen d'acord totes les forces de l'oposició, per nosaltres no hi ha problema.» Doncs, miri, en nom del Grup Popular, li agafem la paraula; però no per a aquest debat: per a aquest debat i, per exemple, per al debat sobre política agrària que tindrem en una Moció que presentarem aquesta tarda a la cambra. En l'anterior, que va ser el debat de política agrària, tots els grups de l'oposició ens vam posar d'acord i resulta que vostès, que són els decisius i que són els que manen, no hi van estar d'acord! Llavors, aquí, senyor Camps, amb tot els respectes –jo no el voldria molestar–, el decisiu és el que vostè pensi, en nom del seu Grup. I el que sí que està clar en aquests moments és que, com ha dit abans el portaveu d'Iniciativa per Catalunya, el problema està per resoldre, perquè no sé quantes vegades n'han parlat vostès en aquesta cambra –jo no hi era–, s'hi torna una altra vegada, però sembla ser que a Cardona hi ha un..., el problema està per resoldre, hi ha un malestar preocupant, se segueixen fent *corridàs* de braus a pesar que hi ha moltes importants, però el sentit majoritari de la població és que es mantinguin aquestes festes.

A mi el discurs del senyor Portabella també m'ha semblat fantàstic, amb tota la sinceritat i amb tota la cordialitat. Altra cosa és que nosaltres el puguem compartir. En aquestes hores tan poc taurines i amb mitja entrada, com hi ha en aquests moments, a mi m'ha semblat una mica tremendista, de totes formes, i un sent la temptació de dir: bé, què?, aquí es prohibeix el tir als animals que volen o als que estan parats...? Podríem fer moltes temptacions..., no sé si al final haurem de ser tots vegetarians: què passa amb els peixos?, mengem carn o no mengem carn? Home, posats ja a fer tremendisme, un sempre té una temptació amb algun tipus d'excés –dit sigui amb tots els respectes, perquè és un discurs fantàstic. El que passa és que, després, les coses s'han d'aplicar, i el que passa és que després s'ha d'anar a Cardona i se'ls ha de dir que no poden mantenir aquesta tradició, aquesta festa que arrenca de l'any 1500, que se celebra el mes de setembre, els dies de la festa major en honor de la Mare de Déu del Patrocini. L'article 46 de la Constitució espanyola disposa que els poders públics garantiran la conservació i promouran l'enriquiment del patrimoni històric, cultural i artístic dels pobles d'Espanya i dels béns que l'integren, sigui quin sigui el règim jurídic i la titularitat.

Hi ha un altre concepte que voldria traslladar a les seves senyories, que és el concepte de plaça construïda. Està clar que la plaça de Cardona no és una plaça portàtil, potser tampoc és una plaça permanent, però és una plaça estable, perquè està constituïda per tres grups d'edificis que tanquen pràcticament el recinte i fins i tot hi ha una espècie de forats on s'ancoren les bigues, els pilans, els suports..., que fan que allò sigui una plaça, des de l'any 1500. I si la lleï accepta com a excepció totes aquelles places ja construïdes on l'animal mori..., aquesta és una excepció encara més justificada, perquè és una festa –torno a repetir-ho– que data de l'any 1500.

Hi ha altres arguments que podríem afegir per avalar la posició del Grup Popular, que és que la crisi actual del dret moltes vegades ve determinada per la pèrdua del concepte d'excepció a la regla. Jo estic ben segur que el legislador l'any 89 va oblidar la singularitat d'una festa única a Catalunya, que és la festa de Cardona. També podríem apellar als costums, als costums que al Dret civil català tenen una força determinant, al pactisme català i al dret històric, que arrenca des de Cardona. Segurament ha set com a conseqüència dels costums i del pactisme català que aquesta festa ha superat tantes vicissituds històriques.

Jo, com a resum, voldria demanar a tots els grups parlamentaris aquí representats que donessin suport a la iniciativa que presenta el Grup Popular, perquè, en definitiva, és la iniciativa que demana la majoria del poble de Cardona, i no es pot anar en contra dels costums i del sentit majoritari d'una població. Però podríem no votar, podríem no votar si els senyors que ostenten la majoria es comprometen a obrir un diàleg o a estudiar en comissió un projecte perquè això no es torni a reiterar, aquest debat, tal com està passant en aquests moments.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Llorens. Hi ha possibilitat d'un torn en contra, i, si no, passarem a la fixació de posicions dels grups. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, molt breument, per no reproduir una vegada més el tema dels corre-bous de Cardona –crec que aquí ja ens hem manifestat a bastament en iniciatives legislatives anteriors–, i he dit abans que en la proposició del Partit Socialista vam abstenir-nos –era una proposició pràcticament idèntica a aquesta–, i llavors, sense repetir els motius, perquè són els mateixos, per tant, vull dir que simplement ens abstindrem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, he volgut sortir aquí a l'estrada per una qüestió, diguem, de respecte i de poder emetre la nostra valoració sobre la Proposició de Llei que ha presentat el Partit Popular. Ens hauria agradat, a l'hora de valorar la nostra, que el Partit Popular hagués fet el mateix, perquè, de fet, nosaltres tenim poques coses a afegir a les que ja hem dit, a les que ja hem dit en el punt anterior de l'ordre del dia i a les que en el seu moment ja vàrem dir a la Proposició de Llei de modificació de la Llei de protecció dels animals, que van presentar els socialistes en aquest mateix sentit, i que sembla que s'ha produït un petit lapsus amnèsic que no els permetia recordar-ho.

Mirin, nosaltres, el que discutim, el que discutíem en aquests temes són els valors que van associats al maltractament dels animals. Això no és cert que sigui una polèmica d'espanyolisme o catalanisme, sinó que –jo, això, no ho he parlat en cap moment– nosaltres el que hem posat sobre la taula són els drets dels animals, que estan reflectits en els drets universals dels animals, que estan aprovats per la UNESCO i per l'ONU i que jo he fet una pregunta: què passa amb els grups parlamentaris que voten en contra de coses que surten reflectides en organismes com la UNESCO i l'ONU. Què passa? Com és possible? Com s'ho fan anar, això? Perquè jo ja els he explicat dues coses o tres coses i els he dit: «contestin-me això, si us plau», i ningú m'ha contestat, ningú m'ha contestat. Vostès han argumentat el que vostès han cregut oportú, però aquí ningú ha agafat i ha dit: «no, no, miri, vostès ho defensen d'aquesta manera i nosaltres creiem que no». Han utilitzat subterfugis lingüístics i oratòries de vegades brillants per anar dient que votarien en contra.

Mirin, les tradicions no són peces de museu, les tradicions són dinàmiques. Nosaltres ja li ho hem dit abans: de tradicions, a cada època n'hi ha un fotimer, i n'hi ha algunes que s'adapten a la contemporaneïtat i altres que no. I nosaltres pensem –i reincideixo en l'argument central– que considerem que els valors que van associats al maltractament dels animals no són respectables, no són respectables. I nos-

altres estem preocupats que des d'òptiques ecosocialistes es defensi, es defensi que hi hagi tortures als éssers vius, a animals, que no s'estigui d'acord amb l'esperit i amb la lletra d'una llei que l'únic que vol fer és que la declaració universal dels drets dels animals s'apliqui. I això no són postures de progrés: això són postures de conservació, de conservació de tradició mal entesa, no de tradició dinàmica, no de tradició que augmenta el bagatge cultural de cada país. En concret, sobre el tema del corre-bou de Cardona, ja ho vàrem dir; mirin, els senyors del corre-bou de Cardona, jo entenc la seva problemàtica, però, és clar, la veritat és que han infringit la llei, la veritat és que han recorregut al Tribunal Superior de Justícia i la veritat és que han perdut. No ho entenem, no ho entenem com encara es presenten noves proposicions de modificació de llei a veure si «cola», a veure si es pot legalitzar... No, si és que són il·legals, si és que han recorregut, si és que paguen multes...

I, escolti, parlar que si el cós de Cardona és o no és estable perquè té unes piques, uns foradets posats on, allà, s'hi poden posar les piques i fer la plaça de toros... Home!, això no és del que discutim, i això ho sap tothom. Això és un subterfugi, que és un error de la Llei per veure si podem «colar» el corre-bou de Cardona, també, ja que se n'han colat uns altres, però aquest no és el problema de la Llei; el problema de la Llei és si es permet o no es permet maltractar i matar animals: aquest és el problema de la Llei. I d'aquest tothom s'escapoleix, tothom s'escapoleix, perquè, qui defensa, en portes del segle XXI, la tortura dels animals? Qui? Qui? Quins arguments hi ha? És que no n'hi ha. I aleshores s'ha d'utilitzar, doncs, tots aquests camins que nosaltres, doncs..., bé, que hem sentit aquí.

Bé, en realitat, també voldria dir que nosaltres defensem els drets de tots els animals; no caiem en el mateix error que la Llei que hi ha actualment. Nosaltres no considerem aquí..., no hem fet aquí una proposició de modificació de la Llei actual per les curses de braus: nosaltres hem parlat de les curses de braus, hem parlat del tir al vol, i el tir al vol és el nom tècnic, és el nom tècnic; vostès no trobaran un ajuntament on es faci tir al vol en el qual es posi «tir al colom», com s'ha comentat abans. És una qüestió de coneixement que el nom tècnic és «tir al vol»; i que és que només defensem els que volen i no els que no volen..., com no sé qui ha fet una broma? No. És que, sap què passa, que el tir al vol no s'ha fet mai amb tords, no s'ha fet mai. Per tant, és la traducció fidel, la que nosaltres hem utilitzat, i no una altra. És la que vostès poden trobar en els pasquins dels ajuntaments, és el que vostès poden trobar en les federacions esportives pertinents, i no una altra. És aquesta.

Molt bé. S'ha comentat també que si això ho anem evolucionant i ho anem evolucionant al final acabarem tots vegetarians. A veure... (*Remor de veus i rialles.*) És clar, és que és una mica..., fins i tot és graciós, no?, perquè és que no té res a veure una cosa amb l'altra. En cap moment, en cap moment..., i jo ho he esmentat en el moment que deia que els bous es mataven en una època i es menjaven, he dit: i això no infringeix cap article de la Declaració universal

dels drets dels animals, ho he dit ben clar, ho he dit ben clar, no té res a veure amb ser vegetarià o no ser vegetarià; amb el que té a veure és amb els drets dels animals, i una cosa és matar gratuïtament, sense cap afany d'aliment per a la societat, uns animals, o no fer-ho. I això és una diferència monumental, monumental. I, per cert, li diré una cosa: el brau, el brau que surt a la plaça de toros i és maltractat, torturat i assassinat allà mateix és l'únic animal comestible que no passa per Sanitat, l'únic, i infringeix el Decret de control sanitari dels aliments que hi ha a Europa. És l'únic, en tot Europa. (*Remor de veus.*) Es va fer una excepció..., ja saben com van aquestes coses. L'únic. És a dir que, a més a més, és un risc sanitari, a més a més, és un risc sanitari.

Molt bé. En definitiva, com vostès saben, el nostre Grup Parlamentari habitualment vota sempre a favor de les proposicions de llei que es presenten pels altres grups polítics, perquè considerem que les idees, la discussió d'idees genera riquesa en la societat, i tradicionalment, tradicionalment, nosaltres sempre hem votat a favor de totes les proposicions de llei que s'han presentat, però entendran que avui és especialment difícil per al nostre Grup donar suport a aquesta Proposició de llei. Nosaltres no votarem en contra, i fent una excepció, però que espero que compregui tota la cambra i, sobretot, el Grup Parlamentari del Partit Popular, nosaltres ens abstindrem davant la Proposició de modificació de la llei de protecció dels animals, del 4 de març, 3/1988.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Roma. (*El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.*) Sí, el senyor Curto per què demana la paraula? Curto i Casadó... (*El president remarca la pronúncia amb essa sorda del segon cognom.*)

(*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, el portaveu del Grup Popular... (*Remor de veus.*) Gràcies, senyor president. El portaveu del Grup Popular —a la millor ha passat desapercebut a esta presidència— voldria precisar un comentari que ha fet, cordial, el senyor Portabella, en relació amb quan se surt i quan no se surt a la tribuna. És que no hi ha hagut cap tipus de descortesia, senyor president, en un posicionament que es fa des de l'escó, i, en tot cas, si hi hagués hagut una descortesia implícita estic convençut que el president del Parlament hauria cridat l'atenció al diputat que ha parlat des de l'escó. En esta cambra —i ha sigut tradició— molts posicionaments, llargs, fins i tot, posicionaments de debat de pressupostos, s'han fet des de l'escó, i cap diputat ho ha apreciat com una descortesia. Tingui per segur, senyor Portabella, que el fet de parlar des d'aquí no implica cap acte descortès, ni cap a vostè ni cap a cap altre grup.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Curto i Casadó. (*Remor de veus. Se senten veus de «Molt bé!»*) No és cap al·lusió, eh? És que hi ha dos Curto, en aquests moments, a la cambra, i es fa necessària la distinció.

Pel Grup Parlamentari Socialista, el senyor Roma té la paraula.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només una breu referència, en tot cas, a l'anterior intervenció per recordar a la cambra que aquesta Llei de protecció dels animals va ser discutida i aprovada per unanimitat, per tant, ara no deixa de ser sorprenent, diguem, que un grup es desmarqui totalment del que va ser discutit, tractat i aprovat fa cinc anys. Bé, en aquest cas, la coherència dels grups que anem defensant i que recolzarem la validesa d'aquesta Llei és perquè la creiem bona i que algunes de les propostes que es feien era de modificacions que la Llei ja prohibeix i, per tant, hi ha un reguitzell de prohibicions que ja estan contemplades en la Llei i per tant, no hem vist a veure a què venia aquesta possible modificació.

Respecte a la Proposició de llei que ara ens ocupa, és conseqüència d'altres que s'havien presentat i que, de fet, lògicament és conseqüència de la Proposició de llei que hem discutit abans. Si hem discutit «toros sí, toros no», i hem decidit mantenir el mateix argument que en el moment d'aprovació de la Llei, que es dir: «Deixem que es puguin continuar fent *corridas* de toros en uns llocs determinats de Catalunya, aquí és on es produeix el que abans dèiem que una llei ha de ser justa, que una llei ha de ser congruent, que una llei no pot permetre en un lloc el que prohibeix en un altre en condicions bàsicament iguals, per no dir idèntiques. La diferència que hi pot haver entre una plaça de toros de Barcelona i la de Cardona és que a Barcelona és rodona i a Cardona és quadrada, més o menys. Per tant, l'argument aquest que varia sensiblement i que, per tant, la Llei va tenir en compte algun aspecte fonamental per deixar fora Cardona d'aquesta Llei no n'hi ha cap. D'argument, no n'hi ha cap. En tot cas, l'únic que ens va passar, i que jo crec que hauríem de ser capaços d'acceptar, és que va haver-hi un desconeixement o un oblit de la realitat de Cardona mentre es discutia i s'elaborava el projecte de llei, que aquest oblit no es va corregir, que es va aprovar la Llei i que això va portar com a conseqüència una situació conflictiva a Cardona, en un lloc que tradicionalment estaven celebrant un corre-bou amb mort de l'animal, a diferència de la majoria d'altres corre-bous, que no acabaven amb la mort de l'animal.

I que, de fet, com abans he dit, aquesta Llei també va provocar una revitalització i un sentiment d'atac a la vila de Cardona a la vista que des del Parlament, desconeixent bàsicament la realitat que tenien allà, es va prohibir una cosa que es permetia a Figueres o a Barcelona. És lògic, per tant, que no entenguessin aquesta aprovació. És lògic que, per tant, hi hagi hagut una situació conflictiva que sovint aquí es vol vestir només de dir: «Bé, si aquí l'alcalde hagués volgut es diu que no i ja està.» Home, per sort i per desgràcia les tradicions no depenen de l'alcalde, perquè només faltaria. Diguem, les tradicions, la cultura, en fi, els fets diferencials de multitud de pobles i comarques de Catalunya, home!, tenen un abast molt superior al que pugui tenir el mateix alcalde o l'equip de govern, que en aquest cas l'alcalde de Cardona és contrari a la mort dels animals, i que,

per tant, en aquest cas s'ha trobat havent de defensar una posició claríssimament majoritària al seu poble que es continués fent el corre-bou tradicional i que, per tant, no s'acceptés una imposició del Parlament de Catalunya.

A més, vull fer un aclariment. Sí que s'acceptava, lògicament, la màxima autoritat del Parlament de Catalunya. L'alcalde, l'equip de govern, l'Ajuntament en ple de Cardona sempre ha respectat la màxima autoritat d'aquesta cambra. Una cosa és de dir que no s'autoritzi la mort del toro i una altra tenir 4.000 persones a la plaça i prendre una decisió que pot convertir-se, que pot esdevenir clarament perillosa o greu per a la integritat de la festa i dels participants. Per tant, jo crec que l'alcalde va actuar amb prudència, amb el que sempre reclamem el seny dels catalans, i va ser aquest seny que el va portar que, finalment, es pogués matar els toros en els passats corre-bous, que no en el darrer, que és el primer corre-bou en què hi havia sentència del Tribunal Superior de Catalunya i, per tant, es va respectar l'autoritat judicial com s'havia intentat fer respectar la Llei d'aquest Parlament.

Però, bé, això no resol el fet que es digui: «Mira, doncs, hem fet una llei. Ens en vam oblidar. Ho sento i, per tant, doncs, girem pàgina.» Bé, jo crec que avui, segurament, girem l'última pàgina de l'afer de Cardona, perquè a la vista del que ha pronosticat o el que ja ha avançat el representant de la majoria, que votarà en contra, és un argument que es va reiterant. Hi va haver unanimitat en la Llei; per tant, ara exigim unanimitat també en aquesta modificació puntual. Estem parlant d'un únic cas irreplicable a Catalunya. No hi ha..., amb això no s'obriria la porta a cap altre cas de Catalunya, que en tot cas sí que llavors hauríem de tenir les prevencions degudes, que si això fos un greuge comparatiu que permetés en multitud d'altres llocs de també agafar aquest exemple com un exemple per modificar la Llei, no passa, no passarà i, per tant, estem parlant d'un únic punt.

Unanimitat en aquest tema ja es comprova que no n'hi haurà, per tant, el refugi en aquesta unanimitat per part del representant de la majoria és còmoda; és dir: «Com que ja veig que hi han dos o tres grups que no es posaran d'acord, jo dic que a la vista que no es posen d'acord, voto en contra.» Bé, posem-nos d'acord, diguem, vostè, jo, en fi, el representant també del Grup Popular; tindrem una amplíssima majoria en aquesta cambra que pot justificar que un oblit, un error, diguem un desconeixement, doncs, acabi en aquest reconeixement d'error i en aquesta rectificació. Només demanem això. Pel que fa a la resta de la Llei, la considerem plenament adequada i plenament favorable al degut respecte que des del Grup Socialista reclamem i reclamarem sempre per la dignitat dels animals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió i per fixar la posició del seu Grup, té la paraula el diputat senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc unes petites precisions de tipus tècnic. En primer lloc, no correspon tot el

tema d'espectacles, no correspon a Agricultura ni ningú..., bé, perdó, no sé si a algú, però almenys Convergència i Unió mai ho ha atribuït a Agricultura, sinó a Governació a través de la Direcció General del Joc. Per tant, era incerta la manifestació que s'ha fet que corresponien les competències a Agricultura. Hi correspon en molts aspectes, i la Llei, precisament, va ser impulsada des del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però en realitat les competències són de Governació. Quedi això clar.

Un segon punt és que no és cert que no hi hagi control sanitari. Si hi ha una cosa precisa, moltes vegades exòtica, és el text íntegre d'una lectura que jo els recomano –no és que sigui excessivament interessant, però és curiosa–, que és el Reglament d'espectacles taurins. En l'article 56, apartat segon, hi ha tot el que explica sobre el reconeixement veterinari amb una precisió i amb uns detalls..., fins i tot amb els que poden assistir a aquest reconeixement. Precisament si alguna cosa tenen, des del meu punt de vista particular, interessant les *corridas* de braus, és la litúrgia del toro. Després la festa és una altra cosa, però la litúrgia i tot el que embolcalla és una cosa realment interessant. Fins i tot, fixi's bé que a diferència..., fins i tot a l'article 60 hi ha tot un reconeixement *post mortem*, perfectament..., i es diu així: és el capítol quart, «Reconeixement *post mortem*», amb una precisió i amb control sanitari autènticament increïble. Un control sanitari, per exemple, que no sé si és en els corre-bous de Cardona.

El que sí que és cert –i per això faig una petita precisió tècnica– és que, home, senyor Roma no es pot dir que la plaça de toros... Vejam, no entraré jo..., de la mateixa manera que abans –abans–, amb tota consciència –i segurament se m'ha mal interpretat– no volia entrar..., jo el que volia –i deia la paraula–: «No vull endinsar-me en la selva», en la selva prolixa de discutir les tradicions culturals, etcètera. Evidentment, les tradicions culturals he manifestat que són canviants i que poden modificar-se i s'estan modificant, i de fet no vull retornar al fet anterior. I tampoc volia discutir si això era un patrimoni artístic cultural d'un poble o no, perquè aquí hi haurien opinions de tots els gustos, i citava literatura, música, escultura, pintura, ni volia discutir si això era més o menys català o si era català espanyol, perquè hi han defensors d'una cosa i d'una altra.

Jo volia dir que el tema de Cardona, si s'aplica estrictament la Llei, l'Ajuntament de Cardona no té cap raó: ni allò és una plaça tal com la descriu la Llei, una plaça construïda... –no parlem de plaça estable, ni de plaça portàtil, ni si és quadrada, que va contra tot el reglament taurí, tot el reglament taurí; és igual: no li explicaré el reglament taurí, perquè llavors ja seria massa; no és una plaça i vostè ho sap perfectament–, ni allò és una *corrida*, perquè, vaja, a qual-sevol afeccionat dels toros li diu vostè que en una *corrida* no hi ha la famosa *suerte de varas* i tremolen els fonaments del Cossío, per entendre'ns. Per tant, ni allò és una plaça, ni allò és una *corrida*: és un corre-bous híbrid.

Sap quants corre-bous hi han a Catalunya? A Cardona, a Santpedor, a Cornellà, Martorell, Sant Feliu de Llobregat;

Badalona, Barcelona, barri de la SEAT, l'Hospitalet de Llobregat, Sant Adrià de Besòs, Caldes de Montbui, Santa Maria de Palautordera, Roses, Torroella de Montgrí, Olot, Sarrià de Ter, Ripoll, la Celler de Ter, Vidreres, Alcarràs, Cabriels, Mont-roig del Camp, l'Aldea, Aldover, Alfarràs..., fins a cinquanta. Sap en quants hi ha mort de l'animal? A Cardona. Sap què va fer l'article 4 de la Llei, amb el seu ponent en aquella època totalment d'acord, amb tots els ponents d'acord, què vam fer? Vam dir: «Anem a fer un pas més», de la mateixa manera que no ens atrevim, perquè crec que no respon al que..., la Llei ha d'anar una miqueta per darrere de la societat, anar aconduint, però anar recollint.

Jo li faig una pregunta, una pregunta que no li demano que em respongui: un referèndum a Cardona –a Cardona, no a Catalunya, a Cardona–, guanyarien els favorables a la mort de l'animal en el corre-bou? Jo li dic que no, perquè nosaltres ho hem fet. El Grup de Convergència i Unió l'ha fet i dona que no, amb àmplia majoria. Altra cosa és el que es diu des del balcó d'un ajuntament. Perdonin, la Llei, *dura lex, sed lex*. Home, no em digui que l'alcalde s'espanta perquè té quatre mil tios cridant. Per aquesta mateixa raó –i perdoni la ximpleria–, l'àrbitre, pressionat per uns cent mil espectadors, hauria de xiular sempre un penal a favor de l'equip de casa. (*Rialles.*) Home!, és clar. Li faig aquest exemple perquè és una bestiesa. Evidentment que moltes vegades és molt dur aplicar la Llei; és molt dur aplicar la Llei. Ara, el que havia de fer l'alcalde de Cardona, fos del color que fos, és aplicar la Llei, i sobretot aplicar-la quan té dues sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya que li diuen que allò no és una plaça estable i que no pot permetre la mort de l'animal, i quan l'Ajuntament ha recorregut, i ara ja no recorre perquè ja li han dit dos cops que no.

Per tant, què va fer l'article 4? Doncs, miri, arribar a un consens una vegada més, arribar a un consens unànime de dir: «Doncs, miri, la mort de l'animal, no, i els cinquanta corre-bous que els continuïn fent, però no cal que matin el bou.» I sap què vam fer, l'any...? Senyor Llorens, el Grup de la majoria –el Grup de la majoria, i no són els que manen; en tot cas, manen pel mandat del poble, i no manem; manem tant com vostè: jo mano tant com vostè; perdó: mano molt menys, però parlamentàriament mano el mateix–, el 29 de juny de 1989 –el 29 de juny de 1989–, jo li llegeixo la Proposició de Llei que vam presentar els grups de la cambra: «El Parlament de Catalunya declara que la festa de braus del corre-bou de la festa...» –és l'original, eh?, no és fotocòpia, és l'original de l'escrit–, «El Parlament de Catalunya declara que la festa de braus del corre-bou de la festa major de Cardona, que se celebra a l'espai urbà habilitat com a plaça de toros, construïda cada any des de temps immemorial en el lloc tradicional anomenat “la Fira”, està inclosa, a aquests sols efectes, entre les excepcions previstes a l'article 4 de la Llei dels animals.»

És a dir, es feia una formulació per excepció... Vostè estaria d'acord amb això? (*Pausa.*) No, m'estranya, perquè el seu representant en aquella època va afirmar que sí... (*Remor de veus.*) I el Grup d'Esquerra Republicana no hi esta-

ria d'acord, encara que el seu representant en aquella època va afirmar que sí. (*Remor de veus.*) Perdó, perdó..., i Esquerra Republicana té tot el dret –tot el dret– a canviar, sempre que vulgui, de parer. I el Grup Socialista va votar que sí, i el Grup de Convergència i Unió, també. I no va votar el Grup d'Iniciativa, que, malgrat que després s'ha abstingut i ha votat que sí, o no ho sé exactament... Tothom té tot el dret de canviar; ara, torno a demanar: si això era vàlid l'any 86 i jo encara conservo l'original, guardant-lo perquè el vulguin firmar tots els grups, no em pot dir que el Grup de la majoria no està d'acord a mantenir la seva paraula.

El Grup de la majoria ha de governar i ha de dir no quan ha de dir no. És clar que sí. No pot refugiar-se en alguna fórmula variant. I el que vam dir aquell any, ho tornem a dir. I el que va fer la Direcció General del Joc i Espectacles és aplicar la Llei; no tenia altre remei. I el que va fer el Tribunal Superior de Justícia a Catalunya, amb la plena independència dels jutges, és dir que la Llei estava ben aplicada. Qui hem de canviar la Llei? Nosaltres. Com hem de fer-ho? Per unanimitat, perquè hi va haver un pacte. Trenquem-lo quan vostès vulguin, però no quan vulguin uns, després de dos anys, uns altres, etcètera, etcètera.

Aquesta és la nostra postura; per això votarem que no, entenent –entenent– que no passa res, no passa res –en dir que no passa res, ho dic amb tot el respecte a Cardona–, si se celebra el corre-bou, com els altres quaranta-nou corre-bous que se celebren a Catalunya, i no hi ha mort de l'animal. Per què? Perquè qui ha de decidir, segurament, en gran part, és Cardona. I Cardona, majoritàriament, opina que no cal matar el bou.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. (*El Sr. Gimeno i el Sr. Roma demanen per parlar.*) Senyor Gimeno, per què demana la paraula?

El Sr. GIMENO: Per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT: Per al·lusions. Aclareixi si s'ha abstingut o ha votat «sí»... És aquest aspecte?

El Sr. GIMENO: Sí, exactament.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. GIMENO: Perquè el senyor Camps ha fet una referència a un intent de proposició no de Llei que feia referència al tema de Cardona, i ha dit que si vam fer, si vam deixar de fer... En tot cas, el que diria és que Iniciativa per Catalunya vam actuar amb coherència amb el que sempre hem estat fent des de l'any 88.

Vam proposar la primera vegada, l'any 88, dins de l'anterior legislatura, que es modifiqués la Llei; no que es modifiqués un apartat: que intentéssim veure quins dèficits tenia la Llei i que els modifiquéssim. I se'ns va dir, textualment..., no tinc aquí el document, però se'ns va dir que la Llei era bona, que la Llei no tenia problemes, que la Llei no tenia cap contradicció i que era únicament i exclusivament una responsabilitat de l'executor de la Llei; que, en definitiva, era el Govern el que havia d'aplicar la Llei. Per tant, el que vam dir, en aquell moment, era dir: si se'ns va dir que era bona, no cal que la modifiquem.

El Sr. PRESIDENT: Queda aclarit, senyor Gimeno. El senyor Roma té la paraula.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Per al·lusions. No, primer, és clar, s'ha fet una afirmació realment, aquí, sorprenent; de dir que el Grup de Convergència i Unió ha fet un referèndum a Cardona i que aquest referèndum ha donat la majoria en contra del corre-bou. (*Remor de veus.*) Em sorprèn. Bé, això són paraules textuais del senyor Camps.

El Sr. PRESIDENT: Això no són contradiccions, senyor Roma; vostè ho sap.

El Sr. ROMA: I, en tot cas, l'últim tema és dir que l'alcalde no havia respectat la sentència. Quan hi ha hagut sentència del Tribunal Superior de Catalunya, l'alcalde ha fet complir la llei. I no estava espantat l'alcalde; en absolut. Tenim un bon alcalde i, per tant, el que en tot cas havia presidit la seva actuació era el seny i, en cap cas, diguem-ne, el temor o estar espantat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Roma. El senyor Jaume Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: En primer lloc, per aclarir que...

El Sr. PRESIDENT: No, no torni a obrir el debat, eh?

El Sr. CAMPS I ROVIRA: No, home, no! Ho dic..., intento evitar algun nou posicionament, alguna nova contradicció o algun nou daixò... Primer, dir que —o al·lusió—, dir que respecto profundament les votacions de cada un dels grups parlamentaris i els canvis de postura que es puguin succeir, encara que siguin cada dos anys, cada tres anys o cada cinc minuts. Són perfectament sobirans de fer-ho i no sóc jo ningú per discutir-ho. Primer punt.

El que és cert, i evidentment cert, és que l'any 89 el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya es va negar —i em sembla molt bé— a votar aquesta daixò, i en les ocasions posteriors s'ha abstingut i ha demanat la reforma de la Llei per aquest punt. I em sembla tan correcta una cosa com l'altra; ho respecto. Millor dit, respectaré aquest punt, però la veritat és aquesta.

Segon punt: en absolut jo he fet cap afirmació...

El Sr. PRESIDENT: És tercer. És el tercer punt, senyor Camps.

El Sr. CAMPS I ROVIRA: Bé, m'interessaria acumular totes les al·lusions, sí, si li sembla bé... (*Rialles.*) Acabo de seguida, senyor president, i moltes gràcies per la seva flexibilitat i amabilitat.

Cap tipus de crítica, perdó, de crítica personal, al senyor Gervasi Arnaste, alcalde de Catalunya, que com tots els altres alcaldes i alcaldesses de Catalunya, mereixen tots els respectes. Primer punt.

Segon punt. Crec que no va aplicar la llei i ell sabrà, i en donarà compte als seus ciutadans, que cada quatre anys li diran si el voten o no el voten, i no és responsabilitat meua, sinó dels ciutadans —i ho he dit abans— de Cardona. No he dit, evidentment, que Convergència i Unió ha organitzat un referèndum i si ho he dit, ho retiro. Perquè sé perfectament com en el dret administratiu i com en el dret constitucional

es munta un referèndum. Estava parlant d'una presa, d'una mostra més que suficient i d'un sondeig més que suficient per daixò... Per tant, en la mesura que jo ho hagi dit, retiro les paraules: «va organitzar un referèndum». I demano que m'excusin si en alguna cosa els he pogut molestar.

(*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Camps. Suposo que amb les darreres paraules del senyor Camps es deu haver quedat satisfet vostè, senyor...

El Sr. GIMENO: No.

(*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Bé, doncs, quedi satisfet amb una breu intervenció.

El Sr. GIMENO: Simplement per dir que Iniciativa no hem variat la posició, que no hem canviat la nostra forma de pensar i de votar aquí. I hem dit —i ho tornem a dir— que no estem a favor de modificar, únicament i exclusivament, la Llei pel punt 4.2 —crec que és—, que és el tema de Cardona, sinó que sempre hem dit que hem d'estudiar tots els punts que siguin conflictius, i hem de millorar la Llei. No només això.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Gimeno.

Passem a la votació.

Vots a favor de la presa en consideració?

En contra?

Abstencions?

La presa en consideració ha quedat rebutjada per 30 vots a favor, 56 en contra i 13 abstencions.

Preses en consideració de la Proposta de modificació dels articles 48.1 i 59.2 del Reglament del Parlament i de la Proposició de llei sobre la declaració de persones en les comissions d'investigació

Passem al cinquè punt de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposta de modificació dels articles 48.1 i 59.2 del Reglament del Parlament, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, amb el seu permís, unificaríem el punt que vostè ha esmentat i el punt següent, en una sola intervenció.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Qui té la paraula pel seu grup parlamentari? (*Pausa.*) Té la paraula el diputat senyor Rodri, per defensar les preses en consideració dels punts cinquè i sisè de l'ordre del dia.

El Sr. RODRI: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ara fa un any va començar aquesta legislatura, qui més qui menys iniciava o renovava il·lusions i propòsits al servei de Catalunya, des d'aquesta funció. A hores d'ara, fa un any, a hores d'ara, il·lusions a banda, cal renovar propòsits, naturalment al servei d'aquest país, malgrat comprendre alguns una mica millor com se'ns pot marcar a les mans la flor de la democràcia. Per això, i no cal buscar-hi altres intencions, aquesta iniciativa que avui en

nom del meu grup, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, porto a la vostra, a la seva consideració.

Un dia d'aquests algú em va dir una reflexió que avui em faig meua. Diu: «Feia tant de temps que no aixecava el cap, que no prenia perspectiva de la terra, que no aixecava el nivell de reflexió, que m'havia oblidat del cel, m'havia oblidat de la democràcia i dels pressupòsits bàsics de la democràcia». Ni la inèrcia, ni el descuit pot esdevenir el clima de treball, el nostre clima de treball polític, ja que la corrupció acostuma a fer qualsevol cosa de la democràcia, a la que badem, i qualsevol cosa tràgica, sovint. Arreu, en la vella Europa, és preocupació màxima en aquest moment el desmanec social que comporta o pot comportar l'evident corrupció política. Pretendre fer creure que aquí som qualitativament diferents o terriblement allunyats, no faria més, potser, que apropar-nos als nivells més emblemàtics i durs, i ens hi portaria de la manera més sofisticada o subreptícia. És conegut que la millor de les teràpies és la preventiva i, si la malaltia ja és un fet, cal actuar-hi al més ràpidament possible. Els reglaments fan viables, fan visibles les pretensions i els objectius acordats. Són la mateixa possibilitat, els reglaments.

És per això que si hom veu i comprova que un determinat punt d'un reglament, lluny de garantir l'objectiu primer i fonamental que s'havia proposat, el distorsiona, cal proposar-se les modificacions que ho corregeixin. No pas perquè tingui intencions malèvols, que no és el cas, sinó perquè simplement el pas del temps ha modificat situacions.

Com deia el poeta, vostès i jo i tots sabem que el temps és més pesat que la càrrega més pesada que hom pugui suportar, i amb el pes feixuc es modifiquen els optimismes.

En la Proposició de modificació del nostre Reglament, que avui us proposa aquest diputat, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, hem maldat per salvarguardar tothora el que les urnes defineixen de manera precisa, això és sagrat, i de l'altra banda, també, però, l'eficàcia d'una eina imprescindible avui, i nosaltres creiem en part inutilitzada: les comissions d'investigació.

Existeix una preocupació general sobre aquest tema. Un dia d'aquests farem públic o es farà públic a Catalunya un document que han signat ciutadans que tots coneixem, gent ben significada en la lluita en favor de les llibertats, i cito una part d'aquest text: «Com s'explica una mica el desassossec que viu la nostra societat també, en part per la manca d'investigació ràpida» —diu el document—, «manca d'investigació ràpida, independent i pública, de les desviacions en l'obtenció, la gestió i la destinació de sumes importants, comissions i contractes, quan la relació entre activitat política i món dels negocis és presumible. L'íntima relació món polític - món dels negocis, tenint en compte tant la disposició d'elevats imports que especialment a efectes electorals i d'organització necessita el món polític, com en l'evident repercussió que les decisions polítiques tenen sobre el món dels negocis, fan» —i això ho voldria subratllar amb èmfasi, que aquest document diu—, «fan que sigui necessària la preservació de la societat enfront del que, en termes internacio-

nals, s'anomena ja com a fenomen mafiós». I continua el text, el document: «No hem vist en la vida pública que el sistema efectiu de comissions d'investigació, que en tants països són una de les formes més avançades i depurades de control democràtic, tinguin les diferents institucions a Catalunya» —llegeixi's, la primera d'elles, el Parlament— «la freqüència i la necessària funció». I aquí acaba la cita.

Si més no, per tant, una part molt sensible de la nostra societat, gràcies al treball de molts d'ells avui fem el que podem fer aquí, pressiona perquè el degut control preservi la societat catalana de l'anomenat fenomen mafiós.

Cal dir que no és problema només dels polítics. És la mateixa societat la que té necessitat d'aquesta catarsi sovint, perquè és una societat errònia la que produeix polítics o polítiques errònies. I si d'una part aquesta és la preocupació no solament social i qualitativa, fent referència a aquest document, sinó que vostès han pogut comprovar també que és generalitzada en l'àmbit més popular a Catalunya, és obligat, doncs, emprendre aquelles reformes que ajudin urgentment a la recuperació de l'alè i de la confiança, avui deteriorades, en la classe, en el món polític, en l'ordenament polític.

És per tot això que aquest grup entén que amb la nova redacció de l'article 48.1 i el 59.2 que avui nosaltres proposem evitaríem el que sembla clar: un excés i una distorsió. És a dir que un grup de majoria absoluta pogués vetar sempre i tothora qualsevol investigació parlamentària que li fos inconvenient. I com podria ser-li convenient si l'objectiu a investigació són precisament presumptes irregularitats que se li poden imputar? Amb majoria absoluta i sense aquest retoc que proposem les comissions d'investigació han mort; almenys han mort *de facto* i per a tots en aquest nostre Parlament.

Per tot això proposem el següent redactat, que vostès tenen en el paper que se'ls deu haver passat. Article 48.1: «a proposta de la Mesa, de tres grups parlamentaris, de la quarta part dels membres del Parlament o del Consell Executiu, es crearà una comissió d'investigació sobre qualsevol assumpte d'interès públic».

Cal evitar —cal evitar— que el vot majoritari pugui actuar en defensa impròpia i contra interessos col·lectius. El procés proposat per aquest Reglament sembla just i adequat al temps d'avui. La creació d'una comissió d'investigació no pot dependre d'un vot majoritari, però tampoc —i en això també hi fem èmfasi— es pot banalitzar per ésser utilitzat arbitràriament per minories sense rellevància suficient —aquest és un argument que suposo que se'ns retraurà a l'hora de la presa en consideració.

Ho tenim present, ho hem estudiat. Iniciada la investigació, doncs, a la que aquest punt fos acceptat, aquesta reforma del Reglament fos acceptada, nosaltres proposem el punt segon de modificació i és que siguin públics tots els treballs i totes les compareixences, i, d'això, no en farem cap novetat en aquest camp, en l'àmbit parlamentari, en el món democràtic. Per això diem que les comissions seran a porta tancada a excepció de les comissions d'investigació.

I, finalment, el dictamen de la comissió, que vingués d'aquesta comissió d'investigació passaria al Ple, i aquí sí, i aquí sí que la majoria decideix. Però a ningú escapa, a ningú escapa com és de diferent la responsabilitat d'una decisió quan ha estat públic i notori tot el procés d'investigació que l'ha precedida.

Això que a nosaltres, a molts sembla tan clar i que a països de l'àrea democràtica tenen assumit en les seves reglamentacions parlamentàries, sabem, sabem, perquè hem fet la consulta i ho hem esmentat abans, no tindrà avui aquí el pronunciament suficient. No cal dir que les argumentacions en contra –jo voldria que fossin de fons– possiblement seran reglamentistes, possiblement ens embardissaran –dic jo– i ens distreuran amb pronunciaments tècnics o emparant-se amb una cosa que es fa molt sovint, que és buscar el millor: s'hauria pogut fer una comissió, s'hauria pogut buscar el consens. Nosaltres volem aquest consens. Abans d'aquest ple hem maldat per trobar acords.

Si a partir del que puguem escoltar avui, de la presa de consideració dels altres grups, se'n pot deduir un consens i una ponència conjunta de cara a revalidar el punt principal d'aquesta nostra proposta, d'aquesta nostra iniciativa, que és l'efectiu control per part del Parlament del Govern, els anuncio que amb molt de gust nosaltres retirarem això que avui plantejem, i que hauria servit potser com a espurna per treure aquí una cosa que està al carrer d'una manera virulenta, fins i to. Si no, doncs, una mica com sempre, una vegada més perdrem, i perdrem per golejada. Com diu el poeta –i permeti que hi posi un interrogant, perquè no vull ser tan pretensions, hi poso un interrogant al darrere, on el poeta hi posa un punt d'admiració–: «en la total inutilitat rau, potser, la nostra esplendor?»

Permeti'm, senyor president, senyores i senyors diputats, per acabar, unes reflexions que no tenen un destinatari precís, i ho avenço d'entrada; però són unes precisions o unes reflexions que jo entenc suficientment dures com perquè calgui aquesta prèvia que he fet. Els atenesos –Atenes, segons la mitologia, és o fou l'únic ser que en néixer no féu el gest d'agafar alguna cosa amb la mà, segons diu la mitologia–, els atenesos –dic– definien els espartans com una gent moguda per dues grans i potents palanques: la mentida i la força; són gent, que deien ells, eren catalogats pels atenesos, els espartans, com a gent que consideren sempre bonic allò que els plau i sempre consideren just allò que els va bé.

Voldria subratllar avui, aquesta visió dels atenesos sobre el fet polític i sobre aquells que tenen responsabilitat, més que d'altres, d'orientar realment aquest control que la societat ens demana sobre el Govern de Catalunya.

Deixeu-me acabar, si més no, recordant unes paraules, encara que tenen molt sarcasme –i ho dic i ho torno a repetir en el benentès que no vegem en la presa de consideració un intent de consens i d'atacar seriosament, amb rapidesa i amb urgència aquest tema–, aquelles paraules que deia Joan Rulfo, sempre que les coses li anaven malament –i a Joan Rulfo li van anar malament totes les coses, tota la vida–, per tant,

posat a la banda dels que sempre perden, deia: «deixeu-nos almenys el dret que tenen a picar de peus els penjats».

Pel que fa al segon posicionament, a la segona iniciativa, a la Proposició de llei, que venia a completar aquesta primera, anunciem –ja ho hem dit als grups–, anunciàvem que la retiràvem, tot i reclamar una vegada més –i per això dic aquestes dues ratlles– la sobirania d'aquest Parlament. Aquest Parlament –ho recordo, ho vaig dir i em sembla que no ens hem de cansar de recordar-ho i de dir-ho–, aquest Parlament és encara avui, en ple segle XX, remença del Parlament espanyol; és una gran campana, bonica, antiga, heretada, però li falta el batall. Reclamem aquesta sobirania. Però com que fa pocs dies, a iniciativa del Grup Popular, es va presentar una cosa que amplia, encara que sigui amb autoritat aliena, el que nosaltres volíem proposar avui, aquesta segona la deixem, la retirem.

Aleshores, em remeto, senyor president, per prendre, finalment, en consideració la retirada total, si m'ho permet, a escoltar els posicionaments dels altres grups.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri. Hi ha possibilitat de torn en contra? (*Pausa.*)

Doncs, passem a la fixació de posicions dels grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb aquestes dues proposicions de llei el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya segueix el camí de voler solucionar la greu inoperància de les comissions d'investigació d'aquest Parlament per modificació del Reglament; camí que, evidentment, creiem que no és l'adient perquè en les propostes hi ha contradiccions, hi ha ineficàcia, que intentaré explicar, evidentment, des de la nostra òptica de pragmatisme parlamentari.

Vagi per endavant que, malgrat el nostre posicionament, el Grup Parlamentari Popular estem segurs que la majoria no ens deixarà fer-ho en altra ocasió, i per aquest motiu recolzarem les preses en consideració, perquè entenem que si poguéssim debatre en comissió, tindríem ocasió de constatar que el nostre punt de vista no era, no és l'assolit pel Grup proposant i podríem votar-les consegüentment en contra. També vol ser norma del nostre Grup no refusar l'autorització a la cambra perquè pugui entrar en la discussió de qual-sevol iniciativa parlamentària. Aquests són els arguments que ens aconsellen donar-hi suport.

Desvetllat, doncs, el sentit del nostre vot, direm que si no fos per un equivocat plantejament del Reglament d'aquesta cambra, la modificació d'aquest no podria tenir dues possibilitats, ja que creiem que només es podria modificar per ponència conjunta i votació al Ple i no per proposició de llei, després de la presa en consideració, debat de comissió i votació novament al Ple. Per què? Senzillament, perquè si no es pot arribar a un acord dels grups que poden donar majoria en el Ple, en ponència conjunta, ja se sap que no prosperarà. Si estigués reglamentat així, el camí emprat no hagués sigut possible; vull dir que si hagués estat reglamen-

tat d'aquesta manera, el camí emprat pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya no hagués sigut aquest i hagués sigut el de la ponència conjunta.

Entrant en la Proposició de llei de modificació del Reglament, la proposta de modificació de l'article 48.1 ens sorprèn perquè, després de denominar qui pot fer la proposta, no ens diu quin òrgan de la cambra està obligat a crear les comissions d'investigació. El Ple sembla que no, ja que per evitar el seu pronunciament s'augmenta el nombre de grups i el nombre de diputats que podrien justificar que, la creació, la fes la Mesa o la comissió que correspongui segons l'objecte a investigar. Però qui? La Mesa? La comissió? Aquesta proposta entronca amb la legislació alemanya i el document o codi on es veu més aquesta influència és en el reglament del Bundestag. Però en aquell parlament està assolit el dret de les minories a la informació. I basant-se, precisament, en el dret a la informació que tenen les minories, només una quarta part dels membres d'una cambra poden demanar, poden exigir o poden crear unes comissions d'investigació.

Quant a l'article 59.2, si el que es vol és que les comissions d'investigació siguin públiques, el nostre Grup no hi estaria d'acord en aquells moments en què s'elaborin els informes i dictàmens que han d'ésser presentats a debat i a votació al Ple. Si no es vol això, s'hauria d'haver proposat, doncs, la norma supletòria de l'article 59, que ja aclareix que en tots els altres moments, tant en activitats informatives o en la declaració de les persones requerides a presentar-se a les comissions d'investigació, ja estan autoritzats els mitjans de comunicació social a assistir-hi.

El nostre Grup ja va fer a aquesta cambra –les senyores diputades i senyors diputats se'n recordaran–, fa quinze dies, vàrem fer la nostra proposta per solucionar el problema de la inoperància de les comissions d'investigació i recordaran que es va votar per unanimitat d'aquesta cambra. Creiem, doncs, que la modificació de la Llei orgànica de creació de les comissions d'investigació al Congrés i al Senat és el camí adient, ja que aconseguirem que la negativa a declarar sigui castigada com a desobediència greu per infracció de llei orgànica, amb el consegüent risc d'empresonament. Aconseguirem des de Catalunya aportar millores a l'ordenació jurídica i política d'Espanya; evitarem l'excessiva judicialització de la vida pública si les comissions d'investigació fossin operatives, i, finalment, aconseguiríem un afany irrenunciable, com és el de potenciar les nostres institucions donant-li al nostre Parlament el reconeixement de la sobirania que, evidentment, ja té, però que a vegades sembla que ens la volen amagar.

Aquest és el camí, des del nostre punt de vista, encara que el Grup proposant vulgui buscar solucions només dintre de casa nostra, ja que evita d'aquesta manera recórrer a altres tipus de solucions de modificació de lleis estatals, perquè no sigui dit que ni tan sols pel flaïre reconeix un estat en el que no creuen. Evidentment, nosaltres sí que hi creiem.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pujol i Folcrà. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, per fixar posició, té la paraula la senyora Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. Començaríem la nostra intervenció agafant les darreres paraules de l'il·lustre diputat del Grup proposant d'aquesta modificació de llei del Reglament del Parlament de Catalunya, dient-li que el nostre Grup s'apuntaria a la proposta que ell mateix feia. És a dir, no que això, la modificació del nostre Reglament, fos a petició d'un grup, és a dir, fos una petició partidista, sinó que fos una ponència conjunta de tots els grups d'aquesta cambra. Nosaltres demanaríem, per tant, i acceptant la darrera proposta, que ell mateix ens feia, demanaríem que es retirés; demanaríem també a la majoria que d'alguna manera acceptés el fet que es creés una ponència conjunta –que entenem que és com es té de fer, segons els articles del nostre Reglament– per modificar aquest Reglament.

Dit això, i per tant considerant que això fóra bastant important, voldríem també fer alguna altra consideració. Dit això, dic, en el fons de la qüestió estem d'acord amb la Proposició del Grup proposant; és a dir que creiem que es té de reforçar la postura de les comissions d'investigació, i no voldríem aquí repetir llargs arguments que l'il·lustre diputat d'Esquerra Republicana ja ha dit, però el nostre Grup té una postura clara en aquest sentit i, per tant, creiem que cal modificar el Reglament. Però dit això també, creiem que cal modificar el nostre Reglament i que seria bo de fer-ho de manera unànime i de manera consensuada i, per tant, en aquesta ponència conjunta que nosaltres reclamem –no nosaltres– d'aquests dos articles que proposa el Grup d'Esquerra Republicana, sinó de tants altres del Reglament que en aquests moments potser seria necessari que de manera consensuada, entre tots, ens poséssim d'acord a modificar.

Per altra banda, també, nosaltres creiem que es té de modificar i que es té de legislar des del nostre Parlament quant a tota aquesta qüestió; en aquest sentit, discreparíem de l'il·lustre diputat senyor Pujol, que deia que això ja es va fent a Madrid. L'altre dia, quan ens vam posicionar a favor de la seva proposta de llei, no vam deixar de dir, però, no vam deixar de dir que una cosa és que es legisli a Madrid i l'altra cosa és que, en el que tenim, aquí, competències, no utilitzem les competències –bé que minses– que tenim des de Catalunya.

Per tant, aquesta seria la nostra postura: demanaríem que es creés aquesta ponència conjunta; oferim, per part del nostre Grup, que avui mateix o demà, en aquest mateix Ple, hi hagi un escrit conjunt dels cinc grups que formen aquest Parlament per crear aquesta ponència conjunta i, si això no fos possible, lamentant-ho molt, ens abstindríem en aquesta votació perquè creiem que el Reglament es té de modificar mitjançant aquesta ponència conjunta.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich.

Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Guitart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Gràcies, senyor president. Dues consideracions a la proposta d'Esquerra Republicana: la primera consideració és el reconeixement públic del Grup Socialista de la voluntat de totes les diputades i diputats del Parlament, sense excepció, voluntat, dic, de dignificació de la vida política catalana.

Segon punt, acceptar sense cap mena d'inconvenient la seva proposta de millorar, en el sentit de millorar tots els mecanismes que facin possible la transparència de tota l'activitat política, i que millorin l'activitat parlamentària.

Per tant, nosaltres subscrivim absolutament la voluntat de formar part d'aquesta comissió, d'aquesta ponència conjunta que tracti de buscar totes aquelles millores reglamentàries que facilitin la nostra activitat política. En el cas que aquesta proposició s'hagi de sotmetre a votació, el nostre Grup manifesta també el seu vot d'abstenció perquè entenem que el Reglament del Parlament de Catalunya, la nostra llei bàsica d'activitat parlamentària, ha de ser una llei bàsicament –sempre que sigui possible– consensuada i mai imposada per una majoria sobre una altra. És la nostra regla de joc i, per tant, sempre farem el possible perquè aquesta llei sigui consensuada. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he escoltat amb l'atenció que mereixen les explicacions que ens ha fet el representant del Partit d'Esquerra Republicana que, junt amb altres dos membres del Partit, i diputats, han presentat aquest text que ha estat qualificat de proposició de llei. Em sembla que he interpretat correctament el que s'ha dit. Evidentment, no hi estic d'acord quant al que es pretén, i intentaré explicar-me, perquè em sembla que hi ha importants diferències, fins i tot –a part aquest desacord de fons–, entre el que el senyor Rodri ens explica i el que el senyor Rodri escriu.

El senyor Rodri ens diu «escolti, ja sé que ara em sortiran amb arguments reglamentaris...» Benvolgut senyor diputat, és que vostè suposo que és conscient que demana modificar el Reglament. Aleshores, és lògic que parlem de Reglament. Miri, vostè demana modificar l'article 48. A l'article 48, el que vostè escriu és d'una ambigüitat molt gran, perquè, per entendre el que diu s'ha de comparar el seu text amb el text actual, i això jurídicament és una tècnica molt dolenta. Un text ha de tenir sentit per ell mateix. Com algú –em sembla que és el senyor Pujol– li ha subratllat, vostè, «en ares» del que explicava –que m'ha semblat interpretar correctament– que aquí el que caldria és que una decisió concreta del nostre Parlament no es prengués per majories, sinó per minories, demana un text que suprimeix la referència al Ple. Aleshores, si vostè repassa fredament la proposta concreta que ens fa, de modificar l'article 48.2, doncs, donaria peu a una sèrie de problemes.

Val a dir –li ho reconec– que aquest text és pràcticament idèntic a un altre text d'Izquierda Unida-Iniciativa per Catalunya, que també va en aquest sentit, a les Corts Generals.

Jo li recomanaria que repassés –que així no és propaganda per a ningú, per als grups de la cambra– l'esmena que a les Corts Generals va presentar el Centre Democràtic i Social, que, amb allò, s'hi pot estar d'acord o no –que no hi estem d'acord–, però almenys s'entén perfectament i sense cap problema que el que es pretén és això. Perquè, entrant en el fons d'aquest punt concret, primer, de debat, el que vostè demana és això: que l'article 48 diu que «el Ple, a proposta d'unes majories o uns òrgans determinats de la cambra, pot crear comissions d'investigació». Vostè, el que em sembla interpretar que pretén amb la supressió –com se li deia– de l'òrgan que pren les decisions és que això sigui automàtic. Això, vostè ho ha fet invocant la democràcia. Jo crec que aquí hi ha una certa confusió, perquè a la pràctica hi ha molta similitud –i és bo que hi sigui, i per això parlem de la democràcia liberal–, però conceptualment una cosa és la democràcia i l'altra cosa és el liberalisme, i des del punt de vista estrictament democràtic –el que és democràtic no és el que demana vostè, sinó el contrari–, perquè la democràcia, sense l'adjectiu «liberal», la democràcia estricta, vol dir que, en cas de confrontació d'interessos o de parers entre els membres d'una societat, s'ha d'acabar sacrificant els interessos dels que són menys. Això és democràcia.

El liberalisme vol dir que, dintre d'això, s'ha de mirar de salvaguardar tant com es pugui –com més, millor– els drets de les minories. I això és liberalisme, i per això, com que som demòcrates liberals tots els qui som en aquesta cambra, doncs, estem disposats a fer tot allò que sigui possible –i que entenguem raonable– per, respectant el dret definitiu de les majories, també els drets de les minories. Però que quedi clar que les decisions –no caldria sinó– d'un parlament, d'un òrgan deliberant, es prenguessin per acord de les minories i no de les majories. Concretament –i ho veurà amb un exemple ben directe–, a la nostra cambra en aquests moments –això pot canviar, evidentment, i suposo que canviaria en el futur–, voldria dir que aquesta cambra aniria a remolc del que poguessin decidir –la proposta de vostès–, vint-i-cinc diputats. I els cent deu diputats següents, ja no caldria ni que vinguessin a fer un debat d'aquesta naturalesa, perquè vint-i-cinc diputats podrien obtenir-ho. Això, repassi, senyor Rodri, repassi el text, hi és aquí.

L'altre punt que vostè proposa modificar: l'article 59. Aquí, com sap vostè, vam tenir ocasió de comentar-ho, jo em veig obligat a dir-li que aquí vostè té una certa confusió, perquè vostè confon la «porta tancada» –que és el que vostè ens ha explicat i diu l'article 59– amb la «declaració de secret», que és a l'article 60. L'article 59, apartat segon, senyor Rodri –i sempre s'ha interpretat així perquè no té cap altra interpretació possible en catorze anys de vida del nostre Parlament– el que diu és que «les comissions són a porta tancada», la qual cosa vol dir –i ho explica– que els mitjans informatius degudament acreditats hi podran ser presents en tant que no es treballi, no s'elabori material per al Ple, i això s'ha aplicat sempre.

Aleshores, el problema que a vostè l'anguniejava, especialment a l'última Comissió d'Investigació –en què vostè

va intervenir d'entrada i després es va retirar— vostè recordarà que no era aquest tema: és que el nostre Grup, entenent que era la millor forma de treballar eficaçment, vam demanar el secret. I el secret —és a l'article 60— vol dir que els mitjans informatius no hi són presents, perquè entenem —i entenem— que és possible caure —tots som humans— en la temptació que a l'hora d'investigar un tema s'estigui més pendent de fer una brillant exposició de cara a la premsa present que no pas d'esbrinar el fets que es diu que es vol esbrinar.

Per tant, ara imagini's, senyor Rodri, per un moment, que nosaltres donéssim conformitat a aquesta modificació de l'article 59, vostè es cridaria a engany immediatament, perquè diríem «sí, sí, no hi ha porta tancada», però la primera comissió d'investigació que tinguéssim la temptació de crear, jo li demanaria, en virtut de l'article 60, declaració de secret, i vostè veuria frustrades les seves expectatives. Insisteixo que hauria de canviar de tema.

Però, bé, aquí han parlat, diversos oradors que m'han precedit, de la conveniència —i fins i tot s'han fet sollicituds molt concretes— de tractar els temes reglamentaris amb un consens. Evidentment, em sembla que ningú discreparà d'això: que si hi ha moltes coses que caldria fer amb consens, evidentment, per definició, allò en què hauríem d'intentar més el consens és, precisament, el Reglament, que és el que regula drets i obligacions d'uns i els altres.

Aleshores, també se li ha dit a vostè, en diverses ocasions —perquè és així— que la disposició final primera del Reglament, precisament, diu això, preveu que la mecànica de modificació del Reglament es faci, precisament, en ponència conjunta. I això s'ha fet sempre així.

A vostè l'angunieja aquest punt; a algun altre grup li preocupen altres temes: la senyora Oranich ha parlat de propostes del seu Grup. La senyora Oranich, per desgràcia del nostre Parlament, no era present en alguna legislatura anterior, concretament quan el president del seu Grup Parlamentari —ho recordarà el senyor Ribó— tenia una gran preocupació per una figura parlamentària concreta: la interpellació personal al president de la Generalitat, i tinc entès que en una visita, en una entrevista fa pocs dies, va tornar a plantejar aquest tema. Bé, jo mateix —o nosaltres mateixos, el nostre Grup—, tenim una llista llarguíssima de coses que al Reglament no ens agraden, que entenem contràries als nostres interessos, de la mateixa manera legítima que vostès consideren que hi ha coses del Reglament que no els beneficien o que els perjudiquen, perquè —hi insisteixo— el Reglament, malgrat aquest títol poc llamener que té, és la peça clau —com deia, em sembla, el senyor Guitart— del Parlament de Catalunya perquè regula drets i obligacions dels diputats. I, com saben, de vegades, l'aplicació del Reglament pot donar sorpreses, perquè els textos són els textos.

Per tant, que quedi clar que nosaltres som els primers —o uns dels primers interessats— a modificar el Reglament. I per què no ho hem fet? Per una raó que em sembla que és òbvia, i s'ha dit en to pejoratiu, però és una realitat, i jo no ho considero pejoratiu, que és que, almenys ara com ara el Grup

Parlamentari de Convergència i Unió té majoria absoluta. Per tant, jo sé que democràticament, potser poc liberalment, però jo sé que democràticament, en tots aquells punts que no hi hagués acord entre els grups parlamentaris, finalment predominaria el nostre punt de vista. I per això —hi insisteixo— ens hem retingut de demanar aquesta proposta.

Ara, si tots els grups estan d'acord a constituir una ponència conjunta per fer una revisió a fons del Reglament i totes aquelles coses que creguem necessàries, les modifiquem, fem-ho, perquè, també, val a dir que, al marge de qüestions que —podríem dir— tenen un cert interès polític, hi ha mecanismes que preveu el Reglament, que han quedat obsolets. Per exemple, ja m'explicaran vostès quantes mesos de comissió han debatut i han acordat sobre el caràcter transaccional de les esmenes transaccionals. No es fa, i el Reglament ho diu; quantes vegades, per exemple, aquí, en el Ple, s'ha plantejat si tots els grups estan d'acord que es tramitin esmenes transaccionals en el Ple. Sí, sí, senyor Ribó, són temes que em sembla que no és motiu d'interès polític, però val la pena que el Reglament s'ajusti a la realitat.

Bé, en definitiva, doncs, senyores i senyors diputats... Perdó, no cal dir que, quant al punt sisè de l'ordre del dia, com que m'ha semblat entendre que el senyor Rodri el retirava, doncs, no em defineixo i, per tant, sobre aquest punt no parlaré. Per tant, tornant al punt que en aquests moments es viu, jo li dic al senyor Rodri, en nom de Convergència i Unió, i a tots els altres grups de la cambra, evidentment —perquè no només li ho puc dir a ell— que nosaltres estem disposats a acceptar la creació immediatament d'una comissió, d'una ponència conjunta que a través, al seu moment, com saben, de la comissió específica del Reglament del Parlament, que estudiï la reforma del Reglament i mirem d'arribar als acords que siguin més adients per al bon funcionament de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

El Sr. RIBÓ: Senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Senyor Ribó, per què demana la paraula?

El Sr. RIBÓ: Per precisar una informació errònia que ha donat el senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, faci l'aclariment; suposo que deu ser sobre la visita que va fer al president.

El Sr. RIBÓ: Exactament. Senyor Escudé, el pensava més informat dels afers de govern de Catalunya, però ja que vostè hi ha entrat, sabent perfectament que el meu Grup és partidari d'una reforma del Reglament per fer sortir aquest Parlament del seu somni, li vull dir que en l'entrevista amb el president de la Generalitat no vàrem parlar d'interpellacions personals del president de la Generalitat.

I, d'altra banda, li recomanaria que repassés les nocions de «democràcia» i de «liberalisme», perquè les té molt equivocades.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Ribó. La darrera part sobrava, eh?, ja ho sap, senyor Ribó? (*Remor de veus.* El Sr. Rodri demana per parlar.) El senyor Rodri per què demana la paraula? (*Remor de veus.*) Com diu? (*Pausa.*) No, no hi ha segon torn, aquí. No és una interpellació això, senyor Rodri.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor president, si recorda la intervenció inicial del diputat del nostre Grup...

El Sr. PRESIDENT: Ah!, ha dit per retirar o no retirar...

El Sr. CAROD-ROVIRA: ...ha dit per defensar la possibilitat de retirar-la.

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí. D'acord, d'acord.

El Sr. RODRI: Al·lusions a part, celebrem que gràcies a la nostra iniciativa hagi aflorat aquí a la cambra avui un primer consens, que és el de fer una ponència conjunta sobre el Reglament, sobre tot el Reglament; algú havia de començar, si no d'aquí a sis mesos encara estaríem per iniciar aquesta ponència conjunta. D'això, ens en felicitem.

No vull entrar en el detall d'algunes coses, però jo voldria dir, en defensa del meu Grup Parlamentari, senyor Escudé, que nosaltres quan hem fet aquesta proposta no l'hem feta en atenció a defensar interessos de grup –i ho he explicat–, com tampoc en cap moment he malparlat...

El Sr. PRESIDENT: No faci una rèplica. Limiti's a expressar si retira o no retira la presa en consideració.

El Sr. RODRI: Evident, senyor president, que en nom del meu Grup retirem el que havíem presentat per raó de fer aquesta ponència conjunta i agafaria les últimes paraules que ha dit la diputada d'Iniciativa, que en el termini dels dos dies que estarem tots junts aquí, avui i demà, es pogués ja materialitzar això.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Rodri.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta)

I passem al punt setè, que és Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta), presentada per diversos grups. Sembla que la defensa la té el diputat senyor Gimeno, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula.

(*Remor de veus.*)

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci. (*Remor de veus.*) Guardin silenci, per favor! (*Pausa.*)

Pot començar.

El Sr. GIMENO: Deia que tampoc no és la primera vegada que parlem del tema de la seguretat de les indústries químiques de Tarragona. I dic que no és la primera perquè cada vegada que hi ha hagut algun ensurt, algun accident, algun

accident espectacular –per dir-ho més concretament– aquí hi ha hagut debat amb resolucions diferents, amb posicionaments diferents dels diversos grups de la cambra.

Cal recordar que els que s'anomenen com a grans incidents de les químiques de Tarragona són el del juny del 87, quan va haver-hi l'atemptat d'ETA al rack d'Enpetrol; el setembre del 89, que va ser un altre atemptat, en aquest cas dels GRAPO; després vam tenir un cert període de tranquil·litat fins al 8 de maig del 92, que té lloc l'explosió de Tdesa, que no va ser cap atemptat, sinó que va ser un accident propi del funcionament d'una indústria, que afortunadament cal dir que no van haver-hi víctimes, i que l'últim l'hem tingut el 12 de febrer del 93, quan el vaixell Robert Maerks va trencar el pantalà de Repsol i va provocar aquell notori incendi, que ha sortit també profusament il·lustrat als mitjans de comunicació; cal dir també que en aquest tampoc van haver-hi accidentats i que –això sí, com en tots els altres– hi ha hagut un considerable esglai per part de tota la gent que viu, conviu amb les indústries químiques d'allà i està acceptant –amb tot el que vol dir d'impotència per fer el contrari– la seva convivència amb les indústries que hi ha a l'entorn de Tarragona.

Cal dir que aquí els debats han sigut –com he dit abans– diversos, les resolucions també diverses, perquè a conseqüència del primer vam crear una Comissió d'Estudi de la Seguretat de les Indústries Químiques, que no va tenir temps, perquè s'acabava la legislatura, de fer un informe que digués què és el que n'opinava el Parlament. Quan vam revisar o vam voler revisar o actualitzar la Comissió en la passada legislatura se'ns va dir que no, fonamentalment perquè existia ja un Reial decret del 5 d'agost del 88 en el qual es deia que les competències de protecció civil havien de passar a la Generalitat –i estic parlant del 5 d'agost del 88– i que, per tant, ja no calia crear una comissió que ho estudiés, sinó que a través de les interpellacions i a través del control de l'acció de govern podríem saber què és el que passava o què deixava de passar en el tema de la seguretat de les químiques de Tarragona.

El que està clar és que després del segon atemptat, el setembre del 89, dels GRAPO, vam substanciar una interpellació, una interpellació que va donar lloc també a una moció subsegüent, una moció que aproximadament va ser aprovada el 23 de novembre del 90, i en la qual parlàvem, acordàvem que el Parlament instava el Govern a accelerar la revisió, l'actualització i l'assumpció del Plaseqta per part d'aquest Govern, i això va ser aprovat per unanimitat de tots els grups de la cambra. De la mateixa manera, també dèiem que havíem d'ampliar i incentivar, fer més grans les accions de divulgació i de conscienciació de la població que està situada, que viu a l'entorn de les químiques de Tarragona.

En la interpellació substanciada no fa molt –i, evidentment, som repetitius, perquè s'ha parlat moltes vegades d'aquest tema–, concretament el 10 de juny de l'any passat, recent començades les tasques d'aquesta cambra, el conseller Gomis, conseller de Governació en aquells moments, ens deia que: «Quan el Plaseqta ens sigui donat per la Di-

recció General de Protecció Civil de l'Estat» —i en parlava el 10 de juny— «d'aquí a uns dies o d'aquí a un mes»..., resulta que ha passat més d'un mes, han passat més de nou mesos i seguim sense tenir la transferència del Plaseqta a mans de la Generalitat.

I també se'ns deia que gràcies al conveni que es va signar el 2 de març del 90, en tres o quatre mesos —és el que deien aleshores— estaria acabada la tercera fase, la tercera fase del Plaseqta, la que fa referència fonamentalment a la informació als ciutadans.

Bé, en la Moció subsegüent que se'ns va rebutjar —cal dir que van haver-hi dues mocions similars com a fruit de dues interpellacions, una d'Esquerra Republicana i l'altra d'Iniciativa—, el ponent del Grup de Convergència i Unió ens va llegir uns apartats, que jo també em permeto llegir, que eren alguns dels aspectes que aquest conveni del 2 de març del 90 especificaven, els sis primers punts d'aquest conveni, que deien: «Primer. La revisió, el contrast i l'actualització de les dades referides a les indústries químiques classificades que han de servir de base per a l'elaboració del Plaseqta; el segon, l'estudi amb detall del risc i de la vulnerabilitat de les persones, béns estructurals i serveis dels nuclis de població i de l'entorn de la indústria química afectada; el punt 3, l'estudi i determinació dels sistemes de vida de la població i la seva cobertura, i el punt 4, estudi i determinació dels sistemes de comunicació d'emergències del Plaseqta», com a punts amb els quals vull manifestar les discrepàncies que han sortit arran de l'últim accident.

Per què? Evidentment, amb un considerable retard, si això s'havia de fer en tres o quatre mesos el març del 90, portem tres anys, i encara no s'ha acabat, però sí que se'ns va fer una roda de premsa, casualment pocs dies abans del 12 de febrer, del dia de l'accident del vaixell, en la qual se'ns deia que aquest procés ja estava pràcticament finalitzat i que les coses ja es començaven a posar en marxa i que tindríem aquesta transferència i que tindríem aquesta tercera fase d'informació.

El que passa és que en tot el tema de l'accident han sortit algunes informacions que crec que són suficientment preocupants com perquè en puguem parlar.

Primera qüestió, diu que el Plaseqta, dintre del simulacre o de les possibilitats d'accidents que planteja, no preveu accidents com el que va passar a Tdesa, és a dir, accidents com l'explosió aquella que afortunadament, i donada l'hora que va tenir lloc l'accident, no va produir víctimes a la indústria, no va produir víctimes a la població del costat i no va produir víctimes al Centre d'Estudis Integrats, que està al costat, perquè estaven fora d'horari escolar, però que hi va haver una trencada considerable de vidres —ja es va dir aquí—, que hagués pogut causar serioses lesions als alumnes si haguessin estat al lloc en horari escolar.

Llavors, resulta que l'accident aquest de Tdesa no està previst i no hi ha previstes afectacions al complex educatiu de Tarragona, si passés una cosa com la de Tdesa novament. Però el que també es diu i resulta més curiós és que tampoc no hi ha, dintre de les possibles variables d'accidents, cap

accident previst en cas que el pantallà s'incendiï, es trenqui, o en definitiva passés el que va passar.

I em remeto a declaracions oficials del capità marítim del port de Tarragona, que diu: «L'accident podria haver finalitzat amb la pèrdua de moltes vides humanes i amb el rebentament dels tres vaixells que hi havia al pantallà.» És a dir, «podia» vol dir que és una possibilitat no remota, sinó que va ser molt real i que en tot cas diu —titular dels diaris—: «la ràpida intervenció va evitar un desastre al pantallà». Per tant, no és impensable que pugui haver-hi un accident com aquest, la crema, l'explosió de tres vaixells carregats de productes combustibles i perillosos, que, òbviament, donada la distància dubto molt que els alumnes i els professors i el personal no docent del centre del complex educatiu de Tarragona poguessin dir que sortien indemnes i que la solució passava per quedar-se cada u quiet al seu lloc i no sortir corrents, perquè és una de les recomanacions que fa aquesta revisió i actualització del Plaseqta.

També tinc una carta del delegat del Govern a Tarragona, quan li demano personalment com a diputat l'accés a aquesta documentació revisada i actualitzada del Plaseqta per poder comprovar si realment diu això, em trobo que em diu que és un tema de competències que encara no ens ha estat traspassat i que, en tot cas, el que faig és de correu i li ho dic al governador civil, que també he de dir que li vaig enviar una carta igual i encara no he rebut contesta, i en canvi el delegat territorial s'excusa del retard en la resposta per un accident que va tenir que l'ha obligat a reposar immòbil al llit.

Bé, en tot cas —ja se m'acaba el temps—, volia dir que també queda clar, amb les manifestacions hagudes posteriorment a l'últim accident, que la tercera fase del Pla, el que és la participació i la informació als veïns no funciona massa, perquè hi ha una declaració de divuit associacions de veïns de Tarragona en la qual diuen que: «no hubo información a la población de forma correcta y rápida en contra de lo que dijeron los responsables del Cecopi, y la marginación de todas las asociaciones a las que no se proporcionó información verbal ni escrita respecto al accidente.»

Llavors, és evident que alguna cosa encara no funciona en aquest Plaseqta. Els documents no sabem si són seriosos i són els suficients, no sabem quan es procedirà a aquest traspàs i a aquesta assumpció per part del Govern de la Generalitat, si el Govern de la Generalitat agilitarà la posada en marxa d'aquest Plaseqta, però el que sí que sabem és que la percepció ciutadana no és que el Plaseqta estigui en el seu correcte funcionament i que la seguretat de les indústries —torno a treure aquí només de passada aquell tema de la seguretat interior i l'exterior, l'exterior s'aconsegueix quan existeix una vertadera seguretat a l'interior de les indústries— no està garantida en aquest Plaseqta.

Llavors jo, també parodiant les paraules de l'Alcalde de Tarragona, que, com a ciutadà que hi viu a prop, ha dit —i suposo que amb el suficient coneixement de causa— que «a Tarragona se li acaba la sort», jo voldria dir que no podem anar jugant amb la sort i no podem anar dient: com que no

ha passat res, les coses van endavant i aquí no ens cal preocupar-nos per res.

Per això des del Grup d'Iniciativa, amb el suport de tots els grups de l'oposició, vam proposar aquesta comissió, que el que hauria de fer és revisar aquests documents actualitzats, és a dir, tenir-ne alguna opinió i alguna valoració d'aquests documents, i veure com es fa l'aplicació del Pla-seqta, del Pla de la seguretat de les indústries químiques a Tarragona, i el que plantejàvem aquí és que en aquesta comissió hem de comptar amb la participació, lògicament, de totes aquelles entitats i organismes que són afectats, que són les administracions locals directament implicades, les organitzacions ciutadanes i les organitzacions sindicals.

Cal dir que no pretenem aquí que sigui aprovat que formin part de ple dret d'aquesta comissió; una comissió d'estudi és una comissió del Parlament, i el que volem dir és que en aquesta comissió ha de tenir un paper determinant, en funció que quan elaborem un calendari de treball tinguin la seva participació, és a dir que siguin cridades, que siguin escoltades, que ens puguin donar quina és la seva visió de la situació i, en definitiva, que tinguin alguna cosa a dir i que des del Parlament se'ls pugui dir.

Crec que..., si m'ho permet el president, així hauré fet ja un posicionament de la segona proposta, que és idèntica o pràcticament idèntica a la primera, a la que estic defensant, per dir que seria bo que sortíssim amb un acord unànim d'aquest Parlament i que, per part dels grups proposants, si per part de Convergència i Unió se'ns diu que aquesta participació d'administracions locals, organitzacions ciutadanes i sindicals, la podem garantir a través del calendari de treball, i que això seria factible sense que formin part de ple dret de la comissió —la qual cosa no és el que nosaltres estàvem plantejant en el principi—, retirariem aquest punt i així podríem permetre fer una única votació i que el Parlament, unànimement, aprovés una resolució sobre aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Sembla que hi ha acord entre els dos grups perquè es puguin veure agrupades aquestes propostes de resolució. De manera que ara correspondria al Grup de Convergència i Unió defensar la seva; té la paraula el diputat senyor Grau.

Proposta de resolució per la qual es crea una comissió d'estudi de la revisió i l'aplicació del Pla de seguretat de les químiques de Tarragona (Plaseqta)

El Sr. GRAU: Gràcies, senyor president. Bé, al contrari del que ha fet el senyor Gimeno, aquest no és el discurs que jo tenia preparat, perquè en principi hem consensuat que aquesta proposta fos una votació conjunta, amb l'eliminació d'aquest paràgraf, i això ha fet canviar el contingut del meu discurs.

Jo vull ser molt, molt breu, perquè parteixo d'aquesta proposta, amb la qual tots els grups de la cambra estem

d'acord, i perquè votarem una proposta conjunta. I vull començar les meves paraules recordant el que deia l'illustre diputat Martí i Ferré, de Convergència i Unió, a la sessió del Ple del Parlament del dia 9 de novembre de 1988, i ell va voler començar també amb unes paraules de l'illustre diputat, també del Grup de Convergència i Unió, Ramon Pla, del 13 de novembre del 1987, i deia: «He de dir que en el meu ànim, en l'ànim del meu Grup Parlamentari, en l'ànim dels diputats que viuen per aquelles contrades es troba la preocupació dels problemes que es detecten de seguretat, dels problemes de seguretat que des de ja fa molt de temps es produeixen a la ciutat de Tarragona i al seu entorn.» I afegia: «aquelles paraules realment són aplicables al dia d'avui, en aquesta sessió plenària del Parlament de Catalunya.» I jo ara afegeixo que realment aquelles paraules són també aplicables al dia d'avui, 17 de març de 1993. I en aquell mateix Ple, del 9 de novembre de 1988, en la intervenció de l'illustre diputat del Grup Parlamentari Socialista, senyor Abelló, per triar el grup més nombrós del Parlament, deia: «I nosaltres estem convençuts que la creació d'aquesta comissió pot ajudar a resoldre alguns dels problemes que hem assenyalat abans, i, a més a més, pot fer una qüestió encara més important, i és retornar la confiança als ciutadans de Tarragona i de la seva rodalia.»

Això vol dir que hi estàvem d'acord abans i que hi estem d'acord ara, i ho demostren les dues propostes actuals per a la creació de la comissió d'estudi, de la revisió i aplicació d'aquest Plaseqta. També demostra que tornem a crear la comissió perquè han succeït retards i accidents que fan que tots els grups parlamentaris hi estiguem d'acord —i torno a dir-ho: hi estem d'acord—, que cal que el Parlament de Catalunya ha d'intervenir en la creació de la comissió, i per això, tal com proposava també el senyor Gimeno, i per aconseguir una proposta conjunta, aquesta majoria, Convergència i Unió, no té inconvenient a les compareixences, quan la comissió ho acordi, entre altres, de tècnics d'administració local i de les organitzacions socials, que esmentava la proposta el paràgraf de la qual es retirarà.

Bé, ara jo podria..., ara havia d'entrar en el meu discurs i hi havia d'entrar amb la descripció del que ha passat en el Plaseqta, del perquè de la situació en què ens trobem després de tant de temps, i que tot just encara no s'han rebut complets els sis primers punts del programa d'aplicació del Plaseqta, la responsabilitat del qual pertany a la Direcció General de Protecció Civil del Ministerio del Interior, i podria anomenar, doncs, fil per randa, totes les actuacions abans i després de la signatura del conveni de la Generalitat de Catalunya i la Direcció General de Protecció Civil, del març del 90, deixant clarament el tema de les responsabilitats de l'elaboració del programa, etcètera. Però el que sí que vull deixar ben clar és que el retard no s'ha produït per causa d'aquest Parlament de Catalunya ni tampoc del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, no vull entrar en tot això, i vull ser molt breu i, per acabar, vull dir que aquesta Comissió es crea en el moment oportú, quan entrarem en la fase d'intervenció de la

Generalitat en la revisió, la implantació i la valoració dels sis punts esmentats i de la resta, fins als catorze, del programa. Estic segur que, això, ho podrem fer aviat, i estic segur que la col·laboració d'aquesta comissió pot ajudar, com dèiem abans, a retornar la confiança als ciutadans de Tarragona i la seva rodalia. Amb això, també torno a estar segur que tots hi estem d'acord, i que votarem conjuntament aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Grau. Ara poden intervenir els diferents grups, per fixar posició. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Per a expressar lo nostre agraïment, en la part que nos correspon i en tant que firmants d'una de les propostes per tal de crear una comissió d'estudi; agrair, doncs, la predisposició del Grup majoritari perquè aquesta comissió d'estudi sigui aprovada per la unanimitat de tots los grups de la cambra.

I, en tot cas, també manifestar que és certa la problemàtica i, fins i tot, diria l'espant i el temor que hi ha a Tarragona i les seves rodalies, i valdria la pena que esta comissió d'estudi no acabés, com alguna altra anterior, que per una causa o una altra mai no ha pogut arribar a les seves conclusions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Fa més o menys un any que aquesta legislatura és en funcionament; fa més o menys un any que hem hagut de patir, els diputats que tenim la sort de viure en el Tarragonès, dos greus accidents, i que han hagut de patir tots vostès, la resta de diputats, debats al voltant del tema.

Jo ara estava situant-me en el debat i estava veient que, evidentment, potser aquest no és el debat més important del dia d'avui, entre altres raons perquè s'ha arribat a un consens –sortosament, perquè aquest és un debat molt seriós, molt seriós. La seguretat dels ciutadans del Tarragonès i del Baix Camp, i especialment d'aquells nuclis de població al voltant del complex petroquímic de Tarragona, és un tema molt seriós, perquè no només ens hi juguem els quartos –com es diu vulgarment–, sinó que, a més a més, ens hi juguem la vida. I el senyor Joan Miquel Nadal, diputat de Tarragona i il·lustre diputat al Congrés de Madrid pel Grup de Convergència i Unió, tenia tota la raó del món –nosaltres opinem que no la té sempre, però en aquell moment, si més no, la tenia–, tenia tota la raó del món quan deia que a Tarragona se'ns ha acabat la sort, se'ns ha acabat el nostre *cupo* de sort –que diria algun honorable conseller–, el nostre contingent de sort –que diem en la nostra llengua. I se'ns ha acabat, se'ns ha acabat perquè és impossible, és impossible que un altre accident d'aquestes característiques no produeixi més devastament del que ha anat produint.

Els il·lustres diputats anteriors han anat repassant –no portem un any de diputats en aquesta legislatura– l'accident de Tdesa, l'accident del pantallà de Repsol... La història comença als Alfacs, als Alfacs de la Ràpita, en el càmping dels Alfacs, amb un gravíssim accident, i continua, continua amb accidents més petits, amb accidents més grans, amb atemptats, amb errors industrials, amb casualitats... «El Camp de Tarragona, una bomba», deia una publicació ecologista arran de l'accident lamentable, greu, i de vegades sembla que oblidat, del càmping dels Alfacs. El Camp de Tarragona, una bomba, el Camp de Tarragona, les comarques properes, les nuclears, les petroquímiques, els ports..., i tot això amb un desgavell de competències entre l'Estat i la Generalitat. En una roda de premsa molt «divertida» –i em permetin la ironia–, molt divertida, produïda al Govern Civil de Tarragona, dies abans de l'accident del pantallà de Repsol, en la qual se'ns deia: «Tranquils» –sembla ser que certa frase il·lustre dita en una nit, de «tranquil, Jordi, tranquil», ha estat presa per la política catalana com la frase ja de per vida, i la tranquil·litat és allò..., i la paciència és allò que anàvem perdent–, se'ns deia: «Tranquils, tarragonins i tarragonines, tranquils, que els accidents són impossibles, que la ciència i la tècnica ho tenen tot controlat.» I al cap d'una setmana, al cap d'una setmana, ens despertàvem alguns amb una gran explosió o d'altres, com és el meu cas, per un seguit de trucades de gent que estava literalment esparverada. I entre la gent que estava literalment esparverada hi havia professors i alumnes del complex educatiu de Tarragona. Abans el diputat senyor Gimeno ha tingut un lapsus amb el nom: ha dit «Centre d'Estudis Integrats», que era el nom anterior..., no li'n vull fer retret, perquè encara el Departament d'Ensenyament utilitza el nom, en alguns moments, anterior al seu, que és el d'Universidad Laboral Francisco Franco –que és una mica més greu i dramàtic–, però això, en tot cas, també és motiu d'una pregunta oral que en el seu moment se substanciarà en aquesta cambra.

I saben vostès què va fer la direcció del centre quan veien l'accident a uns metres, quan veien, al costat del vaixell accidentat un vaixell de butadiè, que la combustió hauria pogut ser realment molt greu? Decidir –unilateralment, evidentment–, però decidir l'evacuació. Què va passar? Es van evacuar els alumnes del complex educatiu de Tarragona, els quatre mil alumnes. Saben vostès com es van evacuar? Amb autobusos. Saben vostès què va passar? Cobradors de la companyia d'autobusos van cobrar el bitllet de l'autobús a aquells alumnes que s'estava evacuant urgentment del complex educatiu de Tarragona. I saben vostès per què? Perquè, evidentment, ningú havia previst, ningú havia previst com s'evacuaven els alumnes, amb quins mitjans, i, evidentment, com havia de respondre la companyia que els havia d'evacuar. I en algun cas concret, fins i tot, amb les presses, algun conductor d'autobús –evidentment, ja en un cas personal– no tenia canvi i cobrava els bitllets del viatge fins a Tarragona amb un bitllet de mil pessetes, però, en tot cas, això ja és..., forma part de la picaresca i manca de professionalitat, i no del tema que estem parlant.

Per això jo avui venia de Tarragona trist, venia trist perquè em pensava que avui aquest Ple no seria unànimе a l'hora de decidir que *hem*, que hem d'estar damunt del Plaseqta, que hem de tenir-ne criteris d'aplicació, que hem de poder revisar-lo en execució de la nostra sobirania i com a representants màxims del poble de Catalunya. Venia trist perquè em pensava que avui no seríem unànimes; sortiré avui content perquè haurem estat unànimes.

Només desitjaria, però, que aquesta certa alegria que em donarà l'acord de tot el Parlament per a la creació d'aquesta comissió es mantingués en els treballs de la comissió i es mantingués en els resultats de l'estudi de la comissió. I en el fons es mantingués en la màxima seguretat possible dels habitants d'aquella zona, entenent, com entenem nosaltres, que on hi hagi indústries perilloses mai hi haurà el cent per cent de seguretat; sí que pot haver-hi, però, el cent per cent de suport de les administracions a la vida dels seus ciutadans i a les possibilitats de defensa contra l'agressió, sigui per desídia sigui per accident, d'aquestes indústries del voltant.

Per això em satisfà, com a portaveu d'un dels grups signants d'una de les dues peticions, el resultat unànimе, que, evidentment, ja és evident a aquestes alçades.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bargalló. Correspon ara al Grup Parlamentari Socialista fixar posició. Té la paraula el diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és lògic que en aquests moments, atès que hi ha un acord unànimе en tots els grups que hi hagi una sola proposta de resolució i, per tant, que en el moment de la votació hi hagi unanimitat, la intervenció meua personal en nom del Grup Socialista sigui breu.

Nosaltres estàvem convençuts que era necessari que hi hagués una sola proposta de resolució. És un tema important; la necessitat d'una comissió d'estudi és un tema pendent d'aquest Parlament. Jo no estic tan convençut que aquest sigui el moment; segurament el moment havia de ser ja l'any 87, quan aquest Parlament també va aprovar una comissió d'investigació. El que va succeir és que les coordenades polítiques i electorals eren unes altres i que al començament de la següent legislatura aquesta Comissió d'investigació no va reprendre els seus treballs perquè va ser rebutjada la proposta de continuació d'aquests.

Però, de totes maneres, per part del nostre Grup és important que aquest deute pendent que estem convençuts que tenia el Parlament amb una àrea territorial de Catalunya finalment s'hagi complert. I s'ha complert perquè, sens dubte, el que afecta la seguretat del complex petroquímic més important de Catalunya i segurament també de la resta de l'Estat, a la zona de Tarragona, del Camp de Tarragona, és important. Nosaltres estem convençuts que al voltant de la seguretat del complex petroquímic són necessaris uns principis indispensables dels grups en el seu treball al voltant d'una comissió d'estudi per no crear dues conseqüències

que per al nostre Grup són molt perilloses: no s'ha de crear ni alarma social, ni tampoc desídia. Les dues posicions poden comportar realment reaccions molt difícils per part de la ciutadania. Nosaltres creiem que treballant amb seriositat, amb responsabilitat i amb rigorositat són els mínims imprescindibles per col·laborar a augmentar la seguretat del complex petroquímic.

Jo crec que nosaltres tenim dos objectius ben clars, que hem de fer des del Parlament: és donar seguretat als ciutadans i, per tant, restablir la seva confiança. El senyor Grau ho ha exposat amb unes paraules meues que jo ja havia dit l'any 87 i 88. Jo crec que el tema essencial de la seguretat del complex petroquímic és restablir la confiança dels ciutadans. I això només es pot fer amb posicions conjuntes, amb respostes unitàries que impedeixin, en primer lloc, el partidisme, i que tots els partits polítics, les institucions, els moviments socials, els sindicats i les administracions locals hi tinguin una participació. Nosaltres som conscients que en aquesta Comissió d'estudi el pes l'han de portar els parlamentaris, però també —i així ho volem— que la seva compaireixença, la seva participació ajudi a fer els protagonismes en una qüestió que és cabdal.

Nosaltres estem convençuts que solament treballant en aquesta línia serà possible que la seguretat augmenti en el complex petroquímic, que es puguin solucionar alguns problemes mediambientals molt importants i que es resolgui una qüestió que també ha sortit en aquest debat, que és el que fa referència al complex educatiu de Tarragona. Nosaltres estem convençuts que en aquests moments estem en un bon moment en la mesura que les sis primeres actuacions que comportava el Plaseqta estan acabades i, per tant, es pot donar un pas molt important en una qüestió que per a nosaltres és important, i és que es produeixi el traspàs d'aquest Plaseqta a la Generalitat, que és a qui li correspon posar en marxa aquella segona i tercera fase.

Per tant, el nostre Grup està convençut que hem donat un pas important, que la Comissió d'estudi és una eina que pot ajudar a donar seguretat als ciutadans, que ha d'ajudar a donar informació a la població, que és el segon aspecte important d'aquesta qüestió, i per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres ens felicitem que finalment hi hagi hagut aquest acord i que avui el Parlament de Catalunya faci una proposta que afecti una àrea molt important d'aquest país.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Acatat el debat, se sotmet a votació la proposta de constitució de la Comissió... (*El Sr. Gimeno demana per parlar.*) Sí, el senyor Gimeno té... Per què vol la paraula?

El Sr. GIMENO: Sí, simplement perquè, com que hem dit que modificariem la..., és a dir, trauríem una part de la proposta inicial en nom dels quatre grups proposants, suprimiríem tot el que diu a partir de «Plaseqta», que diu: «que compti amb la participació de les administracions locals i de les organitzacions ciutadanes i sindicals de l'àrea afectada». I llavors la proposició, la proposta seria idèntica a la segona.

El Sr. PRESIDENT: Coincidiria exactament amb la de Convergència i Unió. De manera que amb una sola votació...

El Sr. GIMENO: Exacte.

El Sr. PRESIDENT: ...quedarà acordada la constitució de la Comissió d'investigació.

Doncs, vots a favor?

La constitució de la Comissió ha quedat aprovada per unanimitat.

Atès el descabellament d'aquest Ple i contràriament al que havia anunciat aquesta presidència en començar la sessió aquest matí, el punt 21 de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral, se substanciarà demà a les deu del matí, a partir de les deu del matí. Hi ha acord amb aquesta modificació de l'ordre del dia? (*Pausa.*) Molt bé.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de dues del migdia i vuit minuts.*)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen la consellera de Governació i els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Treball, d'Indústria i Energia, de Benestar Social i de Medi Ambient.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de joc

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política de joc, que formularà el diputat senyor Josep Maria Sala, que es tramita pel procediment d'urgència. Té la paraula el diputat del Grup Parlamentari Socialista senyor Josep Maria Sala.

El Sr. SALA: Senyor president, senyores i senyors diputats, honorable senyora consellera, honorables senyors consellers, he d'expressar-li, senyora Cuenca, que la seva presència contestant aquesta interpellació em provoca sentiments contradictoris. En primer lloc, de satisfacció, i no tant pel fet que és obvi que és més gratificant poder polemitzar amb vostè que no pas amb l'altre conseller que hauria pogut intervenir en aquesta interpellació, sinó perquè espero que el fet que vostè respongui a una interpellació sobre la política del joc pugui significar que quelcom que ha complicat d'una manera extraordinària la ja complicada i negativa història del joc a Catalunya, que és la fragmentació de les seves competències i l'assumpció de part d'elles per part de la Conselleria de Benestar Social..., la seva presència avui en aquesta tribuna significa que aquest episodi últim de la his-

tòria del joc a Catalunya serà molt aviat corregit i tornarem a tenir totes les competències del joc, incloent les de l'EAJA, en la Conselleria de Governació.

No tant, perquè la seva gestió –de la Conselleria de Governació, en el moment que tenia també aquestes competències– fos especialment brillant, però és obvi que comparada amb el nivell de disbarats i d'incompetència que s'han produït des que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes ha passat a dependre de la Conselleria de Benestar Social, i molt directament del senyor Comas, fan que la gestió de la Conselleria de Governació sigui recordada com una etapa, jo diria, quasi de glòria de la gestió de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. I per tant, espero que això signifiqui que ben aviat podrem tornar a concentrar les competències en la mateixa conselleria.

Però també de disgust, sobretot perquè no dóna la cara qui avui hauria de donar-la. És evident que estem formulant una interpellació sobre la política general del joc, i per tant, tant la senyora Cuenca com el senyor Comas poden replicar en aquesta interpellació, però està clar, sembla, que tots nosaltres –l'opinió pública de Catalunya també– sabem que si avui hi ha un tema que preocupi de veritat els ciutadans, en la política general de joc, que motiva una interpellació d'urgència, no és tant la política general del joc –per tant, tots els aspectes dels quals podríem parlar–, sinó un aspecte molt general d'aquesta política que afecta, jo crec, el nucli medullar del nostre país i que avui la gestió que està fent la Conselleria de Benestar Social en matèria del joc en aquest tema, està afectant sensiblement aquest nucli medullar: la moral col·lectiva del nostre país. Aquesta campanya de promoció desbaratada, irracional, mal pensada, mal meditada, mal implementada, de promoure el joc utilitzant el teixit associatiu de Catalunya, promocionant el joc sobretot entre els joves, a vegades també entre els nens. I aquest jo crec que és el tema, el principal tema que avui, als ciutadans de Catalunya, avui els preocupa. I per tant, allò lògic seria que el responsable d'aquesta política del joc, d'aquesta política general del joc, que és senyor Antoni Comas, estigués en aquesta tribuna donant la cara i donant explicacions, no ho hagués de fer a través, senyora Cuenca, a través seu.

De totes maneres, em sembla que és perfectament legítim que sigui vostè la que contesti, i des d'aquest punt de vista entrarem a fer el plantejament de la interpellació, tot i lamentant que hagi de ser vostè la que hagi de donar explicacions no sobre altres aspectes, que és obvi que els pot donar, sinó sobre aquell tema que bàsicament als ciutadans els preocupa.

És evident que hi ha molts temes a parlar, del joc a Catalunya, i no només hauríem de parlar dels jocs que gestiona la Generalitat directament, els jocs gestionats directament per l'EAJA. Podríem parlar dels jocs que a Catalunya gestionen els agents privats del joc i que signifiquen, com vostè sap, una part molt important del mercat del joc a Catalunya: el mercat de les escurabutxaques, el mercat del bingo, el mercat dels casinos representa quasi el 75% del mercat del joc. A vegades vostès, quan comenten la poca competència

que té la Generalitat sobre aquest tipus de temes i fan altre tipus de comparacions, obliden que la Generalitat té possibilitats d'actuar directament sobre la part més important del mercat del joc en el nostre país: el 75%, de manera indirecta, a través dels privats, de la seva política de control, de la seva política d'inspecció, de sanció, la seva política de recaptació d'ingressos fiscal; perquè també, com em sembla que està clar, d'aquests jocs, d'aquesta part del mercat del joc, la Generalitat obté una part molt important i significativa d'ingressos. I després té l'altra part amb la qual la Generalitat gestiona directament, que és la que fa referència a l'EAJA.

I podríem parlar d'aquesta primera, la de la gestió privada sota el seu control i sota la seva acció de control, d'inspecció i, per tant, sota la seva competència. És un mercat que en aquests moments a Catalunya representa quasi 400.000 milions de pessetes. És una quantitat significativa, és una quantitat important. Més del 75% del total de les despeses que els catalans paguen es gasten en joc, al llarg de l'any. Sobretot les escurabutxaques, però també els bingos i també els casinos. I podríem veure exactament si el Consell Executiu o la Conselleria de Governació en aquest tema està fent exactament el que hauria de fer. Recapta d'una manera bastant satisfactòria, ho hem de reconèixer. Obté un nivell d'ingressos bastant significatiu. Si les xifres no són equivocades, quasi 60.000 milions de pessetes l'any 92 i una previsió de 65.000 per a l'any 93. En aquest terreny sí que els ingressos de la Generalitat, del joc, van incrementant-se, van pujant d'una manera significativa.

I podríem veure, i hauríem de veure —ho hem discutit alguna altra vegada, amb el senyor Saura, que també intervinrà després, hem tingut oportunitat de discutir amb vostès— si realment vostès estan seguint la Llei del joc en aquest tema. I allò que la Llei del joc marcava que vostès havien de racionalitzar el mercat, que havien d'evitar pràctiques monopolistes en el joc, si això s'està complint o no. Clarament, no, des del nostre punt de vista. I podríem veure el mercat de les escurabutxaques, que la seva situació d'increment del monopoli s'està seguint produint. Podríem veure que en els casinos no s'ha modificat gens la dependència del mercat de casinos, dels tres casinos del grup del senyor Suqué; i podríem, per tant, fer un repàs exhaustiu d'aquestes situacions. O podríem parlar també de l'altre 16%, del qual vostès, molt sovint, també algunes vegades parlen, que és el mercat del joc a Catalunya, que només és del 16% que correspon a les loteries de l'Estat o el 8% que correspon a l'ONCE; i podríem parlar de si aquest mercat hauria d'existir o no, si aquestes loteries haurien d'existir o haurien de desaparèixer. Seria segurament també una discussió interessant.

Però em sembla que el temps és breu. El temps d'una interpellació no és excessiu i és evident que avui ens hem de concentrar sobretot en el tema que preocupa els ciutadans de Catalunya: en el tema del joc, la qüestió del joc, que preocupa de veritat els ciutadans de Catalunya, perquè afecta d'una manera molt clara, molt directa, la seva sensibilitat directiva; la seva sensibilitat més directa, la seva sensibilitat

més concreta i més personal. I des d'aquest punt de vista, hem de parlar necessàriament dels jocs gestionats directament per vostès a través de l'EAJA, els jocs dependents de la Conselleria de Benestar Social, de la conselleria que depèn del senyor Comas, de la qual és fonamentalment responsable el senyor Comas, que no contestarà avui des d'aquesta tribuna. I podríem parlar del fracàs econòmic d'aquestes loteries, que ho hem fet moltes vegades. Són unes loteries, les loteries de la Generalitat, per desgràcia, unes loteries fracassades. Nosaltres ho lamentem profundament, ho hem dit sempre. La Generalitat hauria d'obtenir recursos d'aquestes loteries i no els obté; no els obté per manca de competència, per manca de capacitat i per errors que mai s'han corregit des del moment de l'inici d'aquestes loteries.

Les xifres són molt clares. En aquests moments hem passat d'una xifra de negoci de les loteries de la Generalitat de 16.000 milions l'any 86 a menys de 10.000 —a menys de 10.000— l'any 90; amb uns ingressos que obté el tresor de la Generalitat, que estan en aquests moments per sota dels 1.000 milions de pessetes, quan les previsions inicials s'haurien d'haver situat al voltant dels 6.000 milions. Era el que es preveia, en el seu moment, per any, amb una previsió relativament pessimista. I podríem seguir parlant del fracàs d'aquestes loteries, que no es veu... I no s'entestin ni en conspiracions ni en campanyes de difamació. Això és oblidar que el ciutadà exerceix cada dia amb el seu vot, amb la seva compra en el mercat, exerceix cada dia una lliure decisió, que no es pot veure influïda ni per conspiracions de ningú ni tampoc per campanyes. Simplement es veu motivat pel fet que unes determinades loteries, un determinat negoci com el que vostès tenen està mal portat, mal implementat, i això es tradueix, com en tots els negocis, en una xifra de vendes absolutament baixa. I podríem parlar d'això i ens podríem estendre molt, i sobretot podríem parlar, com vam fer amb el senyor Codina en la discussió dels pressupostos de la Generalitat, l'últim any, com podríem intentar salvar aquesta situació. Perquè és una situació clarament negativa.

Però avui no hem de parlar d'això: hem de parlar d'una altra qüestió, que és el problema que no és el del fracàs, que podríem parlar-ne, sinó la política de promoció, que és un aspecte central de la política del joc a Catalunya. Perquè vostès, ja des del primer moment, han llençat, van posar en marxa, d'una manera desesperada, des del primer moment, en adonar-se del fracàs de la seva gestió, una política de promoció del joc que nosaltres —nosaltres i tots els altres grups— des del primer dia els hem advertit que era una política equivocada. La política d'instal·lar punts de venda en llocs que mai s'havien utilitzat, com els forns de pa o les pastisseries. Sembla una cosa antiga, fa sis o set anys vam tenir aquesta discussió. Vostès han fet campanyes utilitzant la pàtria, la bandera i el benestar social per vendre loteries. Han tirat en marxa i han posat en marxa jocs addictius, però mai havien arribat als límits que han arribat en aquest moment, senyor Comas, senyora Cuenca.

Vostès han utilitzat el teixit associatiu del nostre país per contaminar el teixit associatiu del nostre país, per tirar endavant una campanya de promoció del joc, una campanya desafortunada, una campanya lamentable, una campanya dirigida fonamentalment als joves, a través d'entitats juvenils. Però dirigida, a través de tot tipus d'entitats, fonamentalment als joves, intentant que els joves juguin; ajuntant l'oci amb el joc; repartint una propaganda groga, que mai mereixeria aquest nom, amb unes capses grogues (*el diputat en mostra una*), amb aquestes capses on es diu: «conté tot allò necessari per a divertir-se més que mai» —«conté tot allò necessari per a divertir-se més que mai»—; intentant..., repartint-ho entre les entitats del país; confonent el qui rep aquesta caixa que aquí dintre hi ha material de diversió, material d'oci, conscients que en una societat com la nostra l'oci és quelcom molt important, i quan algú obre aquesta capsa (*el diputat l'obre*) no es troba material de diversió: es troba amb una campanya que incita a constituir penyes per a jugar, dirigida fonamentalment, aquesta campanya, als joves, amb uns textos, amb uns materials, amb uns dibuixos, amb uns gràfics, amb anxanetes, amb joves ciclistes, amb joves excursionistes, amb joves motoristes, amb una propaganda que, sigui en entitats juvenils, que també les han rebut, o en entitats d'altre tipus, que també i moltes d'elles les han rebut, està dirigida fonamentalment als joves del país perquè juguin i s'iniciïn en l'hàbit del joc.

I tota la propaganda, senyor Comas, tota la propaganda que vostès han posat en marxa és una propaganda dirigida als joves perquè els joves juguin, i només cal llegir-se-la (*el diputat la mostra*); amb samarretes, amb samarretes, senyor Comas (*el diputat en mostra una*); samarretes, també dirigides a la gent gran, que també, com a curiositat, saben vostès on estan produïdes aquestes samarretes? No a Mataró, ni a Igualada, ni a Terrassa, ni a Sabadell; estan produïdes a Irlanda, a Irlanda, senyor Comas: *made in Ireland*. Ja em dirà vostè per quins set sous hem hagut d'anar a comprar les nostres samarretes a Irlanda. No! Tot plegat, tot plegat, senyor Comas, és un disbarat.

I, aquesta campanya, l'han llançat vostès des de la seva Conselleria. I ens trobem amb la sorpresa que aquesta campanya, a pesar del que vostè digui, és una campanya que continua, perquè és una campanya que no s'ha parat; s'han deixat d'enviar caixes grogues amb propaganda groga a les entitats del país, però aquesta propaganda continua a les entitats on s'havia enviat, a centenars i a milers d'entitats probablement —jo dic centenars, milers no ho sé— continuen aquestes caixes grogues, i avui un mitjà informatiu ho reflecteix amb molta claredat, un mitjà informatiu de Barcelona. Continuen, aquestes caixes grogues, a les entitats del país, incitant els joves d'aquestes entitats perquè constitueixin penyes per a jugar. I vostès han dit que aquesta campanya s'havia aturat i no és veritat que aquesta campanya s'havia aturat.

Jo lamento haver de tornar a parlar del joc, haver de dir que un cop més no simplement assistim a un fracàs econòmic i a un fracàs de gestió: assistim a un fracàs moral.

Aquesta campanya és una campanya que atempta contra la moral del país i hauria hagut d'haver-hi una actitud molt més enèrgica, molt més enèrgica dels governants, per aturar-la: demanant disculpes a les entitats on s'han enviat, cosa que no s'ha fet; retirant totes les capses grogues amb propaganda groga de les entitats on això s'havia enviat; probablement fent cessar els responsables. Jo, fins i tot, senyor Comas, em plantejaria que, com que vostè és el principal responsable, probablement vostè també avui hauria hagut ja de dimitir, primer, per haver llançat aquesta campanya absolutament desafortunada entre les entitats del país i, després, per haver dit coses que no eren certes, com que aquesta campanya s'havia aturat, quan en aquests moments aquesta campanya continua exactament vigent com el primer dia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. Pel Consell Executiu, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca. (*Pausa.*)

Sí, senyora..., vol acumular la contesta? (*Pausa.*) Doncs molt bé.

Molt bé, doncs té la paraula el senyor Saura per formalitzar la interpellació presentada sobre el tema del joc.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de joc

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els he de confessar que quan vaig conèixer aquesta capsa no em van venir ganes de riure. I no em van venir ganes de riure, perquè la Llei del joc, en el seu article 4, obliga —obliga— el Consell Executiu a reduir i a no fomentar l'hàbit del joc com a grans principis, atesa la incidència negativa, personal i social del joc. Doncs bé, allò que motiva la presentació d'aquesta interpellació per part del nostre Grup és la irrefutable constatació que el Govern català, que el Consell Executiu, amb el suport del Grup de la majoria, de Convergència i Unió, i mitjançant, especialment, la Conselleria de Benestar Social, incompleix de forma flagrant la Llei del joc.

El Govern català, en lloc de reduir el joc, l'estén i l'engrandeix. El Govern català, en lloc de no fomentar l'hàbit del joc, el promou, l'estimula i el fomenta. I ho fa, a parer del nostre Grup, de forma escandalosa. En definitiva, en lloc de treballar per una societat on les persones aprenguin a solucionar els seus problemes a partir de les seves capacitats i recursos, es potencia el recurs a falses solucions, com és el joc, que sempre creen més problemes dels que intenten evitar.

Senyores diputades i senyors diputats, quan la nostra Llei del joc, la Llei del joc aprovada en aquest Parlament, diu que cal reduir i no fomentar el joc, i quan el nostre Grup Parlamentari insisteix en el mateix sentit, per què ho diem? Mirin, per a una minoria de persones que juguen, el joc és simplement un joc. En aquest cas, cal dir que no hi ha cap

problema, que no passa res, però en una societat amb una taxa d'atur estructural elevada, on les desigualtats socials s'incrementen, on hi ha un procés creixent d'exclusió social i on un dels principals valors que es difonen és el consumisme, en una societat d'aquestes característiques, saben vostès què vol dir el joc? El joc vol dir, per a una gran majoria de les persones que juguen, intentar buscar sortida a les seves dificultats personals, socials i econòmiques. És la darrera esperança d'intentar assolir determinats objectius o de millorar una situació econòmica difícil, sovint angoixant. I vostès, senyors i senyora del Govern, vostès, senyores i senyors diputats de la majoria, estan fomentant el joc, estan fomentant les apostes i les loteries, adreçades fonamentalment als sectors socials menys benestants de Catalunya. Vostès estan fomentant que el joc, que l'atzar es converteixi per a molta gent en gairebé la seva única alternativa.

Si en aquesta gran majoria de les persones que juguen se'ls ofereix, a més a més, una oferta de joc atractiva, fàcil, nova, que la trobes a la botiga, quan vas a comprar els tomàquets, o al forn, quan compres el pa, o al bar, quan et prens un tallat, alhora que de forma continuada TV3, Canal 33 o Catalunya Ràdio fan una gran campanya de publicitat, el resultat és cantat: una nova addicció, les ludopaties.

En aquest tema estem situats, com fa quinze anys, en la qüestió de les drogodependències. Ara és una preocupació per al conjunt de la societat. S'hi esmercen recursos, hi ha estudis del nivell d'incidència del consum de les diferents drogues, incloses les legals. Tothom té clar que l'alcoholisme és una drogodependència de les més preocupants, però fa quinze anys en aquest país no hi havia cap consciència d'això. Es feia tota la promoció i oferta de drogues legals sense cap limitació. Existia, recordin, un sol recurs assistencial a l'hospital Clínic i uns quants professionals, en solitari, reclamaven l'atenció de la societat i, en especial, dels responsables polítics. Avui, senyores i senyors diputats, estem, vostès, senyors de la majoria, estan reproduint aquesta situació en el tema del joc.

Cap consciència de la dependència que pot crear. Cap estudi del nivell d'incidència de la ludopatia a Catalunya. Tota la promoció i publicitat sense límits, fins i tot del mateix Govern català, i un sol recurs assistencial a Catalunya, que ens adverteix, això sí, a aquells que volen escoltar, de la gravetat d'aquest problema.

Exemples del foment de l'acció de govern en aquest camp, en tenim, especialment en els darrers dies, dos: la Loto Express i la campanya de creació de penyes d'apostes per a la promoció de la loteria Super 10, dos exemples que expressen una concepció del joc que el nostre Grup, que Iniciativa per Catalunya rebutja.

La Loto Express. Recordin, la Llei diu: «cal reduir el joc». Doncs, bé, fins fa poc teníem la Loto Ràpid, la Lotto 6/49, la Trio i la Super 10, a més a més totes les apostes i les loteries de l'Estat. Ara en tenim una més, la Loto Express, sorteig cada cinc minuts, des de les set del matí fins a les onze de la nit, pantalles informatives als establiments, una gran campanya publicitària.

Senyores i senyors diputats, he parlat fa pocs dies amb diversos professionals que avui estan fent a casa nostra teràpies a malalts ludòpates i el seu diagnòstic és clar i contundent: la Loto Express és una de les apostes que crea més addicció, és un dels anomenats «jocs actius», que permet una intervenció més o menys directa del jugador, que té una cosa molt important des dels mecanismes d'addicció: la immediatesa de la resposta i cada cinc minuts una nova resposta, cada cinc minuts la possibilitat d'una nova esperança que mai arriba.

Paral·lelament, vostès fan la campanya de creació de penyes d'apostes per a la promoció de la loteria Super 10 a tot tipus d'entitats. El senyor Sala ha ensenyat la capsula; és inevitable ensenyar aquesta capsula, és inevitable. (*El diputat la mostra.*) No solament per totes les qüestions que el senyor Sala ha dit; no m'imagino aquesta samarreta en un casal d'avis (*el diputat la mostra*), no m'imagino qui es pot posar aquests pins (*el diputat en mostra un*), però, sobretot, no m'imagino si no és fomentar el joc promoure penyes que et faran gaudir de privilegis especials (*el diputat mostra la propaganda*): «podràs viatjar a preus econòmics», «podràs sortir a la televisió», «si envies la subscripció, gaudiràs d'avantatges especials que ningú més pot tenir», «si fas una penya de promoció d'aquesta loteria...» Vostès llancen una campanya de promoció del joc fomentant la creació de penyes per jugar amb reclams, com viatges a preus molt econòmics; «sortireu a la televisió»; amb samarretes, com aquí molt bé es deia, fins i tot fabricades a Irlanda.

Senyor Comas, com se'ls pot acudir aquesta barbaritat? Perquè el problema no és si la retiren o no –l'hauran de retirar–; però, com a algú se li pot acudir aquesta barbaritat? En quins termes pensa? En termes de fer país? De modernitat? Però hi ha una altra pregunta, qui hi guanya, amb tot això? Qui hi guanya, amb aquesta promoció?

Mirin, amb tot això, una part dels sectors socials menys benestants perden diners, alguns emmalalteixen, mentre que d'altres –també ciutadans de Catalunya i no de Catalunya– se n'aprofiten per engreixar les seves butxaques amb diners de procedència molt més humil. Hi guanya Catalunya, amb tot això? Es tracta de ferar les nostres llibertats nacionals i el nostre autogovern en el sentit d'aquest anunci –que em fa vergonya veure'l per televisió–, aquest anunci del mapa de Catalunya amb un crit als catalans que les monedes del joc s'adrecin als jocs catalans? Quin sentit nacional de les llibertats nacionals tenen vostès quan fomenten el joc als infants i als joves de Catalunya? Es tracta d'aprofundir en la nostra identitat aconseguint tants o més ludòpates que la resta de l'Estat –això sí, ludòpates catalans?

Senyores i senyors diputats, en aquesta mateixa cambra fa pocs mesos hem vist com una part dels diners del joc –i ho dic en termes volgudament seus– són diners foscos –i ho dic en termes volgudament seus–, són diners foscos, com ens va demostrar a tots nosaltres, crec, l'afer de Casinos, diners que tenien relacions amb altes instàncies del poder a Catalunya –d'això fa pocs mesos.

Avui crec que el nostre Grup ha argumentat a bastament els efectes negatius, personals i socials del joc, efectes que

recauen –hi insisteixo– fonamentalment en uns determinats sectors socials. Vostès, senyores i senyors de la majoria, avui en són responsables, perquè avui estan creant les condicions per a nous addictes al joc.

Senyora consellera de Governació, tota aquesta interpellació del nostre Grup es pot resumir en una afirmació i en una pregunta. La política del joc del Govern català té una incidència personal i social negativa; aquesta és la nostra afirmació. La pregunta és si la pensen modificar. La senyora consellera ens ha de contestar aquesta pregunta. La pensen modificar? Nosaltres ho esperem i ho desitgem, per tothom, especialment per Catalunya, pels nens i joves de Catalunya, que vostès modifiquin aquesta política.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Per contestar les dues interpellacions, té la paraula l'honorable consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (Maria Eugènia Cuenca): Senyor president, senyores i senyors diputats, he demanat l'acumulació de les dues interpellacions i crec que he fet bé, de demanar-la, perquè, en realitat, el fil conductor de totes dues és més o menys el mateix que tenien les interpellacions que es van produir en aquest Parlament l'any 90 i el 91. I he trobat la poca novetat que ni tan sols han actualitzat les dades –em refereixo més al portaveu socialista–, la qual cosa m'ha permès, doncs, poder-li aportar –si vostè ho desitja– la major part de les dades que vostè ha dit aquí; no perquè les tingui aquí, sinó perquè ho he llegit, i abans de venir a la cambra he procurat llegir les seves intervencions i veig que segueix parlant del mateix, encara que ja estan, moltes coses, desfasades.

Sí que és cert que hi ha una novetat, i d'aquesta novetat, doncs, jo li'n respondré, després de sentir-lo i després d'haver llegit els diaris perquè, fins ara, el text de la interpellació el que deia era «interpellació al Consell Executiu sobre la política, els criteris de capteniment sobre la política del joc», i és en aquest sentit que jo venia avui a respondre aquestes dues interpellacions. No em posaré, evidentment, en temes reglamentaris, de si s'utilitza o no s'utilitza el sistema de la interpellació sobre política general per respondre un aspecte puntual, perquè és un tema parlamentari, però en tot cas jo he vingut a respondre el text que el Parlament va enviar al Consell Executiu i que, per tant, correspon de respondre al conseller de Governació. Perquè així ho va decidir el Consell Executiu i ho va decidir perquè la política de joc, vostès saben que està atribuïda a la Conselleria de Governació pel Decret de transferències de l'Administració de l'Estat; quan es va produir la transferència de l'Administració de l'Estat a la Generalitat –estic parlant de l'any 82–, es van assignar aquestes competències al Departament de Governació i, llevat de la gestió –de la gestió, que no la reglamentació– de les loteries, que va ser traspasada a Benestar Social, correspon al Departament de Governació. Això ho dic..., que vostès segur que ja ho saben, però com que hi ha hagut moltes notícies, avui, doncs, si hi ha algú que té inte-

rès a escoltar per què responc jo, responc perquè les competències sobre política de joc corresponen, evidentment, al Consell Executiu, i, en execució i direcció d'aquella política al Consell Executiu, a la consellera de Governació, perquè les té atribuïdes per decret.

Per altra banda, aquesta interpellació –concretament la del diputat d'Iniciativa per Catalunya senyor Saura– es va decidir en el Consell Executiu, el mes de gener, atès que va ser una interpellació reproduïda i mantinguda d'abans del mes de desembre. Per tant, jo ja sabia que havia d'intervenir en el tema del joc des del gener, no des de fa quatre dies.

En qualsevol cas, no sé si els ha decebut o no que vinguéssim jo a respondre, i potser –com deia el senyor Sala–, doncs, si hi ha sentiments controvertits espero que avui ens puguem aclarir entre tots... Però, el que sí que intentaré és satisfer-los en els temes que ens hem posat damunt la taula, i que són la política del joc i també el tema de la Super 10 i d'aquesta campanya que vostès han qualificat amb uns qualificatius que no tenen res a veure..., ja en parlaré després, amb el que jo els respondré.

La política del Consell Executiu no és una decisió del Consell Executiu; és una política que ve marcada per les lleis del 84, la Llei del 86 i la Llei del 87, aprovada pel Parlament de Catalunya, i que, per tant, per modificar-la –i contesto al senyor Saura– necessitem una altra llei, per modificar aquesta política, el marc en què es mou la política de joc de la Generalitat. Perquè, no sé si ho recorda vostè, però la Llei diu –la Llei que va aprovar el Parlament de Catalunya– que «no correspon al Govern ni fomentar el joc ni prohibir-lo, amb un rigor que seria contrari a les tendències socials» –això és la Llei del Parlament de Catalunya– «sinó que l'objectiu primordial del Govern a través de la normativa aprovada és el d'establir unes regles determinants que ofereixin als ciutadans la seguretat jurídica deguda i, d'altra banda, permetin al poder executiu de la Generalitat desenvolupar una política del joc adaptada a les circumstàncies de cada moment». Això és transcripció literal, verbal, de la Llei del 84.

I aquest mateix mandat del Parlament va ser el que va inspirar els decrets de la Generalitat del 85; el Decret del 86 pel qual es fixa el Reglament general dels jocs de loteria organitzats per l'EAJA, i després, l'últim Decret, el primer decret que vaig signar com a consellera, d'aprovació del Reglament de la loteria Loto Express, també organitzada i gestionada per l'EAJA.

En aquests textos legals es defineixen, doncs, els objectius fonamentals de la política del Govern de la Generalitat, que respon i que executa el que la Llei del Parlament de Catalunya va aprovar al seu dia. Els voldria dir que els trets d'aquests marcats per la Llei es podrien resumir en un de sol, i que em sembla que algú de vostès no ha volgut recordar: el joc és una realitat social que existeix, que no s'ha d'afavorir des de l'Administració, més que el que reclami l'interès general, però que s'havia de regular des del principi i que, a més, sobretot, s'havia de regular per atorgar seguretat jurídica als ciutadans. Per tant, vam establir unes regles determi-

nades, que són les normes que els he citat, i algunes altres de desenvolupament.

Què vull dir, amb tot això? El que vull dir és que la Generalitat, en matèria de joc, és i serà sempre restrictiva; potser més enllà del mandat del Parlament, i ho està essent —i ho està essent bastant més que l'Administració de l'Estat, que no dic que sigui legal, el seu comportament, en tot cas, dic que és més restrictiva la de la Generalitat, i la de l'Estat segueix la seva pròpia normativa. Perquè saben, els senyors diputats, que la reglamentació de casinos és i correspon a l'Estat; la reglamentació de bingos també la va establir l'Estat, i el que ha fet la Generalitat en el tema de casinos és només establir els recàrrecs sobre l'impost que ja hi té fixat l'Estat i que aquí no existia. Per tant, en aquest sentit impositiu, la Generalitat és molt més restrictiva que no ho és l'Administració de l'Estat. Això és un aspecte que segurament fora d'aquesta cambra hi haurà sectors als quals no interessa, però jo sí que tinc interès a dir a aquesta cambra, i recordar-ho, que la política impositiva de la Generalitat és més dura que la de l'Administració de l'Estat.

Per tant, el complement de regulació que ha fet la Generalitat sobre la regulació de l'Estat és, en l'aspecte impositiu, més restrictiva, perquè ha establert un recàrrec i, per tant, en principi, hem de dir que en aquest sentit de voler posar un recàrrec ha de ser més restrictiva o, si no, no tan engrescadora com si no existissin aquests impostos.

El que els deia és una realitat social que existeix, i que els haig de dir també que, per tant, hi ha un sector social que hi juga, i per això estem parlant aquí del joc i per això estem parlant de la regulació. És un sector que —ho saben i els en daré xifres— està estabilitzat, tant en el seu nombre de jugadors com en la quantitat jugada. No hi ha més gent, malgrat aquestes campanyes de foment i promoció —i tot això que ha dit algun diputat—, malgrat això no hi ha més gent que juga, ni s'hi juguen quantitats més altes des de fa anys. Els haig de dir —i poso una altra restricció— que als bingos de tot l'Estat s'han prohibit els cartrons—jo no sé el que és, però ho sé, el tema, perquè no hi jugo ni hi he anat mai perquè a mi no m'agrada el joc—; no entro en el nombre de persones que juguen... I hi ha una referència que vull posar d'exemple, i és que arreu de l'Estat s'han prohibit els cartrons de bingo de dues-centes pessetes, i aquí, la Generalitat..., i malgrat l'interès, i malgrat la sollicitud del sector privat, segueixen havent-hi els mateixos cartrons de bingo que han desaparegut arreu. Per tant, no hi ha més quantitat jugada, i tampoc hi ha més jugadors des de fa bastants anys. Fins i tot diria que aquesta estabilització que durant uns anys —tres anys— va ser així, presenta un lleuger sentit descendent.

Per altra banda, senyor Saura —vostè ho sap—, el Govern ha donat suport al tractament de les ludopaties; un altre exemple d'aquesta situació que vostès diuen, que no és veritat que a Catalunya juga tothom, vaja. Miri, li'n donaré les xifres. Les xifres, el novembre del 92, de les persones que tenen accés als locals de joc, que tenen prohibit l'accés, són de 3.872. A tot l'Estat, 5.774. Dic jo que alguna cosa deu fer la Generalitat per restringir la possibilitat de jugar. A tot

l'Estat, 5.700; a Catalunya, 3.872 —ho repeteixo—, i són dades estadístiques, comparables, vull dir, les mateixes que els poden oferir l'Administració de l'Estat, el sector privat i la Generalitat. Per tant, jo crec que a Catalunya —i queda clar en aquestes xifres que he donat, i les que donaré posteriorment— hi ha un nivell de conscienciació molt elevat respecte a la resta de l'Estat i segurament aquest debat d'aquesta cambra, d'avui, és un exponent, un clar exemple que a Catalunya hi ha més sensibilització, atès que jo he estat set anys de diputada i mai s'ha produït en el Congrés dels Diputats un debat sobre el joc ni sobre la preocupació que aquesta cambra té i que em sembla molt saludable, i que, des del punt de vista de control del Govern, em sembla que és un tràmit normal —i, per tant, jo responc amb aquesta mateixa normalitat— que l'oposició està preocupada per la política del joc i el Govern de la Generalitat ha d'explicar a aquesta cambra quina és la política de joc. Però els dic que la política de joc és restrictiva, i és més restrictiva que a la resta de l'Estat.

Els deia que hi ha un sector de la població que habitualment —molt petit— destina una part dels seus ingressos al joc; per tant, la Generalitat ha orientat la seva política a l'aconseguint de dues fites: per una banda, intentar que la quantitat jugada —perquè no té remei: hi ha jugadors— es destini, el nombre de recursos més alt possible, a les loteries de la Generalitat, per la senzilla raó —i això no és ni parlar de Catalunya, ni de totes aquestes coses que es deien aquí— que els beneficis que s'obtenen dels ciutadans de Catalunya són invertits aquí. Em sembla que estaríem tots d'acord que és lògic, que això és bastant lògic; no és ni pàtria ni no..., només és lògic, deixem-nos estar de qualsevol altra consideració; i que, a més, aquests recursos es destinen després —en aquest cas, i a partir del 92— a la gent gran i, en d'altres casos, a discapacitats diverses.

Per tant, l'objectiu de les loteries de la Generalitat no és el d'augmentar el mercat global del joc, sinó, simplement, posicionar-s'hi i aconseguir la més alta quota possible, atès que, —ho repeteixo— hi ha un sector que juga i, per tant, no es pot evitar; es pot no estimular, i es pot restringir, però no, evitar, i se l'ha d'atendre.

És així que la Generalitat, per tant, ha regulat el joc i saben vostès que no ha estat ni de bon tros una tasca senzilla, però que la qual, en termes generals —llevat d'algunes excepcions que vostès coneixen, que el conseller ha reconegut i que jo els expressaré—, doncs, crec que és satisfactòria.

A banda d'això, s'han produït molts conflictes de competències, alguns entre l'Administració de l'Estat i el Govern, perquè l'Estat, realment, el que vol és que a Catalunya hi hagi joc, perquè vol atendre també aquesta realitat, que segurament tampoc li agrada, però que hi és. Els haig de dir que l'Estat té el 16% de les loteries a Catalunya, i que les de la Generalitat són el 2%; que l'Estat recapta 104.000 milions i el que la Generalitat recapta no arriba al 2%, em sembla que és un 1,76. Per tant, l'Administració de l'Estat atén els jugadors —que no ens agrada— i la Generalitat també els atén; perquè hi són.

La Generalitat té competència exclusiva en matèria del joc —com saben— per l'Estatut d'autonomia, i creiem que, una vegada aprovat l'Estatut d'autonomia, no té sentit que l'Administració de l'Estat es dediqui a competir, en un tema com el joc, amb l'Administració de la Generalitat. I, per altra banda, és lògic que la Generalitat posi en marxa, executi i gestioni les seves competències.

Per tant, com que hi ha una concurrència —una altra cosa és el sector privat, però m'estic referint a aquest tema de les loteries—, el lògic de la Generalitat és que, dins d'aquesta restricció intenti posicionar-se i resituar-se en el mercat de joc, en competència amb l'Estat, en inferioritat de condicions, perquè com que l'Estat recapta molt més, la propaganda pot ser més incident.

I és en aquest sentit..., ja els deia que l'EAJA, amb les loteries, no arriba a l'1,76 del que es juga a les loteries de l'Estat; la recaptació és menor i, per tant, té més problemes d'entrar en competència amb l'Administració de l'Estat, per desgràcia, que si fossin només les loteries de la Generalitat.

És en aquest sentit que, en aquest cas que parlàvem, jo crec que la Generalitat... —i ho dic perquè ho han reconegut el conseller de Benestar Social i el Consell Executiu, i el president Pujol també ha fet alguna declaració, encara que a la premsa, perquè no hi ha hagut ocasió de fer-la aquí—, que la propaganda, la campanya de promoció ha estat desafortunada. I els diria que ha estat desafortunada doblement, perquè ha estat desafortunada quant a campanya i, a més —perquè segurament no era una bona campanya, el disseny de campanya no era bo—, ha estat desafortunada perquè s'han produït trameses d'aquesta propaganda a entitats..., en principi, crec que han de respectar que els digui que no hi estaven destinats i que a la campanya que se li va encarregar aquesta promoció se li va donar una llista d'entitats excloses, a les quals no s'havia de fer arribar aquesta propaganda, i hi va arribar. Per tant, la campanya desafortunada i, a més, doblement desafortunada perquè les entitats a les quals no anava adreçada..., i no hi devia d'haver anat mai.

Per tant, els ho reconec, però sí que els haig de dir el següent: jo crec que vostès també haurien de valorar que, si bé hi ha el reconeixement fins i tot els diria d'error d'aquesta campanya i de cosa desafortunada, de campanya desafortunada, han de reconèixer que està molt millor rectificar i retirar-la que no capficar-se amb aquesta campanya, que arribi fins al final i esperar, com alguna campanya que ha fet l'Administració de l'Estat, que s'hagi de presentar recurs i que siguin els tribunals (*remor de veus*) els que diuen després que s'han de retirar.

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Per tant, em penso que s'ha de valorar el que és; jo els reconec que ha estat un error i els dic que també haurien de valorar vostès que quan hi ha hagut un error s'ha reconegut i s'ha rectificat, i —ho repeteixo—, sense valorar i sense posicionar-me si estic d'acord o no amb la campanya, dic que és millor rectificar que no esperar el recurs per haver de rectificar.

Malgrat aquesta política restrictiva, senyor Sala, li haig de dir que el tresor públic ha ingressat nets, des que hi ha les loteries de la Generalitat, 11.455 milions de pessetes, i vostè està donant un argument —per això li deia que l'hauria d'actualitzar—, està donant el mateix argument que donava el 88, el 89 i el 90, i que el 91 el va abandonar perquè algú segurament li va explicar que aquest era un argument que no es podia anar repetint amb seriositat. Jo li dic que a partir de l'any 92 els recursos que es recaptin per les loteries van destinats directament a Benestar Social i que aquest sistema que vostè ha explicat és anterior, i és anterior amb la següent fallàcia..., i no dic que vostè la faci, la fallàcia, però el següent plantejament: es fa una previsió; com que no es compleix la previsió, tot el que no és previsió és dèficit. Doncs, això no té cap explicació; ni econòmica ni lògica.

Per tant, li dic que els diners recaptats són aquests; amb molt de gust li puc donar les dades, any per any, i veurà vostè com les xifres que li dono són correctes, i vostè estarà amb mi que són així, que s'han de calcular així, de manera diferent.

(*Remor de veus.*)

Els deia que la Generalitat ha anat regulant amb diversos reglaments els diferents aspectes de joc i que l'últim va ser aquesta reglamentació de les màquines escurabutxaques, i, per tant, l'orientació política o els criteris de capteniment em sembla que estan clars amb el que he exposat.

De totes maneres, els havia dit al començament que els donaria unes dades, i amb això respondré sobretot l'il·lustre diputat senyor Sala sobre quina és la situació actual del joc, i ho faré separatament, com ho ha fet ell, d'una manera molt ràpida, si bé és cert que s'ha detingut molt més a qualificar una campanya. I una altra cosa, senyor Sala: que el nucli medullar de preocupació dels catalans sigui la loto... no sé com es diu... Super 10, em sembla que és exagerar bastant, perquè en tot cas seria la preocupació de l'1,72. Però, en tot cas, jo no..., a veure, escolti, del joc, l'Estat té el 17 (*remor de veus*), sí, senyor Obiols: l'Estat fa el 17. Aleshores, de què es preocupen: de les loteries de la Generalitat o del joc?

Segueixo donant dades: l'any 89 (*remor de veus*)...

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: ...en el sector privat, quant a màquines i bingos, s'ha produït un descens en les quantitats jugades, que és un descens, com els deia abans, no d'estabilització, sinó més significatiu que els dels últims anys. Respecte a les màquines i respecte a l'any 89, el descens és d'un 10,88 més baix; es consolida, per tant, el decrement. El mateix passa a les sales de bingo: l'any 90 es produeix un decrement de l'1,78 i l'any 92 és d'un 6,49 respecte a l'any 89. Per tant, sort que la Generalitat... A veure, com s'entendria que hagin baixat les quantitats i el nombre de jugadors, si la Generalitat fes unes campanyes de promoció desbaratades, fantàstiques i estimulants? Vull dir, el fracàs de les campanyes també seria absolut, i em sembla que el tema no és aquest.

Per tant, baixen les màquines, baixa la recaptació. I pel que fa a casinos, també, el descens, preocupant per al sector,

és d'un 5,88 més baix que el jugat en el 89; per tant, hi ha, en xifres absolutes..., no en xifres absolutes, sinó en xifres relatives. Per tant, quan jo els dic que hi ha un descens, les dades confirmen aquest descens.

Vostè, senyor Sala —em penso que era el senyor Sala—, em parlava dels casinos, que no se n'ha modificat la dependència. Senyor Sala, jo m'he llegit la resposta que se li va donar a vostè, i li van explicar que hi ha una reglamentació de l'Estat, que la primera autorització —la provisional i la definitiva—, la va donar l'Administració de l'Estat i que la Generalitat va, simplement i automàticament —perquè complien els requisits de la normativa de l'Estat—, autoritzar i prorrogar per deu anys l'autorització. I em sembla que això acaba l'any 2000 no sé quants, i en tot cas es fan..., i li dic a vostè que s'està fent ara la inspecció bianual que correspon, d'acord amb l'Administració de l'Estat, a un dels casinos, que em sembla que és el de Lloret, i l'any que ve tocarà als següents. Per tant, no s'ha modificat res, perquè és que l'Administració de..., o sigui, la reglamentació diu que és cada deu anys i toca, doncs, sumant del 91, al 2000 i escaig; el que correspongui. Per tant, amb això també crec que no s'ha llegit vostè les respostes que li vam donar, perquè si no aquesta pregunta em sembla que no l'hauria feta. Diu si no s'ha modificat la dependència; no s'ha modificat perquè no es pot modificar, i quan calgui, quan es reuneixin les condicions, potser serà el moment de tornar-ne a parlar.

Per altra banda, també els volia dir —i acabo, senyor president— unes quantes xifres sobre l'activitat sancionadora de l'Administració en el joc. El nombre d'expedients sancionadors incoats cada any pel que fa a les màquines i bingos ha descendit també de manera molt significativa, gràcies a l'actuació —que ja coneixen— constant del Departament de Governació i a l'acurada tasca de la brigada del joc de la policia autonòmica i de la de l'Estat. En màquines s'ha anat descendant de 999 expedients l'any 84 a 106 expedients incoats l'any 92. En matèria de bingos és el mateix i la davallada és igualment significativa: l'any 92 es van incoar només 86 expedients sancionadors.

Jo no sé si tenen intenció de replicar la meua exposició; espero que tingui ocasió de donar més dades, si les sol·liciten, i si alguna dada no la porto, amb molt de gust els l'enviaré a través del president de la cambra.

Moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor Comas... Té la paraula el conseller Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, la senyora consellera ja ha donat les raons, d'una manera molt complerta, molt clara, del perquè el Consell Executiu havia decidit que fos ella, la consellera de Governació, que contestés aquestes interpellacions. Jo no pensava intervenir, per tant, perquè ella ha explicat tot el que se li havia plantejat, però mai ha estat objecte del Consell Executiu ni del conseller que els parla defugir cap debat, i, per tant, amb molt de gust, completant simplement alguns petits detalls a nivell personal, com a conseller de

Benestar Social, crec que he de fer referència a unes poques qüestions.

Aquesta campanya ha estat un error; ho ha dit ella, ho reitero, ho he dit des del primer moment. Ha estat un error des de tots els punts de vista: des del seu pensament, des del seu contingut i des de les llistes que l'empresa encarregada va cercar i fins i tot va confondre, amb menys grau del que s'ha dit, però evidentment va introduir una quantitat petita detectada fins ara, una trentena d'entitats juvenils —que he fet revisar, fins i tot.

Jo em vaig assabentar d'això el dia 12 de febrer, en inaugurar el taller de disminuïts Sínia, del carrer Banys Nous de Barcelona, i vaig ordenar parar-ho el mateix dia al vespre i vaig convocar, vaig demanar que es convoqués Consell d'Administració, que és l'òrgan adient de l'empresa en aquests temes. Aquest Consell d'Administració es va celebrar el dia 23, que va ratificar la meua ordre i va ordenar analitzar si hi havia entitats..., centres juvenils, en aquest cas, perquè se n'havia detectat, a partir de la denúncia que precisament em va venir a mi el dia 12, una d'elles, i va ordenar retirar en aquest cas, en el cas de totes les entitats juvenils que es veiessin, retirar tots els lots i presentar disculpes.

El dia 27 de febrer, el Partit dels Socialistes de Catalunya va fer una roda de premsa, i aquell mateix dia vam tenir l'oportunitat, el senyor Sala i jo mateix, de compartir taula —en la celebració... em sembla que era d'*el andaluz del año*—, ell va tenir la gentilesa de dir-me que havia fet aquesta roda de premsa —cosa que jo no coneixia— i jo li vaig aclarir que, d'aquesta campanya, jo me n'havia assabentat uns dies abans i que l'havia aturat. Per tant, a partir d'aquí, doncs, aquestes són les realitats.

Avui s'ha mencionat —per això el trec—..., un mitjà de comunicació ha dit que això no estava aturat, i aleshores ha esmentat —jo crec que ha confós— diferents paraules que tenen en la definició de la llengua interpretacions molt diferents: «parar» és una cosa; «frenar», una altra; «anullar» és una altra; «cessar», una altra; «retirar», una altra. I això ho va confonent en el seu discurs.

Hi ha una cosa que és certa, i això ho posa entre cometes perquè jo vaig declarar, en aquest mitjà de comunicació, que aquesta campanya estava «parada», i això és cert. Perquè, s'ha distribuït, des d'aquesta data, el 13 de febrer, una sola propaganda més? No, el mateix diari diu que des de mitjans de febrer no se n'han distribuït més; per tant, això és estar parat. I s'han resolt d'alguna manera les demandes de penyes que s'han presentat a través d'aquesta campanya? No, no s'ha resolt ni s'ha aprovat cap demanda de penyes presentades a través d'aquesta campanya. Això vol dir, tot això vol dir que està parat. Altra cosa són altres interpretacions que, per raons que jo no hi vull entrar, hi hagi aquest comentari o altres comentaris assenyalats.

S'ha parlat de la qüestió del joc. Ja ho ha dit molt bé la senyora consellera: aquest és una tema delicat, que requereix una gran atenció, però les penyes existeixen, i les loteries de l'Estat tenen penyes, i l'ONLAE té concedida

autorització per les penyes, i tot el dels nens i joves és molt delicat, i no tan sols delicat, sinó que no es pot, de cap de les maneres, admetre cap tipus de propaganda en aquest col·lectiu. Ja he dit que era un error el que s'havia fet.

Però, aleshores, si ho hem de criticar, també ho hem de criticar tot, si no..., demano que se'm deixi dir. Vostès han vist el que es fa amb la loteria del primijoc, cada dijous? Demà ho poden veure. En una hora absolutament de família es fa el sorteig, i moltes vegades..., aquí hi ha aquest vídeo... (*el conseller el mostra*), també tinc..., que poden consultar, del 25 de febrer, que veuran qui prem el botó de la loteria: són nens i joves. Per tant, això nostre està mal fet, és un error; això també està mal fet, i, per tant, és una qüestió que, si parlem del joc, el joc és el mateix, i això nostre és un error i això també és un error. Jo demano que, amb la mateixa contundència que critiquem una cosa, critiquem també l'altra.

La senyora consellera ja ha dit que, de l'EAJA, aquest any passat n'hem tret, nets, 1.031 milions de pessetes. És poc? És molt? És menys del que s'esperava, senyor Sala; això és cert. Donen per fer dues residències d'avis. Les hem de deixar de fer? Molt bé, potser sí, potser sí (*remor de veus*), d'això se'n pot parlar, però el que vull dir, vull reiterar que aquesta és una qüestió, és un fenomen social, com ha dit la senyora consellera, i que aleshores nosaltres estem dintre d'aquest exercici de competències, com ella ha esmentat.

Jo no he de dir res més perquè la resposta a la interpellació la porta ella i, per tant, només volia aclarir aquests aspectes, i de cap de les maneres intervindrà en aquesta interpellació en cap moment més.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. El senyor Sala pot fer rèplica, i, naturalment, la presidència li donarà un temps equivalent al que ha usat el senyor conseller, per mantenir l'absoluta igualtat.

El Sr. SALA: Moltes gràcies, senyor president. Segur, com sempre, de la seva equitat en els debats.

El Sr. PRESIDENT: Té onze minuts.

El Sr. SALA: Bé, en primer lloc, voldria agrair el to de la intervenció de la consellera de Governació en abordar aquest tema del joc, que jo crec que permet albirar, potser, que, si som capaços en el futur d'entrar la nostra discussió o els nostres punts de vista discrepants en matèria del joc en el terreny que ella apuntava que es podrien situar —i que, també, en el debat que vam tenir amb el senyor Codina, en el debat de pressupostos...—, potser podrem fer el que de veritat desitjaríem fer, jo n'estic segur —nosaltres i tots els grups de l'oposició—, que és ajudar el Consell Executiu a tirar endavant una política de joc, en tots els seus terrenys, sobretot en el terreny de la gestió pròpia de les loteries, en un sentit positiu, cosa que fins ara, lamentablement, no ha estat possible.

Jo crec, per tant, que jo, el que desitjaria —el que em temo és que això no passi—, havent seguit la intervenció de la con-

sellera de Governació, si fos possible, és que l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes deixés de dependre de la Conselleria de Benestar Social..., que torno a dir-los que, des del moment que ha passat a dependre de la Conselleria de Benestar Social, els problemes d'aquesta Entitat s'han incrementat de manera substancial.

I jo li demanaria, al senyor Comas, que seguís les seves últimes paraules del debat que vam tenir el 9 de novembre del 88, en una interpellació, en la qual al final ell va dir: «I evidentment farem i gestionarem l'EAJA el millor possible; jo sí que admeto el comportament de vostè i de qualsevol altre per demostrar —després d'un període en què s'hagi pogut fer alguna tasca—, per demostrar si ho hem fet bé, si l'EAJA ho ha fet bé, des d'un punt de vista empresarial, o no.»

Doncs, jo crec que no, senyor Comas: l'EAJA, des de l'any 88, des d'un punt de vista empresarial, ho ha fet malament. I, per tant, jo li suggeriria, jo li proposaria —encara que no és, òbviament, tema de les meves competències— que torni a traspasar l'EAJA a la Conselleria de la qual depenia en el seu moment; que jo estic segur que, si això passés, amb destinació finalista dels diners o no —perquè això del finalisme dels recursos sempre és una discussió bastant negativa—, però estic segur que, si això depengués de la Conselleria de Governació, les coses que han passat des que depèn de vostè, incloent-hi aquestes últimes que avui estem comentant, probablement no haurien succeït. Jo, des d'aquest punt de vista, desitjaria que el Consell Executiu es plantegés seriosament aquest tema i el fes.

La consellera Cuenca m'ha citat a mi en dues o tres ocasions..., suposo que deu ser també problema dels papers que li han preparat. Jo, en cap moment jo crec que he contradit el que vostè ha dit. Jo, l'única xifra que he donat —i em sembla que és una xifra exacta, que el senyor Comas me l'ha recordat— és que els ingressos que la Generalitat ha rebut aquest últim any eren de 1.000 milions de pessetes i que han baixat d'una previsió inicial —previsió inicial— de 6.000 milions —que era el que el senyor Pujol ens va dir que, com a mínim, s'aconseguiria l'any que les vam crear—..., en aquests moments estem al voltant dels 1.000 milions. Potser m'he equivocat i, en lloc dels 1.030, he dit que estàvem per sota dels 1.000; em sembla que aquesta petita equivocació no justificaria allò altre. Jo en cap moment he parlat de l'acumulat al llarg de tots aquests anys. De totes maneres, sí que li vull dir que aquesta xifra que hem ingressat al tresor de la Generalitat, d'acord amb les previsions inicials del senyor Pujol, l'any 87, quan vam crear les loteries, només amb dos anys d'existència de les loteries aquests 1.000 milions que vostè parla de sobres els hauríem fet en un any i mig, en un any i mig; i, amb moltes dificultats, hem trigat quasi sis anys a tenir-lo. Per tant, jo no he entrat en el terreny que vostè manifesta que he entrat.

Jo li diria... Vostè ha llegit també un article de la Llei del joc que nosaltres vam aprovar. Jo crec que l'article clau és l'article 4.1. Jo crec que el Consell Executiu... No la introducció; la introducció està bé, però l'article és el 4.1. I és el

que el senyor Saura li ha llegit; jo l'hi torno a recordar: «Aquesta planificació ha de tenir en compte la realitat i la incidència social del joc i de les apostes, les seves repercussions econòmiques i tributàries i la necessitat de reduir-ne, diversificar-ne i no fomentar-ne l'hàbit i d'impedir, dins de la seva gestió, activitats monopolistes.» Això és el que hauríem d'intentar fer amb el joc, tot i acceptant que tots estem d'acord —i em sembla que això, en el moment que vam aprovar la Llei del joc, tots ho vam dir, i estic segur que del Grup de la majoria, que estic segur també, com vostès han fet avui, han reconegut que aquesta campanya i algunes altres que s'han fet al voltant del joc, i en el passat, tots estem d'acord que han estat errors, que no s'haurien hagut de fer—, tots estem d'acord que el joc és una activitat social incòmoda i que ens molesta a tots, i que no només la fa el Govern de la Generalitat —només faltaria—: és obvi que la fan altres administracions; el Govern de l'Estat, també. I si el Govern de l'Estat fa males campanyes..., i aquí, si m'ho permet, senyora Cuenca, li diria que, si en el Congrés de Diputats, durant tots aquests anys que vostè ha estat diputada, mai, mai s'ha abordat el tema del joc, jo crec que aquí passen dues coses: o és que l'oposició no compleix la seva obligació —jo, a Madrid, no sóc diputat ni tampoc estic a l'oposició; en tot cas, ho veurà vostè, que era diputada i era de l'oposició—, o bé la política del joc del Govern de l'Estat, els aspectes que nosaltres aquí hem posat sobre la taula, que no eren aspectes generals de la política del joc, sinó aspectes concrets de la gestió realitzada pel Consell Executiu —que és el fracàs de la gestió, una, i aquestes campanyes de promoció que vostès estan implementant—, potser, potser —dic jo, no és el meu paper; en tot cas, era el seu—, potser al nivell de les loteries que gestiona l'Estat això no es produeix. De totes maneres, que quedi clar que nosaltres tenim sempre, i hem de tenir sempre, el mateix criteri, i el nostre paper, com a grup d'oposició en el Parlament de Catalunya, és, en el moment que el Consell Executiu fa coses que estimem que no són adequades, posar-ho sobre la taula. Si vostès, en el Congrés de Diputats, no han estimat oportú mai, mai —com vostè ha dit—, posar sobre la taula la política del joc del Govern de l'Estat, en tot cas, jo diria que és el seu problema. De totes maneres, si hi han fets negatius en la política del joc del Govern de l'Estat, jo crec que clarament s'han de posar en evidència.

El senyor Comas ha utilitzat un exemple de la «primigènia». Jo li diria que a mi tampoc m'agraden els nens de Sant Ildefonso el dia de la grossa de Nadal, i fa molts anys que hi són. És el mateix, és el mateix que ell ha mencionat. Crec que no té massa a veure, encara que a mi tampoc m'agrada —també haig de dir-li—, i hi estic en contra —jo no sé si ho hem de manifestar—, tampoc m'agrada que els nens de Sant Ildefonso treguin, el dia de la grossa de Nadal, les boles; crec que no té massa a veure amb el fet que vostès hagin enviat a les entitats del país —a les entitats del país— publicitat dirigida als joves per incitar els joves a jugar. No té res a veure. Jo crec que no és saludable que això passi, el que vostè ha comentat, però crec que no té res a veure. I, en tot cas, apunto que els membres de l'oposició en el Congrés de

Diputats de Madrid puguin fer una interpellació plantejant com és possible que hi hagi els nens de Sant Ildefonso que treguin les boles del sorteig de Nadal o bé que premin el botó de la televisió el dia de la «primigènia». Exactament és el mateix. Jo els encomano que, aquesta iniciativa, la posin en marxa, i, probablement, trobarien també el meu recolzament moral. (*Remor de veus.*)

Bé, entrem una mica en el tema motiu de la interpellació d'avui. Jo haig de dir que estic molt satisfet; poques vegades, poques vegades des del Consell Executiu hi ha hagut la franquesa que avui s'ha produït, i és d'agrair, i tampoc hem d'anar més enllà d'obligar-los a avançar més en la seva retirada espectacular. Com que passa tan poc que vostès reconeguin un error de la manera com ho han fet, doncs, hem de dir que estem satisfets. Va ser un error molt important. Vostès reconeixen que ha estat un error. Ara, jo, el que discrepo, és que vostès no han corregit aquest error encara, i, per tant, jo, el que els demanaria, és que, en tot cas, acabin de ser conseqüents.

Perquè vostès, la campanya —i no és un problema semàntic en els mitjans—, la campanya no l'han aturat; vostès han aturat enviar capses grogues, amb propaganda groga a les entitats —això és veritat, i mai ho hem negat—; ara, hi han centenars, centenars —jo no diria milers, perquè no en tinc el nombre exacte—... Avui el senyor Comas m'ha afegit deu entitats juvenils a les vint que jo tenia; miri, doncs, ara he descobert que eren trenta. Jo, si hagués donat una xifra, hauria dit «vint» entitats juvenils; vostè ha dit que eren trenta. Imagini's... Doncs, a mi em consta que hi han centenars de caixes grogues a les entitats del país, centenars. Però estan allà, ja; estan allà, s'han enviat allà, estan obertes allà, amb el seu material, a les entitats del país: associacions de veïns, centres d'esplai, esbarts, corals, casals de pensionistes... tot tipus d'entitats, tot tipus d'entitats. Si aquesta campanya és una campanya desafortunada —que ho és—, és una campanya negativa —que ho és—, que incita els joves a jugar —que els hi incita—, retirem les caixes, no les deixem allà; perquè, si les mantenim allà, la campanya, no l'hem aturat; la campanya, no l'hem aturat. Avui, aquest mitjà informatiu que s'ha preocupat de fer un mínim de... bé, no un mínim, un màxim de consultes a aquestes entitats, es veu que les entitats, en aquests moments, la campanya, la campanya que vostès han posat en marxa, que amb independència... Perquè aquí hi ha també un cert equívoc: el problema de la campanya no és només que s'envia a entitats juvenils; a veure si ens entenem. No; no només que s'envii a entitats juvenils, que s'envii a entitats juvenils ja és un disbarat sobre el disbarat; la campanya en si ja és un disbarat, perquè el contingut de la campanya —com vostès han reconegut—, el contingut de la campanya va dirigit als joves, i, si vostès no ho saben —segur que ho saben—, a les entitats, a les associacions de veïns, a les corals, als esbarts, hi han joves, hi han joves. Potser als casals de pensionistes, no; és l'única entitat a la qual vostès han enviat la caixa que no hi ha joves. Ara, a totes les altres entitats hi han joves. I quan aquesta caixa, que la tinc allà, es rep en una entitat dient —una caixa groga—, dient: «Vostè

es divertirà», el lògic és que qui l'obre –hi ha unes samarretes...– són els joves d'aquestes entitats. Per tant, encara que no s'envii a entitats juvenils, aquestes caixes grogues, amb la propaganda groga, incitant els joves a jugar, estan escampades i inunden moltes i moltes entitats del país.

Per tant, si vostès volen ser conseqüents amb el que diuen, haurien d'haver demanat a les entitats que els les retornin i haurien hagut d'anar-les a buscar. Com que no ho han fet, jo ho lamento, conseller i consellera: el Consell Executiu no ha parat la campanya, la campanya segueix vigent. I, per tant, els efectes negatius de la campanya no es poden compensar dient: «Ja hem deixat d'enviar les caixes»; no: s'han de retirar les caixes, i no les han retirat. Jo ho sento, d'una manera extraordinària: en això no tenen cap tipus de raó, i, per tant, siguin conseqüents.

I després tampoc es pot *despejar*, amb tanta tranquil·litat, dient: «La campanya ha estat molt desafortunada, ha estat un error extraordinari, estem..., fem aquí...» Prenguin mesures, mesures de responsabilitat. Això té uns responsables; hi ha hagut algú que ha pres aquesta decisió; en l'EAJA i en el Consell Executiu. Toquem un tema que jo crec que, senyora Cuenca, vostè no sé com ho interpreta, però per mi sí que és un tema que afecta d'una manera molt directa la medulla del país. Perquè toquem aspectes de moral col·lectiva. El joc, que tots estem d'acord que és un fet negatiu, socialment negatiu, és un tema que afecta d'una manera molt directa els elements d'identitat més propis, i el fet d'incitar a jugar els joves és crear les condicions perquè futures generacions – amb independència del que facin ara – puguin veure's afavorides i impulsades a jugar. I, per tant, toca aspectes centrals de la nostra política, que no es pot *despejar* dient: «Només hi ha un 1,7% de la població que juga» o «l'1,7% dels recursos de la...», perquè, senyora consellera, en aquest hemicle jo no sé quanta gent juga: vostè diu que no juga, jo tampoc jugo, el senyor Obiols em sembla que tampoc, molts altres no juguen... Ara, escolti, estem tots preocupadíssims per aquest tema. Per tant, jo estic segur que mesurar la preocupació dels ciutadans en funció dels que juguen o no juguen és un paràmetre absolutament equivocat. Tots els d'aquí..., que jo crec que alguns jugaran, però crec que pocs, i no vol dir res en contra, perquè no crec que sigui incompatible ser diputat i jugar, però tots els que estem aquí probablement juguem poc, però tots estem preocupadíssims per aquest tema, com estic segur que estan preocupadíssims pel tema del joc i per la seva campanya de promoció tots els milers i milers de ciutadans de Catalunya que no juguen i que veuen que a les entitats del país s'estan enviant caixes grogues, amb propaganda groga, i encara estan en aquestes entitats les caixes grogues amb la propaganda groga, amb aquestes samarretes que encara ningú m'ha explicat..., que simplement és un comentari amable, eh? Perquè, jo, simplement, és una mica per posar-los en contradicció amb els fabricants del tèxtil, en un moment de crisi: com pot ser que en aquests moments, les samarretes, les haguem d'importar d'Irlanda? No s'entén, tampoc, això; és una altra mostra que això no va bé en la seva Conselleria.

Per tant, senyores i senyors diputats, senyors del Consell Executiu, assumeixin les seves responsabilitats, prenguin les mesures adequades, siguin conseqüents amb el que han dit, que cadascú assumeixi la seva responsabilitat política; no simplement es quedin en la superfície de dir «ja hem parat la tramesa de les caixes grogues»: retirin les caixes grogues, demanin disculpes a les entitats a les quals han enviat les caixes grogues; demanin disculpes, perquè han ferit molta gent que estava allà, que treballava en aquestes entitats i que s'han sentit ferits per aquestes caixes, i prenguin, en relació amb els responsables, les mesures que els pertoquin. I, sobretot –i sobretot–, intentin, per primera vegada, i a veure si les paraules amables de la consellera Cuenca marquen, marquen –i, com a mínim, nosaltres les volem recollir des d'aquest punt de vista– un cert canvi de posició en una actitud sempre bastant difícil d'entrar, per part del Consell Executiu, a veure si d'una vegada comencem a abordar la problemàtica de les loteries de la Generalitat amb un camí una mica més productiu que en el passat.

Deixin..., oblidin-se de les conspiracions i pensin que, bàsicament, el que tenen al davant és un mal problema de gestió, un problema de gestió mal iniciat des del primer dia, i que així jo crec que entre tots podríem ser capaços de solucionar-lo.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Sala. El senyor Saura té la paraula per formular la rèplica.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. He de reconèixer que pujo a aquesta tribuna amb una certa síndrome d'incomunicació, perquè, senyora consellera, la crítica que nosaltres hem formulat no és una crítica de la gestió. La crítica de la gestió és una crítica important; és important veure si l'EAJA guanya més o menys diners, és important saber quin tant per cent del joc es queda a Catalunya i quin no es queda a Catalunya, és important saber els diners de casinos, que mai hem sabut quins són... Tot això és molt important, però, a nosaltres, per això, no ens hauria mogut res per fer aquesta interpellació. No considerem que aquest és el tema de fons polític del joc.

Què és allò que ens interessa a nosaltres en aquesta interpellació? Miri, ens interessen els efectes personals i socials del joc; ens interessa el sentit del joc com a darrera esperança de milers d'homes i dones a Catalunya; ens interessa, en el joc, quins sectors en surten beneficiats i quins perjudicats; ens interessa si el joc crea addicció o no. Tot això és el que ens interessa, i he de confessar que l'he escoltat atentament, i de tot allò que ha dit o no he sentit respostes o ens hem quedat més intranquils, perquè de tota la seva intervenció vull destacar tres idees que ens intranquilitzen més.

Primera idea: vostè reconeix que aquesta campanya ha estat un error –jo també em felicito que vostès diguin que és un error–; ara, és difícil avui, des d'un govern intel·ligent com vostès són, dir que no és un error; vostès són un govern intel·ligent i és difícil avui, aquí, mantenir que això no és un error. El problema que és un error o no estava decidit abans d'aquestes interpellacions. Abans de pujar en aquesta tribu-

na la societat catalana ha dit que aquesta campanya és un error i vostès ho saben i ho diuen. Per tant, els felicito que tinguin l'honestat de dir-ho *-chapeau-*, però aquest no és el problema de fons. La senyora consellera diu: «mirin, és que el Govern català fa una política restrictiva del joc», i ens amoïnem encara més. Mirin, aquesta campanya que vostès qualifiquen d'error, amb una orientació política clara del joc, no s'hauria pogut dissenyar, no s'hauria pogut dissenyar! Aquesta campanya ha estat possible que sigui un error perquè vostès tenen un aplicador que permet aquest error. I aquest és el problema de fons, perquè vostès no tenen una orientació política restrictiva. O algú creu que en un govern amb una orientació política del joc restrictiva, algun responsable faria aquesta campanya? Estaria boig, aquest home o aquesta dona: estaria boig! I aquest error és possible perquè vostès no fan política restrictiva. I la Llei del joc, senyora consellera, diu que cal reduir-lo i no fer-ne hàbit. I vostès incompleixen això. I la senyora consellera diu: «la fem restrictiva; ara bé, escolti, hi ha un mercat». A mi m'ha recordat -i no vull que ningú s'ho prengui malament- quan el Govern de Bolívia diu que hi ha mercat i fa coca, que és perquè hi hagi un mercat -que és perquè hi hagi un mercat-, el mercat justifica això, que és que ho justifica, que és que el mercat justifica utilitzar el teixit associatiu per promoure amb entitats, amb joves i no joves, és igual, per promoure el joc, que és que això... I la senyora consellera diu: «Ara bé, quan ho reclama l'interès general»; i la meua pregunta és: «expliqui'm ara quin és l'interès general»; interès general de qui? De qui? Quin interès general a Catalunya reclama promoure el joc? Jo no el conec. Si vostè potser m'ho explica, sortiré i li'n demanaré disculpes, perquè aquesta és la segona idea. Diu: «la fem restrictiva, no podem perdre quota de mercat». Justifica amb el mercat el joc, emparant-se amb el que fa l'Estat, que nosaltres rebutgem, però que avui no és el motiu d'aquestes interpel·lacions; aquí no discutim avui la política del Govern central, discutim la seva. I, a més a més, ho justifica amb un suposat interès general que no s'explica què és, i no s'explica què és perquè no es pot explicar què és.

I el tercer element. Diu: «no hi ha més gent que juga a Catalunya». Senyora consellera, vostè no pot dir això, vostè no pot dir això. Si vostè hagués parlat -estic segur que no ho ha fet, perquè, si ho hagués fet, no faria aquesta afirmació- amb els responsables que depenen avui de la sanitat pública, que és l'únic centre a Catalunya que tracta això, el primer que diuen és que com és possible que a Catalunya no hi hagi cap estudi d'incidència del joc? En què es basa vostè per dir això? He tingut cinc entrevistes els últims dos mesos i l'última abans-d'ahir, i l'estiu passat les persones que treballen aquí, en aquest centre, han estat a Austràlia, explicant les seves experiències, i amb una certa vergonya l'únic que no podien dir era el nivell d'incidència. Van presentar tres estudis: les causes del joc, les característiques del joc i l'eficàcia del seu tractament. I em deien que quan els preguntaven què passava a Catalunya, no els podien dir quina era la seva incidència. I vostè com puja aquí i diu que no puja el

joc? Com ho sap, això? O té un estudi secret que els professionals no coneixen?

He dit abans -i he vist que alguna senyora i senyor diputat feia escarafalls- que avui als Estats Units el tractament de les ludopaties quantitativament és semblant al tractament de l'alcoholisme. Avui, això. Fa quinze anys a Espanya ja hi havien tres milions d'alcohòlics, això no se sabia, això no se sabia. Jo no estic dient, certament, que vostès són els únics responsables de les addiccions o de les malalties del joc; el que els estic dient és que hi estan contribuint, i no de forma passiva sinó de forma activa, hi estan contribuint de forma activa.

I en aquest tema -i amb això acabo- vull aprofitar per dir una cosa jo crec que fonamentalment ideològica, que la senyora consellera al començament intentava dir, deia: «home, és que això no ho podem prohibir» i em mirava com si jo hagués parlat de la prohibició. Miri, el nostre Grup en el tema de les drogodependències i de les addiccions, té la mateixa coherència política que en tot allò que produeix addicció. Li vull posar tres exemples: l'alcohol, una droga legalitzada; les drogues il·legals i el joc. Les tres produeixen addicció. El nostre Grup és partidari de no prohibir-ne cap, cap, de no fomentar-ne cap, de no fer negoci amb cap. Altres grups, i en concret el seu Grup: l'alcohol ara es permet, però no és promou; és una posició política en relació amb l'alcohol; les drogues il·legals no es permeten, es prohibeixen. Senyora consellera, quan vostè em diu que el joc és un fet social, és un fet natural, i les drogues il·legals no ho són? Per què tenen una doble conducta en relació amb això? I el joc, i el joc que també és un fet social, no tan sols el permeten sinó que la mateixa Administració el promou. Per tant, vostès estan en tres temes en posicions diferents, argumentant quota de mercat en comparació amb l'Estat -en comparació amb l'Estat- o en definitiva dient -en definitiva dient- que amb això farem casals d'avis.

L'última anècdota que explico: en una d'aquestes entrevistes, senyor Comas -li ho vull dir amablement-, a una d'aquestes persones que es dedica a fer tractament ludòpata, que em deia que la Loto Express és la pitjor loteria des del punt de vista de l'addicció, deia, un pacient de la setmana passada, a la segona entrevista em deia, com a justificació, que amb el que gastava ajudava a fer casals d'avis. Perquè aquesta és ja la coartada moral del joc: si jugo faré un casal d'avis. Miri, no facin casals d'avis amb joc, no en facin, disminueixin el joc. Si guanyen 1.000 milions de pessetes, només vostè en té 500 de subvencions directes, distribueixi'ls d'una altra manera, però no es jugui el benestar social a construcció de casals d'avis, perquè, si no, podríem arribar a la conclusió que vostès comercialitzin begudes alcohòliques per construir centres de rehabilitació alcohòlica.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Per contestar la rèplica, té la paraula la consellera senyora Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, permetin-me que contesti, diguem per cortesia -ja ho he fet abans amb

l'altre interpellant—, en primer lloc al senyor Saura. Jo no sé si el conseller de Benestar Social o jo mateixa aquesta tarda hem fet de dir: «com que es juga, es fa una residència d'avis». Vostè ho està fent al revés, però en tot cas, si fem demagògia, vostè també n'està fent, exactament la mateixa, però al revés, i això li ho volia dir d'una manera ben clara.

Resulta que vostè ha presentat aquí una interpellació sobre la política de joc, i compregui les dificultats que jo puc tenir de respondre, malgrat que tinc molt bons funcionaris que m'han preparat coses, però no m'han servit en gran manera com vostès han pogut comprovar, perquè he anat parlant sense llegir; bons funcionaris però que no saben el que el senyor Sala i el senyor Saura dirien. Per tant, permeti'm que ordeni d'aquesta manera, com pugui, doncs, la resposta.

Llavors, vostè fa una interpellació sobre el joc i després, sobretot, la rèplica, la basa vostè en la droga, els Estats Units, les visites i les ludopaties. Ara li respondré a les ludopaties. I vostè diu que tenim polítiques diferents depèn de l'addicció que tractem. Escolti'm, la droga és illegal; vostè ha dit que per què tenim una posició diferent amb la droga illegal? El joc és legal perquè el va aprovar una llei del Parlament de Catalunya i diu que és legal. Jo no sé si he parlat de l'interès general, el que sí tinc escrit, he dit: «que no es pot prohibir amb un rigor que seria contrari a les tendències socials»; si jo, en lloc de «tendències socials», he dit «interès general», doncs, em replego, diré «tendències socials», volia dir això simplement, que ho he repetit moltes vegades, i he pensat que ho entenien perfectament. Home!, interès general pel joc, doncs, no ho sé, potser sí que podríem fer un dictamen, i que al final poguéssim dir que potser hi ha algun interès molt, molt llunyà i molt amagat d'interès general sobre el joc, però en tot cas crec que en la meua intervenció ha quedat molt clar el que jo, doncs, volia dir.

Vostès diuen que no sabem els números... Evidentment! Jo li he donat el nombre de ludopaties que teníem i he donat el nombre per dir que la Generalitat és especialment curosa a seguir i atendre aquests problemes d'addicció al joc, que és una addicció nova que es coneix des de no fa tant de temps com la droga o l'alcohol, però que existeix i que la Generalitat l'està vigilant i que, fruit d'aquesta vigilància, és que hi ha més casos detectats, corregits i ben encarrilats i atesos que no hi ha a la resta de l'Estat, que n'hi ha quasi quatre mil i a l'Estat, a tot l'Estat són cinc mil i escaig. Això és el que li he volgut dir. Per altra banda, tots els números que vulgui, de casinos, si vol, els tinc, i si vol saber la quantitat invertida, el que es juga d'acord amb la renda disponible, ho tinc aquí, tot això. Em sembla que el president no em permetria, segurament, començar a llegir, però els hi puc donar, els hi puc donar..., en aquest cas em correspon a mi i les loteries també les podria donar, però en tot cas seria més pròpia que les donés l'empresa, l'entitat, l'EAJA.

Per tant, em penso que..., i a més, escolti, francament, qualsevol persona que estigui escoltant aquest debat i que

compari el tema de què estem parlant amb el que vostè ha dit de la droga i les activitats de Colòmbia o de Bolívia, no sé on, és que em sembla absolutament desfasat, això. O sigui, és un debat que a mi em costa de veritat, em costa de seguir i de contestar, perquè és que estem parlant de coses absolutament diferents i molt distorsionadores per al debat i l'interès, l'interès que jo creia que aquesta cambra tenia, i el seu Grup, a controlar l'Executiu, que és la seva obligació, sobre la política del joc i sobre si segueix o no la política del joc marcada pel Parlament de Catalunya.

Per altra banda, penso que el tema de les ludopaties li volia dir... Aquesta addicció, la prohibició de l'accés a les sales de joc es pot produir, com vostè sap —si ha estat als Estats Units o li ho han explicat, ho deu saber molt bé, però ho recordaré per als senyors diputats—, es pot produir a petició del mateix interessat o de la família, si són família, dic, en el sentit més ampli —pares, doncs, família diversa—, o també perquè la Conselleria de Governació, a petició d'algun altre organisme, ho detecta —en aquest cas la Direcció General del Joc i Espectacles, o també la mateixa sala de bingo o casino, d'acord, en aquest cas, a conductes desordenades o a irregularitats.

Li haig de donar les dades, que no sé si les coneix: jo havia dit abans que eren 3.872 denegacions d'accés a sales de joc tramitades per l'Administració de la Generalitat, 1.974 ho són a petició del mateix interessat, 2.040 a petició de la família, 34 resulten de la sanció de la Direcció General del Joc i 1.624 a petició de sales de bingo i casinos. Com pot veure, senyor Saura, senyor diputat, les dades hi són i em penso que està bastant ordenat, i el nostre desig seria, doncs, que evidentment les ludopaties s'atenguin i, en tot cas, seria disminuir aquesta addicció al joc, com vostè ha reconegut, que s'està tractant.

Passo a respondre al senyor Sala. Li agraeixo el to que ha tingut, no solament en la interpellació sinó també en la resposta, o sigui que aquestes paraules que ha dit al principi potser ja ho té una mica més resolt. Jo, de totes maneres, tinc un problema no tan resolt, i és que una setmana vinc al Parlament i em diuen si em treuen funcions, i aquesta setmana vinc i vostè diu si me les passen. Jo em penso que la Conselleria de Governació està bé com està, amb l'estructura orgànica que té decidida pel Consell Executiu i, en qualsevol cas, doncs, jo acataré qualsevol acord del Consell Executiu perquè l'acció de Govern és una acció solidària i que, per tant, assumeixo i acato.

M'ha llegit l'article 4 de la Llei, evidentment que el connect, i evidentment que la Generalitat, quan ha fet la planificació, l'ha fet en desenvolupament d'aquest article quart. Vostè diu... Passa el següent: aquest article 4 obliga sobretot la Generalitat i no obliga l'Administració de l'Estat, ni obliga l'ONCE i, llavors, aquí es produeix aquest problema que els deia, que la Generalitat vol posicionar-se i situar-se en el mercat —encara que al senyor Saura no li agradi, però d'algun manera s'ha de dir— per atendre aquests col·lectius que no ens agraden, no els col·lectius sinó el joc, i que, per altra banda, no podem perdre de deixar d'exercir les competèn-

cies transferides. Per tant, l'article 4 obliga la Generalitat, però no obliga l'Estat, i miri vostè quina llacuna que tenim aquí més complicada. Per tant, entengui –entengui–, encara que torno a dir que va ser una campanya mal dissenyada, una campanya, fins i tot, errònia, li dic que hi ha problemes de mantenir una certa política comercial, si es vol seguir posicionant en aquest ventall de joc de loteries de la Generalitat, en competència –en competència– o en concurrència amb les loteries de l'Administració de l'Estat.

I vostè em deia que a Madrid –perquè jo li havia dit que Madrid no han fet mai...–, és que jo crec que no hauria de parlar en aquest sentit, perquè ja sóc consellera i no diputada, però li recordaré que l'estil de fer política de Convergència i Unió és diferent del que fa el Grup Socialista –i no em refereixo a aquesta tarda– i, per tant, no hem fet una interpellació mai d'això. De vegades hem presentat preguntes o per escrit o pel que sigui, en algun cas. El que no hem fet, segurament..., segurament no: el que no hem fet són aldarulls a la premsa sobre aquest tema, i suposo que l'Administració de l'Estat té errors i errors de campanyes. El conseller els mostrava –que avui és el dia de l'exposició–, els mostrava un vídeo, en el qual participaven uns nens. No és l'Administració de l'Estat que envia un nen, però són els mateixos pares. Vull dir, ara hi ha hagut una intervenció del fiscal sobre protecció de menors. A tot arreu hi ha problemes que s'han de corregir i, per tant, jo crec que dins de la posició legítima que crec que s'ha de fer, doncs, s'han d'exposar tots al mateix nivell.

Per altra banda, diria si s'ha retirat o no la campanya. Aquesta campanya, el que sí que s'ha retirat d'una manera contundent és el que els he explicat jo mateixa i el conseller Comas: és la promoció que s'havia fet mal feta i per error a entitats juvenils. I que va ser un error, un error de la mateixa empresa que va difondre aquesta campanya.

Per altra banda em diu si s'ha retirat la campanya. Aquesta campanya..., hi havia hagut petició abans de penyes que volien ser autoritzades. La Conselleria encara no ha autoritzat cap penya, i suposo que decidiran algun dia si s'autoritzen o no. En tot cas, sàpiguen que l'Administració de l'Estat també les autoritza. I allò diu: «Home, mal de molts...» No hem de fer el mateix. No ho sé. En tot cas és un tema que la campanya està absolutament retirada en els aspectes negatius –absolutament negatius– de tramesa a entitats de menors o juvenils. Per tant... I també sé que en la propera reunió del Consell d'Administració de l'EAJA es parlaran d'aquests temes i d'uns altres temes que suposo que, amb molt de gust, doncs, o bé en alguna conversa o tal..., o no sé de quina manera, doncs, ja podran estar assabentats de quina és la decisió.

Per tant, jo crec que he procurat respondre totes les seves preguntes i espero haver-lo satisfet, i moltes gràcies –ho reitero– als dos interpellants per la seva intervenció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre el patrimoni arquitectònic de Catalunya, que formularà el diputat senyor Joan Ferran. Té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, espero que l'expectació sobre el joc no ens hagi deixat fora de joc per parlar de patrimoni arquitectònic. Però permeti'm que comenci la meua intervenció amb una afirmació que passaré a llegir, molt breu: «El patrimoni històric-cultural és un dels testimonis fonamentals de la trajectòria històrica i de la identitat d'una col·lectivitat nacional. Els béns que l'integren constitueixen una herència insubstituïble que cal transmetre en les millors condicions a les generacions futures. La protecció, la conservació i la difusió del coneixement del patrimoni històric-cultural és una de les obligacions fonamentals que tenen els poders públics.» Això diu, senyor conseller, el primer paràgraf de l'Avantprojecte de llei de patrimoni històric-cultural català, presentat recentment en aquest Parlament. I això creiem nosaltres que cal fer. Però avui, a les portes de discutir aquesta llei, fóra bo repassar, encara que breument, quina ha estat la tasca del seu Departament al voltant d'un aspecte parcial del patrimoni català: l'arquitectònic. Aquest repàs ens podrà donar llum, ens podrà mostrar les distàncies que hi ha entre allò que es diu que cal fer i allò que es fa: la distància entre el discurs i la realitat.

Senyor conseller, exposaré en primer terme la situació actual del marc legal del patrimoni arquitectònic català. I senyor conseller, sorpresa!, el patrimoni arquitectònic de Catalunya està orfe de marc legal. I dic això perquè durant tretze anys el Consell Executiu no ha estat capaç de legislar ni de regular reglamentàriament res, exceptuant un decret de declaració de monuments de l'any 1982, derogat, i el Decret de gestió de monuments, de 1990. Vostè sap, senyor conseller, que el Consell Executiu s'ha negat durant tretze anys a presentar la Llei de patrimoni cultural de Catalunya, i que des d'aquesta cambra el nostre Grup l'ha reclamat reiterades vegades, ha reclamat una llei-marc global en matèria de patrimoni cultural, i altres grups també ho han fet. Basti recordar-li la darrera interpellació del senyor Roc Fuentes, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vostès han preferit fer lleis sectorials: de biblioteques, d'arxius, de museus i, recentment, de cultura tradicional i popular, i novament de biblioteques. És a dir, vostès han començat la casa per la teulada. Vostès han començat la casa per la teulada i això ens portarà segurament a discutir una llei del patrimoni cultural que, en lloc de ser una llei-marc, esdevindrà una llei de serrells pendents, entre els quals hi trobarem el patrimoni arquitectònic. Vostès han tingut, senyor conseller, més d'una dècada, i vostès l'han desaprofitat.

Vostè sap que la manca d'aquesta legislació sectorial del patrimoni cultural ha condemnat els ajuntaments a no tenir cap altres vies de protecció i de catalogació del seu patrimo-

ni immoble que la legislació urbanística. Però Catalunya, malgrat això, no estava sense una llei-marc, ja que la llei estatal, la Ley del patrimonio histórico español, és vigent des de 1985. Però el fet més greu, senyor conseller, no és que aquesta Llei fos vigent des de l'any 85, sinó que vostès s'han negat a declarar els béns d'interès cultural, de forma generalitzada, almenys des de l'any 85 fins a l'any 90, perquè suposava, segons la seva Conselleria, senyor Guitart, haver de trametre els expedients a Madrid, que aleshores vostès ni feien ni deixaven fer. Hem estat cinc anys sense poder fer el que és primordial, que és declarar els béns d'interès cultural d'aquest país.

Senyor conseller, en tretze anys vostès no han completat l'inventari del patrimoni arquitectònic. Només s'ha publicat una part de l'inventari; es troba a consulta pública, però no s'ha tramès als ajuntaments. Jo espero que amb aquesta interpellació, senyor conseller, serà una bona ocasió perquè ens digui quants municipis i comarques manquen per inventariar.

Pel que fa a la restauració i a la rendibilització social del patrimoni arquitectònic, no existeix en aquests moments un mapa diagnòstic, ni un pla d'inversions, ni una política de prioritats. S'han començat nombroses intervencions, però de petita envergadura, que no han permès abordar realment els problemes estructurals dels principals monuments catalans. No hi ha un pla global de patrimoni arquitectònic, però tampoc hi ha plans parcials, específics, que abordin problemàtiques concretes de conservació, de restauració, de «museïtzació» i d'ús social dels principals monuments catalans. I vostè sap que la gestió d'aquests plans correspon a la Generalitat. Digui'm, senyor conseller, quants plans directors hi ha com el de Sant Pere de Rodes? Quants?

I si parlem del pressupost, senyor conseller, el pressupost esmerçat en restauració arquitectònica durant aquests anys és insuficient. És massa baix per poder respondre a les necessitats del patrimoni arquitectònic català. No obstant, jo no vull fer una intervenció negativa, i no li vull dir que tot és negatiu. Enguany he de reconèixer que hi ha un increment important del capítol 6. La pregunta ara és com s'ho gastaran vostès, senyor conseller? Amb quins criteris? Vist el que hem vist fins ara, ens preocupen els criteris, senyor conseller. També han augmentat vostès, i això és bo, l'assignació als municipis, l'aportació als municipis. El *quid* de la qüestió, senyor conseller, serà com distribuiran vostès aquests diners als municipis.

Senyor conseller, l'únic intent de millorar la gestió dels monuments ha estat la creació de l'oficina de gestió de monuments el 1990. Aquest intent, permeti'm dir-li que s'ha quedat a mig camí en relació amb els seus objectius inicials. Em temo que només s'ha assolit un dels grans objectius, que de vegades és el que origina la mateixa creació d'organismes d'aquesta mena a la Generalitat, superposats a l'estructura orgànica convencional. I aquest objectiu em sembla que no és un altre que resoldre la ubicació d'algun ex-director general.

Des del punt de vista de la gestió, l'oficina ha estat un fracàs. No s'ha aconseguit agilitar ni flexibilitzar la gestió.

No s'ha intentat bastir ens autònoms als grans monuments, amb una autèntica autonomia econòmica i de gestió, i no s'ha superat la inèrcia centralista i controladora de l'executiu. Els coordinadors territorials tenen un paper excessiu en la gestió. S'ha perdut l'ocasió de bastir una autèntica xarxa nacional, ja que el Decret no contempla expressament els monuments estimats per altres institucions. S'han creat pocs —pocs— patronats de gestió de grans monuments, i els que s'han fet disposen de poca autonomia funcional. No hi ha un programa marc d'actuació en matèria de gestió, ni un pla de rendibilització cultural, social i turística, ni s'han produït resultats apreciables quant a la captació d'*sponsors*. Quants patronats s'han constituït, senyor conseller? Quants i quins monuments gestionen aquests patronats? I pel que fa a altres aspectes del patrimoni arquitectònic, la cosa tampoc no ha reeixit massa.

Parlem de la senyalització. La senyalització s'ha començat tard. El projecte global de senyalització s'aplica amb gran lentitud. No s'hi destinen prou recursos. S'han comès errors importants que vostè sap, com el retolament sobre plafons transparents que impossibiliten la lectura del text i que han obligat a acolorir a posteriori els plafons per darre-re. Molt disseny, senyor Guitart, i poca efectivitat. Cordialment li ho dic.

No s'han emprès polítiques de rendibilització social, d'aprofitament ciutadà per a usos culturals, socials i lúdics del patrimoni arquitectònic. No s'han desenvolupat projectes de «museïtzació» ni de divulgació. És com si la intervenció arquitectònica, el culte al disseny, el conservacionisme, estiguessin renyits amb el gaudir del públic, amb l'aprofitament realment dels que paguen, que són tots els ciutadans.

Senyor conseller, a l'hora de la veritat nosaltres sempre parlem dels ajuntaments, com és obvi. Els ajuntaments no són tinguts en compte en la gestió de monuments. Qualsevol bé immoble es situa, en primer lloc, en un terme municipal. El seu ajuntament té drets i deures que no es poden obviar. Els municipis tenen competències reals complementàries però efectives en protecció del patrimoni històric, i vostè ho sap, per la Llei de la LOT municipal del 87 i per la Ley de patrimonio histórico.

El que nosaltres considerem un cert menyspreu als ajuntaments s'ha palesat en quatre punts que li passo a referir ràpidament: en una manca d'interlocució, informació i consulta a l'hora d'emprendre intervencions; en una no-tramesa als ajuntaments dels inventaris de patrimoni arquitectònic fets pels municipis i comarques; en una participació municipal en els patronats de gestió molt reduïda, i que no s'ha desenvolupat ni s'ha potenciat la figura del municipi històric-artístic reconeguda per la LOT municipal de l'any 87. No s'han establert polítiques afavoridores dels plans especials dels cascs antics.

Per acabar, senyores i senyors diputats, voldria posar en evidència que no hi ha hagut una concepció integral de patrimoni. No hi ha hagut una coordinació entre polítiques d'intervenció i de difusió dels departaments del patrimoni

arquitectònic, de museus i d'arqueologia, de la Direcció General del Patrimoni Cultural. No s'ha conceptualitzat la recuperació del patrimoni cultural de Catalunya en una perspectiva integral que, fins i tot, hauria de contextualitzar i vincular en un mateix marc la lluita per la protecció del patrimoni cultural i per la salvaguarda del medi natural, ja que ambdós, tant el castell com el riu, senyor conseller, la fàbrica com el ball de bastons, la masia com l'isard, formen part del paisatge de Catalunya i, per tant, formen part de la identitat nacional del nostre país.

Per totes aquestes raons, senyor conseller i senyores i senyors diputats, el meu Grup presentarà una moció per tal d'instar el Consell Executiu a la presentació d'un pla plurianual de restauració i de recuperació del patrimoni arquitectònic de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart i Agell): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, li agraeixo la seva intervenció, la seva cordialitat i la seva franquesa. La seva franquesa que li porta a comunicar-me abans que jo respongui que vostè presentarà una moció i la forma en què presentarà la moció. Tinc la impressió que vostè, senyor diputat, al que venia aquí no era... —m'ho fa pensar, malgrat, com li dic, la seva cordialitat—, em penso que vostè no venia a escoltar les respostes, sinó que vostè venia a anunciar els seus propòsits. Jo em dono per assabentat, vostè té aquesta moció al cap i tot el que vostè m'ha dit em penso que respon a aquest objectiu inicial.

De totes maneres, el que li voldria explicar i el que d'entrada en el text de la seva explicació... Em sap greu, senyor diputat, però molt poques vegades he pogut escoltar unes afirmacions tan —diguem-ne— carents i tan desproveïdes, en alguns casos, d'un coneixement sobre la realitat i sobre els fets, i tan imprecises, en alguns casos, i inexactes, en d'altres.

Vostè, senyor diputat... Per altra banda, en alguns casos vostè s'ha autocorregit. Vostè deia que «nosaltres havíem estat sense cap norma legal durant aquests quinze anys» —em penso que deia—, o aquests tretze anys; després vostè efectivament feia referència a dos decrets que varen presentar-se al començament de la gestió del Govern de la Generalitat, dos decrets que d'alguna manera establien, formulaven, concretaven i precisaven el que havien estat transferències realitzades per part del Govern de l'Estat en relació amb l'aspecte de conservació patrimonial, i aleshores aquests dos decrets desplegaven aquesta situació i al cap de poc temps —com vostè mateix anunciava— l'Estat va iniciar una llei, que era la Llei de patrimoni —va trigar uns anys a fer-la, va ser l'any 85—; aquesta Llei de patrimoni —i vostè ho deia— és una llei que actua sobre Catalunya en tant que no hi hagués una llei catalana. Per tant, des que es va promulgar aquesta Llei, mai hi ha hagut un dèficit de legislació.

Jo recordo que moltes de les persones del seu partit ens deien i ens aconsellaven, ens deien que era una llei ben feta

—jo no vull entrar en aquesta Llei, en alguns casos he expressat aspectes positius d'aquesta Llei— i deien que era una llei que d'alguna manera establia quines eren les competències de l'Estat i les competències de la Generalitat. Aquesta Llei, senyor diputat, era una llei que feia una invasió de competències autonòmiques com així ens va demostrar el Tribunal Constitucional. Aquesta és una llei que era recessiva en relació amb els decrets que s'havien establert; abans d'aquesta Llei la incoació, l'establiment de bé d'interès cultural corresponia a la Generalitat; després d'aquesta Llei va correspondre a l'Estat.

Efectivament, aquest per nosaltres va ser un punt molt important, va ser un punt molt greu en el qual nosaltres vàrem expressar aquí, públicament, el nostre desacord i lamentablement fins fa molt poc temps, fins fa un any i mig, això no es va resoldre al Tribunal Constitucional. Aquesta expressió, senyor diputat, de sentiment que vostè diu ara és llàstima que no l'hagués expressat l'any 85, l'any 87, l'any 89. En aquell moment sí que li semblava que teníem una legislació i sí que li semblava, en aquell moment, que aquesta era una legislació correcta i que no feia invasió de competències de la Generalitat. Nosaltres, senyor diputat —i ho vam dir en aquell moment—, des que es va establir la sentència ha passat un any i mig, i durant aquest any i mig hem fet una tasca aprofundida sobre la preparació de la Llei que vàrem entrar al Parlament, el preàmbul de la qual —en la frase que vostè ha dit— el compartim absolutament.

No és veritat, senyor diputat, que durant aquests anys nosaltres no haguéssim realitzat cap gestió d'incoació d'expedient. Això, senyor diputat, no és cert i en aquesta cambra hi deuen haver unes actes en les quals jo mateix des d'aquí explicava que els primers béns d'interès cultural establerts per la Generalitat eren precisament aquells que eren a Madrid, que estaven pendents de resolució i que no havien sigut resolts per l'Administració de l'Estat. Hi va haver, senyor diputat, un endarreriment amb la resolució de béns d'interès cultural no atribuïble a la Generalitat, perquè aquella Llei no li donava aquestes competències, i la prova que això és així és que les primeres aprovacions eren precisament aquelles que s'havien presentat a Madrid i que no havien estat aprovades per l'Estat. En aquest sentit, senyor diputat, em penso que amb això haig de rebatre —i ho faig amb tota cordialitat— el que vostè deia, perquè sí que seria greu que Catalunya no hagués disposat d'aquells elements de defensa del patrimoni, quan aquest ha estat sempre un objectiu important i prioritari del Govern de la Generalitat.

Vostè, senyor diputat, després fa unes altres reflexions sobre qüestions que jo tampoc podria compartir. Jo tampoc podria compartir que en tota aquesta qüestió no hi hagi hagut un diàleg amb els municipis, que no hi hagi hagut un respecte i una audiència en aquestes qüestions per part dels representants municipals, perquè li vull recordar que molts d'aquests expedients que nosaltres hem obert, que hem incoat, els que hem fet i els que estan en curs, han sigut el resultat de propostes moltes vegades sorgides dels mateixos municipis; moltes han sigut de la Generalitat, altres han si-

gut dels municipis, tant pel que fa referència als béns immobles com també pel que fa referència als béns mobles. Em penso que, en tot cas, vostè deu estar pensant en una cosa concreta, o potser la seva imaginació el condueix a portar-nos a algunes declaracions que no corresponen al que en realitat ha succeït durant aquests temps.

Vostè, senyor diputat, em diu una altra cosa –simplement la hi voldria respondre–, vostè em diu que com a conseqüència d'això no hi ha hagut cap resultat en la gestió pel que fa referència a *sponsors*. Jo, em sap greu, però ho haig de contradir des d'aquesta tribuna, perquè nosaltres hem tingut un gran interès a demostrar el nostre reconeixement a moltes empreses que han contribuït amb nosaltres a fer possibles restauracions en quantitats molt importants. En favor d'aquestes empreses –aquí hi ha un alcalde el qual em pot confirmar el que li estic dient, perquè és dels alcaldes que s'ha quedat a aquesta interpel·lació– li puc assegurar que precisament gràcies a algunes d'aquestes empreses hem pogut dur a terme moltes coses que no hauríem realitzat. Hi ha hagut una gestió i una recerca d'*sponsors* eficaç i ben preparada, i per això, senyor diputat, nosaltres podem i podem reclamar i podem expressar el nostre disgust quan la Llei que precisament hauria d'afavorir això no ho fa, i per això el nostre Grup Parlamentari aquí i el nostre Grup Parlamentari de Madrid poden expressar el seu sentiment per la poca sensibilitat que té el Govern de l'Estat, per la poca sensibilitat que ha demostrat i com una bona llei de mecenatge podria afavorir extraordinàriament aspectes que tenen a veure amb la recuperació del patrimoni.

Senyor diputat, això que li dic li ho dic amb molta cordialitat: encara seríem a temps de modificar aquesta Llei, encara seríem a temps de fer possible que aquests *sponsors* que vostè reclamava que no s'havien produït, que aquí a Catalunya sí que s'han produït –potser vostè té altres antecedents–, encara seríem a temps d'arreglar-ho i jo li asseguro que nosaltres podríem disposar de molts diners que d'altra manera serà difícil de tenir, atès que el patrimoni és molt, però que les prioritats dels governs també són moltes.

Senyor diputat, de totes maneres també li haig de replicar una cosa que em sap greu que vostè hagi dit, perquè tampoc és certa i que això correspon a una feina realitzada pel Departament. Quan vostè deia: «nosaltres tenim tres objectius en relació amb el patrimoni, que és el coneixement, la protecció i la restauració»: coneixement, protecció i restauració; i vostè ens deia, en relació amb el coneixement, en relació amb aquest inventari, que no s'havia realitzat. Jo li dic que sí, senyor diputat –i em penso que li ho puc dir–, fa molt poc temps, precisament, que es va publicar un llibre, un llibre molt important que es va remetre a tots els senyors diputats, en el qual hi ha..., és el catàleg dels monuments i dels conjunts històrico-artístics de Catalunya, que n'hi han, senyor diputat, més de tres mil; això es va presentar i aquest llibre es va remetre a les senyores i els senyors diputats. Però a més s'han realitzat quaranta mil fitxes que fan referència a la catalogació dels béns de tot el Principat; aquestes quaranta mil fitxes s'han realitzat durant anys i aquestes

quaranta mil fitxes, en aquests moments i des de fa dos anys, es duen..., s'està realitzant un treball no de completació –que ja estava fet–, sinó precisament d'aprofundiment, de polir i d'ampliar les dades obtingudes. Hi ha, senyor diputat, un inventari complet que permet el coneixement del patrimoni.

La protecció del patrimoni –permetin-me que em pari dos minuts sobre aquesta qüestió–, la protecció és el resultat, senyor diputat, de les actuacions que s'han dut a terme i de la sèrie d'expedients que s'havien incoat i de les actuacions que d'aquesta forma s'havien previst. I jo li explico a vostè quin ha sigut el motiu per què nosaltres no hem pogut incoar més expedients: ha sigut precisament una llei mal plantejada, mal feta i mal realitzada des del punt de vista autònom, que ens va restar competències. Si això no hagués estat així, nosaltres hauríem pogut fer, hauríem pogut anar molt més endavant del que hem anat fins ara.

I finalment, senyor diputat, i em sap greu que aquesta primera intervenció en la qual he hagut d'explicar algunes de les coses que vostè havia dit, simplement perquè em sabia greu que aquesta mala, probablement mala informació que vostè tenia representés un element que no tingués una resposta..., el que després li explicaré és quins són els plans de restauració, amb quins criteris es fan i de quina manera es duen a terme.

Però per acabar aquest termini de contradiccions –si m'ho permet el senyor diputat– li haig de dir que, des del meu punt de vista –veig que no coincidí amb el seu–, aquesta oficina de gestió de monuments ha sigut una molt bona oficina que ha tingut uns molts bons resultats, i a aquests bons resultats jo m'hi remetria sobre dues fonts només –n'hi podria donar unes quantes més–: la primera és el nombre de visitants que s'han presentat a visitar aquests monuments catalans, s'han multiplicat en alguns casos per cinquanta i en altres casos per dos-cents, però ha representat un molt més gran nombre de visitants; i la segona cosa és que els materials, els elements de què han pogut disposar aquests visitants han sigut uns materials i uns documents que permeten tenir una visió completa, una visió més completa del monument. Hi ha hagut una gran tasca realitzada en aquest sentit, hi ha feina feta, és evident que hi ha feina per fer, però estic convençut que en aquests dos anys i escaig, o dos anys d'actuació d'aquestes oficines, els resultats que s'han assolit han sigut resultats, des del meu punt de vista, satisfactoris, però després també li podré ampliar opinions sobre aquest punt que, en aquest moment per no abusar de la seva paciència i del temps, no li puc formular.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller. Té la paraula el senyor Ferran per fer la rèplica.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Senyor conseller, són tantes les coses de què podríem parlar del patrimoni arquitectònic i del patrimoni cultural de Catalunya!, però el temps ens obligarà a centrar-nos en dues o tres de les que vostè ha plantejat.

Miri, jo li vull parlar de la Llei. Senyor conseller, no s'hi val a dir que el retard de la presentació de la Llei de patrimoni històric-cultural de Catalunya es troba en el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei del patrimoni històric..., presentat al Tribunal Constitucional pel Consell Executiu i el Parlament, perquè la sentència vostè sap que no va canviar una coma de la Llei, però va interpretar àmpliament la lletra de la Llei: reconeixement de les competències concurrents de l'Estat i de les comunitats autònomes en matèria de declaració dels béns d'interès cultural, el qual tampoc es contradeia amb la interpretació pròpia que feia el mateix Ministeri abans del recurs. En tot cas, senyor Guitart, vostès ho van vendre com un triomf polític de les seves tesis i això no és així. Però aquest fet, senyor Guitart, no és motiu suficient, no és motiu suficient el desacord amb una llei i l'espera d'una sentència per no aplicar la Llei. Per les raons que siguin, vostè van boicotejar o van deixar passar —si la paraula és més suau—, van deixar passar el primer element de protecció del patrimoni i que és que el Consell Executiu incoés determinades declaracions de monuments. Vostès se'n van desentendre i el Govern, durant aquests anys que jo li he dit, ni feia ni deixava fer; ni aplicava la Llei vigent ni en feia cap de nova.

Vostè no m'ha parlat d'un tema que jo li he tret, que és el tema de la restauració. Vostès s'han limitat a fer, en la majoria dels llocs, neteges, apuntalaments, petites reparacions i, en definitiva, pedaços que han permès al Consell Executiu afirmar que «esta intervenint en molts llocs», però sense eficàcia. Li posaré un exemple: Escaladei; això sí, això li permetia a vostè ubicar l'inevitable cartell vermell propagandístic, i aquestes intervencions de pocs diners, amb dotacions irrisòries, només han servit per consolidar el que s'ha anat fent malbé en les fases anteriors. Aquesta ha estat, senyor conseller, la seva política en els temes de les restauracions.

No m'ha parlat dels plans directors. Jo li he reconegut en la meua intervenció anterior que hi ha un pla director que és modèlic, i li ho comentava fa uns instants a un diputat d'Esquerra Republicana, que vostès ho han fet bé a Sant Pere de Rodes. Però potser també perquè hi ha l'interès personal del director general de Patrimoni Cultural, que està molt interessat en Sant Pere de Rodes, l'interès que té per aquest document, perquè fora d'aquí es pot dir que és un *unicum*, mentre altres monestirs com Sant Cugat, o com molts castells de Catalunya, com el de Burriac, com el de Montsoriu, estan caient a trossos, senyor conseller. Quants plans directors tenen vostès preparats?

Vostès han tingut oblits importants, senyor conseller. Vostè sap que un tret singular de la nostra identitat històrica i sociològica com a nació és el nostre patrimoni industrial, que és el testimoni d'un desenvolupament econòmic recent del país, que està desapareixent a una velocitat exorbitant. La Conselleria no ha mogut ni un dit per impulsar un mínim pla de catalogació i de recuperació, perquè els esforços del Museu Nacional de la Ciència i de la Tècnica, amb uns recursos raquífics, són lloables però no deixen de ser un es-

càndol, un desert en el que és el treball per al patrimoni industrial de Catalunya.

Jo he tractat de coses generals, senyor conseller —i s'encén la bombeta groga—, però jo li voldria parlar de dos llocs molt concrets: Ripoll i Sant Cugat. Dos llocs que tenen una significació històrica per al nostre país importantíssima. Vostè ha de saber, senyor conseller —i ho sap— que amb data de novembre de l'any 82 el conseller de Cultura es comprometia que en dos anys estaria arranjat tant el monestir com el seu entorn: any 82. La primera fase d'aquestes obres es va iniciar l'any 84, i després d'una suspensió temporal l'any 87, les obres d'aquella primera fase es van acabar el mes de gener del 91. Això sí, sota la vigilància de la Direcció General de Patrimoni, i amb un petit embolic de competències. Ha calgut que passessin onze anys, senyor conseller, per prendre decisions. I ara vostè, vostès saben per fi què fer amb la portada. Aquest exemple de Ripoll, senyor conseller, és la mostra de la velocitat de creuer de la seva Conselleria respecte a una joia del patrimoni arquitectònic català.

Un altre exemple: Sant Cugat, senyor conseller. S'hi han impedit les visites; hi han ubicat el Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles; els veïns s'hi han oposat; no hi ha un programa global per a Sant Cugat del Vallès, per al monestir; manca un pla director; no s'ha restaurat el monument: s'hi ha construït, s'hi ha construït, senyor conseller, el Centre de Conservació i Restauració de Béns Mobles. Vostès han posat uns diners aquí que han servit per fer una dependència oficial. I si això no queda clar, hi ha centenars de documents de l'Associació de Veïns i dels veïns de Sant Cugat explicant aquest fet. Senyor conseller, vostè sap que a Sant Cugat, com a altres llocs, necessiten un pla director, un pla de restauració; a Sant Cugat es necessita un pla de restauració global del claustre, de la façana, de l'església, del campanar, i un pla de rendibilització social que respecti el monument. (*Remor de veus.*)

He sentit el comentari que m'acaba de fer, senyor conseller, i jo li diré que el primer any de carrera el vaig estudiar al monestir de Sant Cugat del Vallès, a la Universitat Autònoma, per tant, conec la seva ubicació, conec les característiques del monestir, i li dic que és una vergonya que encara estigui com està, senyor conseller.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Té la paraula el senyor conseller per contestar la rèplica.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat, espero que els anys que vostè va estar a Sant Cugat d'estudiant li permetessin un millor coneixement del monestir que d'algunes de les coses que vostè m'ha explicat. Li ho dic perquè després li respondré..., afortunadament, aquí hi ha l'alcalde de Sant Cugat, que ell no sé si hi va estudiar, però que sí que té un coneixement molt precís i bastant exacte, i probablement més aprofundit del que vostè i del que jo tenim sobre aquest monument.

Senyor diputat, sento repetir-li el que li he dit al començament: en aquest cas amb més fonament. Jo crec que vostè

—i perdoni-m'ho, perdoni'm el que li dic— no sap, no em diu exactament, vostè no acaba d'entendre de què m'està parlant. Algunes de les coses que vostè m'ha dit, senyor diputat, són contradictòries amb el que vostè després ha expressat. Vostè parlava d'aquesta Llei, la Llei de l'Estat, i vostè deia que aquesta era una llei que nosaltres no havíem utilitzat. Senyor diputat, nosaltres, aquesta Llei, no la podríem utilitzar per al que vostè diu, que és per resoldre expedients, perquè la Llei ens ho impedia. Quan vostè diu que el resultat d'aquesta Llei és un resultat..., que nosaltres hem adoptat una actitud triomfalista, sobre això, senyor diputat, el que aquesta Llei reconeix és —i vostè ho deia— una facultat concurrent. Nosaltres, aquesta Llei ens torna el dret a incoar i a resoldre expedients que la Llei ens havia pres. Per tant, mentre estava en vigència aquesta Llei, nosaltres no podríem resoldre expedients. Però sí que els podríem incoar —com els pot incoar qualsevol—, i jo li deia que sí que n'havíem presentat, d'expedients, perquè es resolguessin, però no es van resoldre.

Per tant, senyor diputat, el resultat d'aquesta Llei ha estat nefast per a Catalunya, la no-denúncia d'aquesta Llei per part de vostès va ser molt negativa i jo em penso que els podem fer responsables d'aquests anys perduts i d'aquest temps no realitzat. (*Remor de veus.*) Aquesta Llei, senyor diputat, aquesta Llei va impedir al Govern de la Generalitat que pogués resoldre expedients com els decrets inicials els permetien de fer. (*Remor de veus.*)

Senyor diputat, vostè em diu, em feia una referència a les restauracions, i jo sí que li voldria explicar els criteris que hem tingut per a les restauracions. No es tracta, senyor diputat —i em penso que vostè s'ha excedit quan ho ha dit— que, quant a les obres que s'han fet a Escaladei, vostè es queixa que s'hagin fet obres amb pocs diners. Jo el remeto a les persones d'aquells entorns, que jutgin —amb els pocs diners que vostè diu— els resultats que s'han aconseguit. Si els resultats són positius i són favorables, em penso que vol dir que fer les coses amb economia i amb rigor també són beneficis per al país. És beneficis per a tots, per aquests diners que queden, que es poden aplicar per a altres coses. Vostè diu: «només hi ha un cartell vermell propagandístic». Senyor diputat, els cartells són d'orientació per a les persones, per remetre'ls al lloc on hi ha els monuments. Em sap greu que vostè, quan veu que posa en un cartell un monument que és de la Generalitat, entengui que és propagandístic. Sobre aquesta base, sobre aquest plantejament de les coses, senyor diputat, no anirem bé. El cartell és un cartell informatiu, i em penso que vostè no hi ha de veure o no ha de témer la publicitat de la Generalitat, sinó que el que hi ha de veure és una referència d'orientació, per aquest cartell.

Vostè, senyor diputat, em parlava del que s'ha fet en el patrimoni industrial. Jo em penso que hem de reconèixer entre tots que el que hem intentat i el que estem fent aquí a Catalunya és una actuació que —a mi m'ho han dit altres persones d'arreu de l'Estat— es pot considerar d'alguna manera com modèlica. El Museu de la Ciència i de la Tècnica ha pretès, precisament, la recuperació d'aquest patrimoni in-

dustrial, i s'ha fet sobre la base de no tractar de fer un museu que fos molt espectacular; s'hi han anat fent i s'hi han anat aplicant recursos cada any, dels que hem disposat, però el que sí que s'ha fet és una bona tasca de recuperació i de captació, a través d'aquesta xarxa de museus, d'aquesta xarxa temàtica de museus de la ciència i de la tècnica, que han permès que a tot Catalunya hi haguessin elements que, això, ho permetessin.

Em sap greu, però com que vostè tampoc hi ha entrat, no li podré donar els criteris, però li voldria contestar els aspectes puntuals que vostè en aquest moment m'anava plantejant. Vostè, senyor diputat, feia referència a Ripoll. I el que li puc dir —i tenim dades que, per altra banda, vam respondre—: mai s'han deixat d'aplicar, durant tots aquests anys, diners per a la conservació del monestir de Ripoll. I vostè fa referència a un entorn del monestir, entorn que no és el mateix monument, i que com vostè sap, hi havia un projecte que s'havia de realitzar fa uns anys, i que malauradament, encara no s'ha començat. De tota manera, senyor diputat, li vull dir una cosa —hi ha l'alcalde de Ripoll aquí, que ho pot confirmar—: l'estat en què es troba aquest entorn del monument de Ripoll és bastant lamentable. Permeti'm, senyor diputat, que li digui que és bastant lamentable, perquè no s'ha netejat, no s'ha polit, no s'hi ha fet res, i crec i entenc que aquesta continua essent una bona responsabilitat municipal. És evident que nosaltres tenim el desig —el Govern de la Generalitat—, en col·laboració amb la Conselleria de Política Territorial, de fer aquest entorn, però mantenir-lo en condicions adequades, un monument tan important. Tinc la impressió que hi ha també altres actuacions —com la del municipi— que haurien pogut contribuir a donar-li un millor relleu. Quan vostè en parla tant, senyor diputat, i abans ha fet una gran expressió de la participació i la col·laboració amb els municipis, hi ha moltes vegades que nosaltres també la trobem extraordinàriament a faltar. (*Remor de veus.*)

Sobre el seu monestir de Sant Cugat, miri, aquest és un dels casos, senyor diputat, on precisament l'entrada d'un *sponsor* ha permès un gran progrés sobre les obres i sobre els projectes a realitzar. És aquest *sponsor*, que hi ha aplicat una quantitat molt important, el que ens ha permès de fer les coses que, d'altra manera, haguéssim hagut de realitzar amb més temps perquè, com vostè diu, són moltes les coses que cal fer i són moltes les actuacions que convé atendre. Ara, el que resulta segons algunes informacions, en el que diu que el claustre no és visitable..., evidentment, en aquests moments, senyor diputat, el claustre té dificultats i no es pot visitar precisament perquè s'està restaurant, precisament perquè tota actuació en aquest sentit requereix una forma d'apuntament. Aquest apuntament del claustre, senyor diputat, correspon, precisament, a aquestes tasques que s'han de fer per tal de poder substituir i poder remoure les patologies que presenten les columnes del mateix claustre. Aquesta és una cosa que està a l'abast de tothom, que la coneix tothom, i que jo em pensava, senyor diputat, que vostè també la coneixia.

I, després, senyor diputat, vostè ens diu que aquí s'hi està posant un centre de restauració. Efectivament. Un dels objectius –i és possible que vostè no hi coincideixi, però a molts països del món s'hi coincideix– de la restauració monumental és, precisament, que per a la millor conservació pugui incorporar-s'hi una actuació positiva. Per tant, hi ha molts monuments arreu del món que acullen activitats, serveis, intervencions que permeten aquesta millor conservació. El fet de voler incorporar al monestir de Sant Cugat, precisament, un centre de restauració, amb una utilitat tant, diguem-ne, important com aquesta, des del nostre punt de vista, correspon al que hem explicat moltes vegades que pretenem: precisament, ubicar equipaments en els monuments, sempre que els monuments els puguin assimilar. Ho hem fet aquí, senyor diputat, ho seguirem fent i vostè veurà com tants monuments com puguem seran monuments que seran aprofitats amb altres serveis per tal de garantir d'aquesta manera el millor aprofitament del monument.

Sobre la portalada de Ripoll, senyor diputat, jo vaig tenir, vaig expressar un resum de l'informe que havíem obtingut, però més endavant em penso que podrem donar una resposta positiva sobre aquesta qüestió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Passem a... (*El Sr. Piella demana per parlar.*) Sí, el senyor Piella... Em temo que es considera afudit?

El Sr. PIELLA: Evidentment. Crec que és evident, no?

El Sr. PRESIDENT: Bé, li dono mig minut.

El Sr. PIELLA: Bé, en primer lloc per al·lusions. Quedo perplex, dintre d'aquesta cambra, perquè, quan hi ha problemes, o són de Madrid o són dels ajuntaments. Crec que això ens hauria de fer reflexionar perquè és bastant gros.

El Sr. PRESIDENT: Això no són les al·lusions, senyor diputat.

El Sr. PIELLA: Després..., però penso que és important, és el fons de la qüestió. I, després, una altra cosa, que crec que al senyor conseller l'han informat molt malament..., o no ha volgut dir la veritat, que és el següent. És a dir, l'entorn del monestir de Ripoll és un projecte que va fer el seu Departament l'any 82; es va presentar solemnement al president de la Generalitat. Per tant, si és un projecte que el va fer la Conselleria, devia ser de la seva competència, suposo. Evidentment, aquest projecte, en principi, no es va tirar endavant; van dir que era d'una altra conselleria, concretament d'Arquitectura i Habitatge, i al final, per poder desentrellar això, va ser imprescindible anar a apel·lar directament al president de la Generalitat perquè digués qui s'havia de cuidar de l'entorn del monestir. Al final, sembla que se n'ha de cuidar Arquitectura i Habitatge.

Jo crec que valdria molt la pena que el que es digués aquí fossin dades certes i dades reals.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Piella. El senyor conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA: Senyor president, en el que he dit em reafirmo, i ja hi haurà el *Diari de Ses-*

sions... Precisament, jo no he dit que no s'hagués fet aquest projecte, fa uns anys. També he dit que es resoldria en col·laboració amb la conselleria corresponent. El que jo també he dit és que l'element que hi hagi un projecte que el realitza la Generalitat no vol dir que sigui d'ells, com nosaltres actuem moltes vegades en monuments que no són de la Generalitat, actuem sobre esglésies, sobre elements que no són patrimoni de la Generalitat, però el que jo li deia, senyor diputat, és que això no eximeix que, en tot aquest entorn d'aquest preciós monument del nostre país, l'Ajuntament no prengui les condicions indispensables per mantenir-lo en un nivell de dignitat i de neteja.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la garantia de les seccions de crèdit de les cooperatives de Catalunya

Passem al dotzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la garantia de les seccions de crèdit de les cooperatives de Catalunya, que formularà el diputat senyor Ramon Vilalta. Té la paraula.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorable senyor conseller, en el fons de la interpellació que li presento en nom del Grup Socialista hi ha la gran preocupació que sentim per la situació econòmica i financera de l'agricultura de Catalunya, del pagès individualment considerat i de les cooperatives agràries com a entitat associativa.

Ben bé podríem dir que la inexistència d'una entitat financera especialitzada i amb una forta voluntat per al sector dificulta la possibilitat d'una actuació eficaç. La manca d'una entitat financera d'aquestes característiques agreuja situacions com la derivada de la pèrdua de valor com a garantia real de la propietat rústica o els aspectes relatius al mateix acord amb les entitats financeres respecte al finançament de les diverses línies del Reial decret 1887, de millora d'estructures agràries. Aportar un aval pel doble, pel triple o pel quàdruple de la subvenció sol·licitada es fa moltes vegades gairebé impossible per al pagès en qüestió en els moments presents, sobretot per als pagesos i ramaders joves que intenten instal·lar-se per primera vegada.

La pràctica desaparició de les caixes rurals a Catalunya ha empitjorat la situació reduint els instruments d'actuació financera en el sector. Més encara quan l'Institut Català de Crèdit Agrari no acaba de materialitzar l'objectiu de fomentar i canalitzar el crèdit agrari a Catalunya. De fet, directament vinculades amb el sector agrari resten només dues o tres petites caixes rurals estretament lligades a alguna cooperativa, i sobretot 127 seccions de crèdit dependents de 127 altres cooperatives agrícoles, 22 menys en qualsevol cas que l'any 85; 127 seccions de crèdit corresponents a 127 cooperatives de les quals 2 estan situades a la província de Barcelona, 43 a la de Lleida i 82 a la de Tarragona, a les

quals caldria afegir algunes altres cooperatives agrícoles que en fan les funcions sense reconèixer, però, formalment ser una secció de crèdit.

Aquestes 127 cooperatives, senyor president, administren uns dipòsits de 30.000 milions de pessetes procedents dels pagesos cooperatius: 2.000 milions procedents de comptes corrents, 13.000 milions de comptes d'estalvi i 12.500 milions de comptes a termini. En termes generals, aquest passiu –gairebé 30.000 milions– es dedica a finançar els socis, a finançar les mateixes cooperatives i a diversos altres comptes de tresoreria.

Les referències legals sobre les seccions de crèdit són abundants. L'article 80 de la Llei de cooperatives de Catalunya assenyala com a finalitat de les cooperatives agràries «promoure i gestionar crèdits i assegurances agràries mitjançant el foment de caixes rurals, de seccions de crèdit i d'altres entitats especialitzades», i també «establir seccions de crèdit perquè compleixin les funcions pròpies de les cooperatives de crèdit». En l'actualitat les seccions de crèdit compleixen aquest objectiu per dues vies diferents: en primer lloc, ajuden a reduir l'estructura de costos de la cooperativa corresponent perquè faciliten finançament a baix cost sense traves burocràtiques i ràpidament i perquè absorbeixen bona part dels costos fixos de la cooperativa; i en segon lloc, ofereixen serveis financers als socis mitjançant l'atorgament de préstecs i crèdits a un cost per sota del mercat, remuneren l'estalvi per sobre del preu de mercat i presten altres serveis financers sense cost.

Les seccions de crèdit vénen regulades per la Llei 3/87, general de cooperatives de l'Estat espanyol, d'una part, que els dedica l'article 117, on s'assenyala que «les seccions de crèdit són un intermediari financer sense personalitat jurídica i independent de la respectiva cooperativa, limitant el seu àmbit d'actuació a la mateixa cooperativa, als seus socis i associats»; la Llei de cooperatives de Catalunya, per altra part, en el seu article 80, i la Llei 4/84, de creació de l'Institut de Crèdit Agrari, en el mateix article primer, i d'una manera especial les regula una llei específica, la Llei 1/85, d'aquest Parlament, que justifica la creació, precisament, d'una llei al respecte tot dient: «El fet que algunes seccions de crèdit administrin quantitats importants d'estalvi exigeix l'atenció de l'Administració pública per assegurar que l'aplicació d'aquests recursos es farà amb rigor i amb criteri de modernitat, sense perjudici que aquesta regulació s'adrexi també a fomentar el moviment cooperatiu.» És precisament per aquesta raó que l'article 12 de l'esmentada Llei disposa que «s'autoritza el Consell Executiu perquè creï per decret un fons cooperatiu de garantia de les seccions de crèdit, el qual ha de ser finançat amb aportacions de les cooperatives que l'integren i per les aportacions de la Generalitat i d'altres organismes públics». Llei 1/85, del 15 de gener del 85 –fa, per tant, set anys.

En definitiva, en la mateixa reunió de treball de les cooperatives amb secció de crèdit, aquest mes de setembre passat, a Collbató, en el curs dels debats sobre la reestructuració del sector cooperatiu agrari de Catalunya,

s'assenyalava com una de les debilitats a considerar la següent, en els seus documents de treball: hi ha manca de recolzament de les administracions; es pot afirmar que la supervivència de les seccions de crèdit és possible gràcies a l'esforç del col·lectiu, en tant que les administracions s'han limitat a legislar desentenent-se del seguiment de les matèries legislades; les administracions, segurament per desconeixement, han tingut una actitud d'indecisió a l'hora d'afrontar-ne la problemàtica; no s'han tingut en compte les seccions de crèdit com a instruments per a canalitzar ajudes públiques a les cooperatives i als seus socis; la no-constituïció del fons cooperatiu de garantia, previst en la Llei 1/85, és una altra mostra de desinterès de l'Administració en el recolzament de les seccions de crèdit.

Repeteixo que això forma part textual dels documents de treball de les reunions tingudes a Collbató aquest estiu passat. Reunió a Collbató que va acabar amb l'aprovació d'un guió-resum dels assumptes tractats, que entre altres són els següents –tractats amb presència i assistència de representants de la mateixa Administració–: primer, l'Administració intentarà, a efectes de la seva constitució, dotar pressupostàriament el fons de garantia de dipòsits de les seccions de crèdit, si és possible el proper exercici del 93 –això era el 15 de setembre del 92–; segon, igualment l'Administració s'ha brindat a estudiar la possibilitat de canvis normatius, sempre que aquests canvis estiguin plenament justificats, i intensificar la tasca d'inspecció per tal d'assolir un òptim compliment de la normativa; tercer, les cooperatives amb secció de crèdit estan disposades a participar en el fons per al finançament del Pla de reestructuració i s'estudiaran les condicions financeres del mercat pel que fa a la rendibilitat global amb un mínim risc; quart, igualment es posa de manifest la necessitat d'arribar a un sostre més elevat de compliment de les obligacions de tramesa d'informació financera i en matèria de coeficients obligatoris que regula la Llei 1/85; cinquè, potenciació de les seccions de crèdit mitjançant tots aquells mitjans i instruments necessaris, així mateix es planteja la necessitat de tenir en compte les seccions de crèdit a l'hora de canalitzar qualsevol ajut o subvenció per a les cooperatives i socis, i sisè, oferiment per part del sector de corresponsabilitzar-se en qualsevol mesura que afavoreixi al desenvolupament de les accions de crèdit com a instrument financer propi del món agrari.

En definitiva, senyor president, senyor conseller, el Grup Socialista s'interessa pel reforçament i millora d'uns instruments financers al servei del sector agrari i d'una forma molt especial pel present i el futur de les seccions de crèdit de les cooperatives agrícoles de Catalunya i del fons de garantia que els doni cobertura, d'acord amb el mandat d'aquest Parlament contingut en l'article corresponent de la Llei 1/85.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Macià Alavedra.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Macià Alavedra): Senyor president, senyores i senyors diputats, he escoltat amb molta atenció la interpellació formulada per l'illustre diputat senyor Vilalta sobre el funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives –bàsicament de les cooperatives agràries, òbviament– i del fons de garantia, fons de garantia que efectivament preveia la Llei 1/85, com ell ha assenyalat, i que no s'ha realitzat, i aleshores entenc que la seva interpellació és una petició de per què no s'ha realitzat i impulsar el Govern a realitzar-lo.

Efectivament, aquesta Llei 1/85, del 14 de gener, va tenir un desenvolupament: el Decret que va aprovar el reglament per a l'aplicació de la Llei, després una ordre sobre auditories del Departament d'Economia i Finances, sobre auditories anuals de les cooperatives amb secció de crèdit, dins de la línia del seu millor funcionament, que va ser substituïda per una ordre posterior, i l'Ordre de 5 de desembre del 86, per la qual es dicten instruccions sobre informació econòmica i financera de les cooperatives amb secció de crèdit.

El senyor Vilalta ha fet una descripció molt completa de les seccions de crèdit que existeixen a Catalunya, dels seus problemes, dels problemes de les cooperatives. Aquest és un món important per al sector agrari que es va tractar àmpliament en el debat sobre agricultura, en el qual va intervenir el mateix diputat senyor Vilalta i el conseller d'Agricultura i en el qual es van aprovar una sèrie de resolucions; però sobre l'aspecte de política agrària jo personalment, en aquesta interpellació, en aquesta resposta a aquesta interpellació no hi entraré. Però assumint una cosa que ha dit el senyor Vilalta, que aquestes seccions de crèdit donen crèdits per sota del preu del mercat i remuneren per sobre del preu del mercat els dipòsits, ha creat problemes financers importants en aquestes mateixes seccions de crèdit de les cooperatives i, per tant, jo considero que és important posar en marxa aquest fons de garantia, i que vagi lligat a unes auditories, a unes inspeccions, a un control del que fan aquestes seccions de crèdit. Per tant, em poso en la línia de l'impuls que ens donava en aquest aspecte el diputat senyor Vilalta.

Es va estudiar –perquè no han passat anys sense fer res, però–, es va estudiar el possible desenvolupament del capítol tercer de la Llei, que és precisament el relatiu al fons cooperatiu de garantia de les seccions de crèdit, i el Departament d'Economia i Finances va encarregar un estudi preliminar de caràcter actuarial sobre la viabilitat d'aquest fons cooperatiu de garantia, el qual posà en relleu les limitacions extraordinàries amb què aquest fons hauria d'operar en la pràctica. En síntesi, per reglamentar el funcionament del fons sense posar en perill la seva solvència i donar-li estabilitat –perquè un fons de garantia ha de tenir aquesta estabilitat, òbviament–, s'havia o bé d'estipular –segons els resultats d'aquest estudi– una prima exorbitant que pogués cobrir la totalitat dels riscos, o bé estipular la cobertura d'unes quantitats molt petites, fins i tot irrisòries, que no era la finalitat que es pretén o que s'espera d'un fons de garantia.

Això ve perquè la naturalesa del risc objecte de l'estudi, l'elevat grau de «tresoreïtat», la dimensió i l'estructura d'actius en un col·lectiu reduït fa inaplicables –i aquí utilitzo expressions actuàries– els criteris de determinació de primes que es fonamenten en el que s'anomena –i ho dic tal com ho deia l'estudi– l'«esperança matemàtica» o el «comportament mitjà». En definitiva, que es tracta d'un volum reduït, d'unes cooperatives molt heterogènies i feia molt difícil, realment, implementar aquest fons que la Llei ens obliga a portar a terme.

Per superar les objeccions bàsiques que planteja aquest enfocament actuarial, les seccions hauran de superar d'entrada i complir de forma continuada requisits molt estrictes –no hi ha més remei– per a la seva acceptació i permanència en el sistema de garantia de dipòsits. Per altra banda, també és perillós que seccions gestionades deficientment –i n'hi ha– o amb defectes estructurals importants gaudeixin de l'avantatge d'una protecció prestada als seus dipòsits amb recursos obtinguts –tal com ens recordava el senyor Vilalta– per mitjats de les seccions que tinguin, en definitiva, estructura sanejada i gestió eficient, així com de l'erari públic de la Generalitat.

Però la voluntat del Govern, expressada aquí i amb resolucions –per cert, aprovades amb una gran majoria d'aquest Parlament és potenciar–, malgrat les seves dificultats, el sector cooperatiu i agrari; és conscient que la creació d'un sistema de garanties per als dipòsits dels socis suposa una important regulació complementària per al conjunt de propostes, i tenint en compte que les cooperatives que tenen secció de crèdit, les que ha citat el senyor Vilalta, són agràries..., i tot això ha de sorgir del Pla de reestructuració de cooperatives agràries de Catalunya. Aquest Pla ja ha estat aprovat per la Comissió Interdepartamental a fi d'aconseguir dotar el sector de la viabilitat necessària per afrontar tots els reptes que té el nostre camp, i dins d'aquest Pla de reestructuració de cooperatives hem de contemplar, finalment, i després de tants anys, i per les dificultats que he intentat explicar a l'illustre diputat, aquest fons de garantia dels dipòsits en les seccions de crèdit de les cooperatives agràries.

Quins són els propòsits de capteniment, per tant, del Govern, que és el que tracta d'esbrinar qualsevol interpellació? Primer, aconseguir els objectius del Pla de reestructuració del cooperativisme agrari a Catalunya, en allò que fa referència als aspectes financers de les cooperatives que tenen seccions de crèdit, establint un sistema de garanties dels dipòsits que ajudi a la seva estabilitat i desenvolupi aquest sistema de seccions de crèdit, tot contribuint al seu finançament, a l'ajut que s'ha de prestar, evidentment, i que ens diu la Llei, per mitjats entre el món cooperatiu i la Generalitat. És a dir, en definitiva, la creació d'aquest fons de garantia.

Contribuir també a la formació en matèria financera dels gestors de les cooperatives agràries amb secció de crèdit, per mitjà de l'aplicació de l'acord de finançament que ja s'ha establert amb el Departament de Treball, Direcció General d'Ocupació, i el Departament d'Agricultura, Ramade-

ria i Pesca, la Federació de Cooperatives Agràries i els sindicats agraris, perquè, evidentment, la formació dels gestors d'aquestes seccions de crèdit, que, com ens recordava el senyor Vilalta, gestionen amb dificultats 30.000 milions de pessetes de dipòsits en les seves diverses formes, que és una quantitat apreciable, doncs tot això requereix una formació i, per tant, l'Administració hi ha de fer un esforç, en aquest aspecte.

Impulsar, també —i això és una tasca molt important—, la cooperació entre les diverses seccions de crèdit de diverses cooperatives, a fi d'establir fórmules que permetin alleugerir la repercussió unitària dels costos d'explotació i millorar la gestió.

En el pressupost del 93 hi ha una partida per a la creació d'aquest fons cooperatiu de les seccions de crèdit, que és una partida petita, de 10 milions de pessetes, però la partida existeix, potser com a conseqüència d'aquests acords, als quals feia referència el senyor Vilalta, de Collbató. Però, en cas de necessitat, aquesta partida, aquesta dotació pot ser incrementada en virtut de les modificacions pressupostàries que ens permet la Llei, és a dir, que hi ha la voluntat d'utilitzar aquesta partida. També hi ha una partida en el pressupost d'enguany destinada a la formació en matèria financera, adreçada a les cooperatives agràries amb secció de crèdit, formació a la qual feia referència fa poc.

En la redacció del Pla de reestructuració —i ho he dit abans— aquest tema ha estat present en tots els estudis i propostes previs, i, en definitiva, tenim la voluntat política, malgrat les dificultats que acabo d'expressar i que romanen, de crear aquest fons de garantia.

Bé, aquestes aportacions per meitat, tant de la Generalitat com del mateix sector cooperatiu, i en col·laboració, en el seu cas, tal com els llegia el senyor Vilalta, d'altres organismes públics, això implica una conjunció no tan sols de voluntat, sinó també de capacitat, i hem de veure la capacitat, en aquest cas, de les seccions de crèdit de les cooperatives, i de les cooperatives, per arribar a la culminació de la creació de l'esmentat fons. A aquest efecte s'han produït contactes amb el sector, però és evident que els hem d'intensificar per portar a terme això, i superar conjuntament i amb un diàleg permanent les dificultats que durant aquests anys ens han impedit crear aquest fons de garantia, dificultats que subsisteixen, però que, evidentment, hem de superar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Pot fer rèplica el senyor diputat interpellant.

El Sr. VILALTA I OLIVA: Senyor president, simplement per dir que aquesta és una d'aquelles ocasions en què el diputat interpellant es dona per satisfet de les explicacions del representant del Govern. Esperarem que això es materialitzi. Assenyalàvem abans que aquesta demora porta set anys; ens hem escoltat molt bé les seves paraules i, en qualsevol cas, ja preguntaríem en els mesos propers, si això veiem que no troba una via de sortida.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vilalta.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la política general pel que fa a la contaminació atmosfèrica de Catalunya, que formularà el diputat senyor Madueño, del Grup Socialista. Té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha parlat avui de la contaminació atmosfèrica, que constitueix avui una preocupació mundial, possiblement de les més importants que pateix el nostre planeta. Parlar del forat de la capa d'ozó, parlar de l'efecte hivernacle i de les conseqüències que això ha provocat no és descobrir absolutament res; i que ha estat motiu de preocupació a nivell mundial i que la cimera de Rio ho va posar en evidència, en firmar-se un dels convenis més importants sobre els canvis climàtics, jo crec que no és descobrir absolutament res.

Queda ben clar, després de tot això, que els problemes de la contaminació atmosfèrica són globals, però que estan originats a nivell local. I conscients d'aquest problema, un problema molt greu, des de fa molts anys constatat per tothom, va ser per què el Parlament de Catalunya va fer una de les seves primeres lleis, l'any 1983, per abordar aquest greu problema. I, precisament, en el seu preàmbul ho deixava molt clar, aquesta Llei, que deia: «L'aire, bé comú indispensable per a la vida, es troba greument degradat en la seva puresa en diversos indrets de Catalunya, i en altres hi plana l'amenaça a curt termini. Això reclama de la Generalitat l'exercici urgent de les seves competències, que li atorga l'Estatut, a fi de prendre posició activa en la prevenció, la defensa, la protecció i la restauració de l'ambient atmosfèric.» Llei 22/83, de 1983.

Què s'ha fet durant aquests deu anys per resoldre un problema important del nostre país, de dimensions globals, i que constitueix una de les preocupacions més importants per als ciutadans de Catalunya i per als ciutadans del món? És trist afirmar que, per resoldre un dels problemes ambientals més importants, juntament amb el sanejament de les aigües i els residus, no..., s'hagi fet pràcticament molt poca cosa. La legislació que hem fet no s'ha posat en pràctica. La Llei del 83, que aviat complirà deu anys, tindrà un aniversari ben trist, perquè pràcticament no s'haurà estrenat. La Llei preveia la redacció d'un mapa de vulnerabilitat i capacitat del territori pel que fa a un problema que qualificàvem tots els diputats d'aquesta cambra com un dels més greus que patia Catalunya, i dèiem, perquè era un problema greu, que s'havia de resoldre urgentment, i posàvem un data: l'any 1985 hauríem de tenir acabat el Pla de vulnerabilitat. On és aquest mapa de contaminació, senyor conseller, després de vuit anys d'haver superat el termini de la seva presentació i aprovació? Possiblement, conjuntament amb el Pla general territorial, que recentment s'ha presentat, després de deu anys, aquest li va al darrere: vuit anys. El mapa és molt important, importantíssim, perquè era conèixer la realitat, veu-

re on estàvem, perquè les seves decisions, els seus continguts, s'havien d'aplicar en el Pla general territorial i s'havien d'aplicar, sobretot, als plans generals d'ordenació urbana, és a dir, als municipis, per detectar, els focus de contaminació, com es podien prendre les mesures per resoldre'ls —base importantíssima per a la planificació dels polígons industrials.

També s'havien de declarar les zones d'actuació especial: si existien focus temporals de contaminació o possibilitats de superar el 80% dels nivells màxims de contaminació. Zones també de protecció especial per a aquelles zones que reiteradament o estaven superant els límits o estaven prop de superar aquests límits. Quantes zones d'atenció especial i quantes zones d'especial protecció s'han declarat per part del Govern de la Generalitat? Se n'han declarat dues l'any 85, una a Montcada i Reixac i l'altra a Cassà de la Selva. I, evidentment, totes dues, si s'acompleix el que diu la Llei, estan fora de declaració; per tant, no disposaríem de cap zona de protecció especial, perquè diu molt clarament el reglament de la Llei que «la declaració de zona especial quedarà sense efecte, cas que en el termini d'un any no s'hagi formulat el corresponent pla d'actuació». En cap de les dues zones s'ha declarat i s'ha fet el Pla d'actuació, almenys en el termini que especificava la Llei, que era d'un any. Quan jo vaig fer les preguntes corresponents, no hem vist els plans ni tampoc se'ns han donat.

I això, quines conseqüències té? Les conseqüències són que, si no està declarada zona d'especial protecció, no pot rebre els corresponents ajuts econòmics per la via ordinària; la via ordinària, que estava previst que es fes a través de la creació d'un fons per a la protecció de l'ambient atmosfèric, fons creat el 1983, i és un misteri la seva situació, perquè no en sabem res, de quina és la seva dotació, ni sabem si existeix aquest fons. Fons molt important, perquè era un fons econòmic que s'havia de nodrir dels pressupostos de la Generalitat i que s'havia de nodrir de les sancions imposades a les indústries o a les zones contaminants. Deu anys; no sabem on és aquest fons. Llavors, no sabem com es poden finançar les actuacions en les zones de protecció especial. Però per què crear un fons, si no existeixen aquestes zones declarades? És evident que és innecessària la creació del fons. Però el fons està creat; l'important és que es dotés i es posés en funcionament per a actuar.

No hi ha mapa de vulnerabilitat, no hi ha zones de protecció especial ni zones d'actuació especial, no existeix el fons econòmic... On és l'actuació del Govern de la Generalitat per a resoldre aquest problema que citàvem el 83 com un dels més greus del nostre país?

Una cosa sí que s'ha fet, i ho haig de reconèixer: es disposa d'una xarxa de vigilància i control important a Catalunya per poder detectar quin és el nivell de contaminació i quins són els nivells dels problemes que pateix el nostre país. Aquesta xarxa existia abans fins i tot que féssim la Llei, en molts indrets de Catalunya, xarxa creada per l'Administració local en l'etapa anterior, fonamentalment per l'extinta Corporació Metropolitana de Barcelona —ara Enti-

tat Metropolitana del Medi Ambient de l'Àrea Metropolitana— i la Diputació de Barcelona i alguns ajuntaments. És molt important aquesta xarxa, perquè ens permet detectar quina és la situació, i, per tant, tenim una llarguíssima llista de quina és la situació al nostre país quant a la contaminació, gràcies a aquesta xarxa existent en el nostre país.

El Consell Executiu també ha creat xarxes d'aquest tipus, però aquesta xarxa important local ha estat poc recolzada, ho haig de dir, per part del Govern de la Generalitat, quant a recursos econòmics, a dotar-la econòmicament, donat que la competència existent és del Govern de la Generalitat —esmenes que hem presentat als pressupostos de la Generalitat no han estat mai aprovades—, i, per tant, la seva situació no és realment pròspera pel que fa a la situació econòmica, malgrat que les institucions aquestes la mantenen.

Tot això ens ha permès disposar d'un bon diagnòstic, conèixer com tenim el malalt, aquest malalt que jo no crec que no puguem qualificar-lo d'aquesta manera, no només pel que fa a la contaminació atmosfèrica, sinó per altres paràmetres del nostre país, i que en aquests moments coneixem la malaltia, coneixem, després de deu anys, de quin mal hem de morir: l'ozó, l'àcid sulfhídric, els fums negres, les partícules en suspensió..., que vostè molt bé va exposar en un informe, on anunciava que teníem deu possibles càncers o deu focus de malaltia en el nostre país, que eren deu ciutats que superaven els nivells màxims, els nivells límits de contaminació atmosfèrica. Això està bé: tenim el diagnòstic. Però què fem per curar el malalt? Quin remei prenem per poder curar aquest malalt? Li prenem la temperatura, com ho hem fet durant deu anys, quan vostès veien que se superaven els límits admesos... Però, per què no s'han pres mesures, senyor conseller? Per què s'incompleix la legislació? Per què no fan el mapa de vulnerabilitat, que havia d'estar acabat el 85? Per què, després de deu anys de conèixer com està la situació, no declaren zones de protecció especial com a mínim aquestes divuit ciutats que vostès han reconegut que superen els límits i que la legislació ens obliga a declarar-les? Per què després de deu anys d'haver estat creat el fons no se'l dota, perquè sigui un impuls a nivell de les diferents administracions locals i a nivell de les diferents zones per poder prendre solucions concretes i reals per resoldre aquest greu problema?

Miri, senyor conseller, ja li ho deia en el tema de la interpellació sobre residus industrials: jo crec que s'ha acabat l'hora de les paraules i comença l'hora dels fets; comença l'hora de les actuacions concretes. Els diagnòstics, els tenim, però ens podem morir d'una certa borrarxera de diagnòstic i de números sense haver fet absolutament res per prendre una solució per aturar aquesta malaltia.

Jo, el que li demanaria, senyor conseller..., és que s'acaba el temps i crec que ja estan donats tots els arguments clars en la meua interpellació, en el sentit que crec que és necessari que s'actui, perquè, si es fa aquesta actuació en la línia que marcàvem al 83, en la línia que han marcat les directives internacionals, en la línia que ha marcat la Comunitat Econòmica Europea, en la línia que estem demanant des

d'aquesta tribuna des de fa molts anys, jo crec que li agrairan, sobretot, els nostres pulmons, la nostra salut i la dels nostres boscos, la de la nostra fauna, però sobretot li agrairà tot Catalunya, i crec que haurem contribuït, dintre de la nostra modèstia de país petit però contaminat, a millorar la salut del món per fer-lo més habitable.

Per tant, el que li demanaria, senyor conseller..., quin és el propòsit de capteniment del Govern per modificar aquesta política de no-actuació durant aquests deu anys?

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Madueño. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller Vilalta.

El Sr. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Albert Vilalta i González): Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat senyor Madueño, jo tinc estructurada aquí la resposta de quin és el capteniment, i penso que en el desenvolupament d'aquesta resposta poden ja..., la resposta a algun dels interrogants que vostè ha plantejat. La política es pot inscriure en els següents punts: una acció de vigilància de les emissions, una acció d'informació de les emissions, una acció de control de les emissions, una acció de regeneració i accions específiques.

Quant a l'acció de vigilància, com vostè diu, existeix una xarxa de vigilància i previsió de la contaminació, penso que molt completa, en aquest moment, a Catalunya; quasi, quasi ja acabada. Aquesta és una xarxa de titularitat públicoprivada, però que, d'acord amb l'article 12 de la Llei 22/83 o l'article 10 de la Llei 38/72, és una dependència funcional del Departament de Medi Ambient, que s'integra evidentment en una xarxa estatal, i que l'Estat, a més, n'ha de donar compte també a la Comunitat Europea. Existeix, per tant, una sola xarxa, formada per 42 estacions: 15, com vostè diu, de l'Entitat Metropolitana, antigues, d'una tecnologia que en el seu moment, doncs, era bona, que segueix essent bona, que avui dia és millorable, però que fan la seva funció perfectament; 6 de la Diputació; 4 de privades a Cers, i 17 de modernes del Departament de Medi Ambient «modernes» perquè ha sigut recent, evidentment; no és en cap demèrit de cap de les instal·lacions existents. Com vostè sap, d'acord amb la legislació, els ajuntaments de més de trenta mil habitants han de posar-los en el..., han de posar instal·lacions d'aquestes a partir del moment que existeix una atmosfera contaminada.

En aquest moment, per tant, penso que tenim una cobertura del 90% de la zona que podríem dir «vigilable», de la zona vigilable, que correspon..., i essencialment penso que estarem d'acord que les zones vigilables són el Tarragonès, són el Baix Llobregat, són el Vallès Oriental —incloent-hi Sant Celoni—, són el Gironès, són la zona metropolitana, són Cers, Igualada, Manresa, com a temes puntuals.

Aquesta xarxa, evidentment, com vostè deia, doncs, cobreix les mesures de compostos de sofre, de nitrogen, de monòxid de carboni, de partícules sòlides totals, d'hidrocarburs, d'ozó, de metalls, etcètera. A part d'aquesta xarxa, existeix una xarxa de pluja àcida; pluja àcida i ozó. Hi ha deu unitats; deu unitats, situades en el conjunt de Catalunya

que compleixen, evidentment, una doble funció: per un cantó, el control de tot el que ens pugui afectar quant a pluja àcida i ozó que ens vingui exterior de Catalunya —per tant, actuacions frontereres—, i aquelles que estan a la vora de boscos que ens permetin, per tant, veure quina incidència té sobre els nostres boscos. A part d'aquesta xarxa de la vigilància i previsió, a part de la xarxa de pluja àcida i ozó, hi ha unes unitats mòbils —en aquest moment hi ha tres unitats— que serveixen per a actuacions puntuals: per a calibratge, etcètera. I vull dir-li que està previst enguany, doncs, complementar aquesta xarxa amb tres o quatre unitats d'ozó i amb quatre o sis unitats de mesura de la xarxa bàsica.

Això seria, per tant, doncs, tot el que s'escombra en aquesta xarxa de vigilància i previsió de contaminació atmosfèrica. A les dades d'aquesta xarxa hi ha una acció d'informació, una acció d'informació que permet connectar totes aquestes estacions; connexió que, evidentment, pel seu caràcter de dependència funcional de la xarxa de la Generalitat, existeix entre les diferents institucions; hi ha una informació als ens locals i també hi ha una informació, lògicament —que penso que els la devem—, als ciutadans i que es dona a la premsa d'una manera periòdica. A part d'això, hi ha una informació a l'Estat.

Deixant a part, per tant, el tema de la xarxa i el tema d'admissions, passem al tema d'emissions. Hi ha una acció de control d'emissions que li puc dir que està en un procés de reforçament i que les inspeccions van creixent. En aquest moment, l'any 92, el cens del catàleg d'activitats de pol·lució en l'atmosfera era de 1.071 —que sobrepassa, evidentment, el de l'any anterior—; el de les inspeccions fetes el 92 és de 573 —que sobrepassa l'any anterior, que eren de 291—, i en el 93 està previst un total de 1.377 inspeccions en diferents sectors industrials. Aquestes inspeccions es fan, d'acord amb el Decret 322/1987, a través del control de les entitats d'inspecció i control; però, a part d'aquestes inspeccions que fa a les entitats d'inspecció i control, també hi ha un control directe, en el qual el Departament està en posició de disposar d'una unitat mòbil el 93, i una altra el 94, que es podrà desplaçar directament en aquells punts i focus d'emissió que serveixin no tant per a aquestes mesures periòdiques previstes, etcètera, sinó per un control, fins i tot, doncs, sobtat, que és el que realment és important per poder fer aquestes comprovacions.

A part d'això, hi ha també una campanya dels 300 focus emissors més importants, a través, també, d'entitat d'inspecció i control, però no com a mesures periòdiques..., doncs, fer una espècie d'autodeclaració, a través d'una enquesta, sobretot en el Tarragonès, en el Baix Llobregat i en el Vallès Oriental.

Del conjunt d'aquestes actuacions de control, se'n dedueix la necessitat d'una regeneració, com vostè deia, regeneració que a través de les lleis ja esmentades determina la creació d'un fons de protecció, que correspon a una subvenció a les àrees declarades de protecció especial. Com vostè molt bé diu, hi ha dues zones que havien estat declarades de protecció especial: una és la zona de Montcada, l'altra és la

zona de Cassà. Amb independència de l'aprovació que va passar els terminis..., de la seva aprovació d'aquest pla d'acció, el que sí que li puc dir, senyor diputat, és que durant l'any 92, i en base a aquest fons que existeix i que segueix existint, s'ha donat una subvenció a tretze empreses —onze a Montcada i la resta a Cassà—, per un valor d'una inversió d'aquestes empreses de 700 milions, que correspon, més o menys..., no és ben bé exactament la quantitat, però més o menys un 10% d'aquesta inversió total, l'aporta, d'acord amb la legislació, l'aporta el Departament; la resta l'aporten les indústries.

I, en aquest moment, doncs, s'està —com vostè sap— a més, doncs, de cara al futur, amb la consideració de l'àrea de protecció al Baix Llobregat. Sí que li vull dir que al Baix Llobregat, que és una zona que sobrepassa els límits..., en canvi, val la pena esmentar que el darrer any està baixant la contaminació, respecte al 92, al 90, 91, està realment baixant, i respecte al 89, 90, també. Però això no vol dir que no sobrepassi; no en una mesura important, però sobrepassa els límits tant de mitjanes com del percentil 98. A què es deu això? A actuacions que ja s'estan fent, actuacions que s'estan fent a les indústries, sobre..., concretament al Baix Llobregat a l'empresa Celsa, doncs, hi ha hagut una important millora.

A part d'això, hi ha accions específiques, accions específiques que corresponen a un programa de cooperació econòmica de subvenció a les administracions locals, d'un cinquanta per cent, amb sonòmetres, amb sensors d'emissions de vehicles i amb captadors manuals de contaminació; accions específiques que corresponen a un control de sorolls, també, encara que no són ben bé, doncs, emissions atmosfèriques, però també són emissions, des d'aquest punt de vista; accions específiques que corresponen als mapes de capacitat i vulnerabilitat, que li vull dir que l'any 87 es va realitzar un mapa de vulnerabilitat del Baix Llobregat, en el 88 es va fer el del Baix Camp, Alt Camp, Garraf i Baix Penedès, en el 91 el del Vallès Oriental, Vallès Occidental i la Selva, i en aquest moment s'estan realitzant els següents: el Barcelonès, el Maresme, Osona, Bages, Anoia, Alt Penedès, Conca de Barberà, Alt i Baix Empordà, Gironès, Pla de l'Estany i Garrotxa. En total, un conjunt de dotze mapes de vulnerabilitat.

Penso, de totes maneres, i penso que hi estarem d'acord, que amb aquests vint-i-un mapes de vulnerabilitat de diferents comarques s'escombria la zona més important des del punt de vista de contaminació, perquè, sortosament, hi ha moltes comarques en les quals no tenim un problema important des del punt de vista de contaminació.

A part d'això, com a acció específica també, hi ha la preparació de normativa d'emissió, concretament d'emissió d'incineració, perquè en aquest moment ens trobem aquí, a Espanya, que les emissions d'incineració estan molt per sota, molt per sota de la que correspon a les previsions comunitàries i, per descomptat, a la normativa alemanya. Està en preparació i espero que ben aviat també pugui ser una realitat.

També com a capteniment està aquesta exigència, en aquest cas a l'Estat, de promoció de la possibilitat que existeixin cada vegada més vehicles sense contaminació, sense plom. Vostè sap perfectament que l'existència de catalitzadors representa una reducció dels compostos de nitrogen del 30 o 40, del monòxid de carboni entre el 95 i el 100 i dels hidrocarburs del 95%. Per tant, actuacions, com a Alemanya, de promocionar amb dos o tres anys el canvi de vehicle cap al catalitzador seria molt bo. Aquesta és una actuació que fem, i fem a través de l'Estat..., que es faci possible aquest canvi. Perquè tingui en compte una cosa: al Baix Llobregat, un 40% de la contaminació al Baix Llobregat correspon a contaminació de vehicles i el 60% correspon a les indústries.

És evident que en els convenis, a més, convenis sectorials que s'han anat fent amb els sectors, es posa no solament el tema de l'aigua i el tema de residus, sinó que es contempla el tema de la contaminació atmosfèrica. Per tant, els sectors, voluntàriament, també es comprometen a aquesta reducció de la contaminació atmosfèrica. Vull dir, en aquest cas, per exemple, que a l'actuació que el Departament ha fet —i en tinc dades; li ho puc demostrar després, si vol—..., la baixada que s'ha produït a Igualada, per exemple, amb l'actuació de la utilització del fuel-bio en comptes del que s'estava fent, o l'actuació de gasificació que s'està portant a terme.

Finalment, li vull dir, doncs, que les actuacions de prevenció, amb un major rigor en la definició d'activitats classificades, en l'actuació de la Junta de Residus, de la Junta de Sanejament i també d'impacte ambiental, estan portant cap a la reducció d'emissions i cap al canvi de tecnologies, en aquells casos que d'una manera gradual es pot anar fent. En definitiva, senyor diputat, com a capteniment, com a figures generals de capteniment, hi ha el coneixement de les emissions, hi ha el control de les emissions, hi ha la correcció d'aquestes emissions, una normativa més adequada, des del punt de vista d'emissions d'incineració i als efectes de prevenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. El senyor Madueño pot formular la rèplica.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he sentit amb atenció la seva resposta i la veritat és que quedo quasi com quan he pujat aquí, amb la mateixa sensació que vostè repeteix contínuament dues coses: una, que em recorda aquell títol d'aquella pel·lícula que va guanyar un òscar, que ha sigut l'única espanyola que ha guanyat un òscar, que és allò de *Volver a empezar*. Sí, sempre estem continuant, començant, en el tema de medi ambient, com si no existís la història passada, és a dir, com si no portessin tretze anys de govern, com si no portessin deu anys d'existència d'una llei que ens exigia unes actuacions, unes actuacions concretes d'obra de govern. I és clar, això és la primera reflexió, és a dir, amb vostè tinc la sensació com si hagués començat tot des del moment que vostè va

agafar la Conselleria de Medi Ambient. És evident que hi ha un canvi qualitatiu important en el Govern, des que es crea la Conselleria de Medi Ambient, però és evident que existien abans els problemes mediambientals anteriorment, que hi havia hagut una legislació anterior i que hi havia una necessitat d'actuació des de l'any 80 o, com a mínim, des de l'any 83.

I la segona reflexió és que, és clar, vostè segueix insistint que l'única necessitat que tenim, pràcticament, és la de tindre coneixement de la situació. I ja li he dit que pràcticament al 83, quan vam fer la Llei, si els qualificatius dels diputats van ser tan greus, és perquè es tenia aquest coneixement de la situació. L'any 83, aquest Parlament ja va dictaminar que la situació era molt greu, en determinats indrets, encara molt més greu. Això ja se sabia des del 83. I van prendre unes mesures i van decidir unes qüestions. I són aquestes qüestions les que vostè, senyor conseller, m'agradaria, amb el to que m'ha fet l'explicació anterior, però que —jo li agraeixo el to— jo el que vull és el contingut, a part del to, que li agraeixo. Però li agrairia més que m'expliqués més el contingut. I el contingut és ben clar, el que deia la Llei. Escolti, necessitem fer el que es diu el mapa de vulnerabilitat de Catalunya, no dotze o vint-i-un, com vostè diu. Els dotze o vint-i-un eren els previs que, com que ja es tenien les dades, es pensava que es podien fer ràpidament. Dades que, evidentment, les que teníem el 83 són diferents de les del 93, evidentment que són diferents, però per això hi ha les estacions de mesurament, per dir-nos com es van modificant aquestes dades. Però amb les dades, un govern el que ha de fer és valorar-les i actuar, fer el mapa de vulnerabilitat i situació del territori de Catalunya. Que el necessitem, a més a més, per fer aquest Pla general territorial de Catalunya, per ficar-hi dintre les seves actuacions necessàries. I el necessiten els ajuntaments per poder actuar, senyor conseller. Vostè em diu que n'estan preveient dotze més, i no em diu quan estarà fet aquest mapa de vulnerabilitat que preveu una sèrie d'actuacions necessàries per als plans generals d'ordenació urbana dels municipis. No m'ho diu.

No li discutiré les dades de la xarxa, que jo les tinc diferents, que, en fi: la Diputació de Barcelona, el 52%; l'Entitat Metropolitana, el 32%; els ajuntaments diversos, el 9%, i la Generalitat, el 6% de la província de Barcelona. Però això, les dades, per mi no volen dir res, perquè està molt bé el que ha dit; i això, li tinc de dir que m'agradaria que aprofundís sobre aquesta situació que la Generalitat coordina, té les dades, té tota la informació, en col·laboració —perquè així ho diu la mateixa Llei— amb l'Administració local, que és la més propera als problemes i, per tant, aquesta coordinació és perfecta. I en això s'ha d'aprofundir. Però li demanaria una qüestió: és que aquesta actuació que és de concurrència de competències no és gratis i que s'ha de dotar econòmicament. I els ajuntaments i la Diputació de Barcelona i l'Entitat Metropolitana no reben pràcticament ni un duro per a la gestió d'aquestes estacions que serveixen tan magníficament per tindre la situació del malalt, com jo deia.

La situació de la informació i de transmissió de dades, senyor conseller, jo crec que és una cosa molt important. No es tracta només de donar-li la informació a la premsa, sinó que es tracta que donem la màxima informació als ciutadans de quina és la situació en què es troben els seus municipis, la seva zona, perquè és la manera de fer-los també responsables i fer-los participatius, que exigeixin que es prenguin mesures i, a la vegada, que la informació sigui de baix cap a amunt, però també de dalt cap a baix. És a dir, de la Generalitat cap als ajuntaments, i de la Generalitat cap a l'Estat, i de l'Estat cap a la Comunitat Econòmica Europea. És a dir, que hi hagi una difusió, com diuen les directives europees i les directives de Rio, que la informació sigui fluida, perquè és la manera de corresponsabilitzar els industrials, els ajuntaments i els ciutadans. Jo crec que falta una fluïdesa en aquesta informació.

Finalment, senyor conseller, segueixo pensant que falten mesures concretes per part del Govern. I aquesta és una necessitat clara i contundent. Jo crec que això no es pot negar, que falta aquesta situació. O em dirà que no és perillosa, la situació de l'ozó, que l'ozó és bo a dalt però és perillós a baix, i tenim ciutats que superen en molt aquesta situació, com poden ser Badalona, Manresa o Tarragona? O no és perillós el nivell de sulfhídric que se supera en bastant quantitat en alguna ciutat com pot ser Perafort?

Per tant, senyor conseller, en un tema tan greu jo li demanaria, sobretot, responsabilitat davant de la necessitat urgent de prendre decisions. I li diria: per mi en són quatre, d'urgents. Primera, que s'aprovi el mapa de vulnerabilitat que haurien de tenir vostès des de l'any 85 i no han fet. Segona, que es declarin zones de protecció especial totes les zones que, com a mínim, han sortit en els seus informes en aquestes divuit ciutats, perquè és l'única manera que puguin prendre solucions i puguin rebre ajuts. Malgrat el que vostè diu, el tercer punt que jo li demanaria és que es destinin recursos per crear el fons de protecció, que es va crear el 83; i que jo sàpiga, senyor conseller —i m'agradaria que això ho aclarís, perquè, si no, jo no el puc creure, perquè no s'ha dotat mai en els pressupostos de la Generalitat ni un duro per a aquest fons. I si vostè l'ha dotat extraoficialment m'ho hauria d'aclarir. Però en els fons, del pressupost de la Generalitat no s'ha destinat ni un duro. I pensi una cosa, que tindrem problemes amb la Comunitat Econòmica Europea, perquè si no és a través de declaració de zones d'especial protecció i a través dels plans d'actuació, no es podrà dotar les empreses com vostè ha fet aquest any, possiblement fora de normativa, i podria tindre problemes amb la Comunitat Econòmica Europea per dotar unes empreses fora d'uns plans d'actuació necessaris. Jo no dic que estigui malament, sinó que es fa malament. No està malament dotar les empreses, sinó que no es fa dintre de la normativa i podem tenir problemes amb la Comunitat Econòmica Europea i ens podem privar de fons europeus. I faci, per tant —per últim, com a quart punt—, participar, i responsabilitzi la indústria i els ajuntaments per reduir la contaminació. No només a través dels convenis, sinó a través d'actuacions concretes que s'aconsegueixen a

través de declarar zones de protecció especial i fer plans d'actuació, senyor conseller, no només a través de la Conselleria, donant-nos unes subvencions, plans d'actuació concrets, que els ajuntaments en puguin disposar per poder-los aplicar. Actui amb urgència, senyor conseller, perquè aquest tema és més greu del que sembla i, per tant, jo crec que si actua amb aquesta decisió, jo crec que li ho agraïrem tots —com li deia abans—, en benefici de la nostra salut i de la salut del planeta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Per contestar la rèplica té la paraula el conseller senyor Vilalta.

El CONSELLER DE MEDI AMBIENT: Senyor president, senyores i senyors diputats, jo em penso que potser no m'he expressat bé, però aquestes actuacions que li he dit d'un dels focus emissors que estem portant a terme és justament per convenir amb aquestes indústries aquests plans d'actuació. I li vull dir que s'estan portant a terme actuacions, algunes a través de conseqüències de declaracions d'impacte ambiental, com pot ser Repsol, que estem en una fase que Repsol faci les actuacions adients —ja ho han aprovat— per anar disminuint les seves emissions. I el mateix podem dir d'altres indústries.

Aquest és un tema, evidentment doncs, en què cal una base d'informació molt important, sobretot d'emissions, i que aquesta és la que s'està fent i que ens estem concentrant, a part d'aquesta tasca de control sistemàtic que diu la Llei —que s'està fent—, a part d'això, en aquests tres-cents punts, focus emissors més importants. Penso, senyor Madueño, que pot estar tranquil que en aquest sentit som molt conscients i estem molt preocupats per aquest tema.

Val a dir també que —i encara que sembli una paradoxa— anem millorant, en certa manera. Anem millorant. Es va millorant. Jo ara li llegiria, per exemple: Montcada. De la mitjana anual, Montcada, el 88-89, en partícules sòlides, 214; 89-90, 191; 90-91, 211; 91-92, 205; 92 —amb el que estem ara a punt de tancar, al març—, 192 en previsió. 192 sobre 150 que és el límit. Per tant, veiem que va descendint. El mateix podem dir en el Baix Llobregat, encara que hi ha aquesta preocupació. Sant Andreu de la Barca ha passat, enguany, a 275, quan estava a 319; Sant Vicenç dels Horts ha passat a 158 —recordem que el límit és 150— i estava a 216; Castellbisbal està a 202 —estava a 188—; aquí ha crescut en certa manera.

En general, s'està actuant en les indústries. Estan, les indústries, en aquests programes de disminució. I penso que estem, doncs, fent el camí per redreçar aquests problemes de contaminació. Que li vull dir una cosa: en aquest període justament hi ha hagut un increment important de l'activitat industrial, un increment important de la producció química, un increment important de tota la tècnica, de tecnologies intensives, etcètera. I, en canvi, veiem que no s'ha correspost justament amb el mateix increment, amb la mateixa potència, l'increment de la contaminació.

Per tant, hi ha un cert equilibri, que és un equilibri positiu, però això no ens ha de deixar tranquils en absolut. Ja ho

sap vostè, que no ens ha de deixar tranquils, justament estem en aquest camp. I el que li vull dir és que no és que tornem a començar —abans li he parlat de mapes de vulnerabilitat que havien estat fets l'any 87 i 88—, és evident de totes maneres, no és senzill, és complex i sobretot el que s'ha de tenir són les bases de dades. Aleshores, l'ampliació de la xarxa que s'ha fet en els últims anys —i no cal que sigui a partir que s'ha creat el Departament de Medi Ambient—, l'ampliació de la xarxa el que sí que ens permet és crear aquests mapes de vulnerabilitat.

Vull dir-li també que es fa aquesta difusió als ajuntaments, es donen aquestes dades als ajuntaments. Hi ha una osmosi total entre les diferents institucions que estan portant a terme aquesta..., que tenen aquestes unitats de mesura i, en aquest sentit doncs, penso que es compleix aquesta funció d'informació. I sobretot una funció d'informació —que es dona als ajuntaments— en les zones en les quals més pot ser palesa la contaminació i, concretament, a la zona de Tarragona i vostè ho pot veure, doncs —són dades que es donen als ajuntaments—, però vostè ho pot veure fins i tot a la premsa: hi ha, setmana a setmana, la mitjana d'aquella setmana, les dades puntuals que hi ha hagut.

Vull dir-li que es pot fer molt. Podem fer molt des de la Generalitat, però pot fer molt també l'Administració local amb la llicència d'activitats. La llicència d'activitats en els permisos de noves obres que, cada vegada més, ens hem d'esforçar tots plegats que sigui un objectiu posar noves indústries, però que sigui un objectiu també posar indústries al més netes possible.

Quant al fons, que jo sàpiga no estem incomplint cap normativa. Penso que tenim uns funcionaris, des del punt de vista jurídic, que són molt curosos amb això perquè cada ordre de subvenció hem de fer no sé quants passos a Brussel·les i ens han d'atoritzar el percentatge, i a vegades ens donen un 10 i a vegades un 15 i es fa aquesta tramesa a Brussel·les, i li vull dir que aquest fons, que aquesta aportació en les indústries, que en els casos concrets de Montcada i Cassà s'han tramès a través de la Comunitat Europea i és absolutament legal, no hem incomplert cap normativa.

Ja hi ha hagut aquests fons; hi ha partida per dotar, per a ajudes a les indústries en aquest cas i jo no comprenc, doncs, que la seva estranyesa pugui existir; vull dir, no ho entenc. De totes maneres, jo em penso i estic segur que aquest és un tema que s'anirà reconduint amb un esperit de col·laboració amb les indústries, que segurament vostè, doncs, s'hi identifica plenament perquè aquest és un tema que per real decret no podem exigir-ho, eh?

Moltes gràcies, senyor diputat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política de relacions laborals

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació sobre la política de relacions laborals, que formula-

rà el diputat senyor Sesmiolo, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. SESMILO: Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, entre les competències que per via constitucional i estatutària té reconegudes la Generalitat de Catalunya, les de caràcter laboral estan limitades en la majoria dels casos a l'aplicació de la legislació laboral establerta, que és la legislació estatal. A nivell teòric potser ens agradaria comptar amb competències, també, sobre aquesta matèria, però a mi em sembla que el futur potser va cap a un altre camí.

En la construcció d'Europa es parla molt del dèficit democràtic i potser poc del dèficit social i crec que hem d'estar tots entestats a construir també l'Europa social i això, segurament, farà que no únicament haurem d'adaptar a les nostres realitats de relacions laborals el que és la legislació estatal, sinó que més aviat la legislació estatal anirà perdent competències en favor —almenys això és el que desitjaríem nosaltres— d'una legislació social d'abast europeu, que fes que realment aquesta Europa unida políticament, a la qual aspirem, doncs, es basés en una qüestió que és fonamental, que és l'Europa social.

Crec, però, que això no ha estat obstacle perquè en el transcurs dels anys s'hagi anat desenvolupant amb innegables peculiaritats —no sé si dir-ne— un sistema o almenys un estil o un model de relacions laborals i de relacions amb i entre els interlocutors socials aquí a Catalunya. En diverses ocasions s'ha palesat la capacitat negociadora tant de la Conselleria de Treball, però no hem d'oblidar també dels sindicats i patronals de Catalunya. Realment, si no fos una labor en conjunt dels tres estaments, els econòmics, els socials i l'Administració, difícilment s'hauria arribat al clima del qual avui gaudim.

N'hi ha hagut proves, tant pel que fa a pactes entre els mateixos agents socials, com pel que fa a acords establerts amb la Generalitat o mitjançant mediacions realitzades pel Departament de Treball. Ara així de passada, em vénen a la memòria, doncs, el laude de la construcció, per exemple, quan la imminència de les obres olímpiques. Crec que va ser un laude, doncs, més ben o més mal rebut, però que era necessari, que tothom el va beneir, per dir-ho d'alguna manera. Recordo també els únics acords, els últims acords sobre serveis mínims en aquella vaga que se'n va dir general, però que, en fi, vaga general o vaga no tan general, realment hi havia una preocupació i fins i tot a la resta de l'Estat van haver-hi comentaris posant com a exemple Catalunya i, és clar, no únicament el Govern, sinó també la patronal i els sindicats amb quina facilitat —suposo que amb esforços per ambdues parts—, doncs, s'havia arribat a un acord de serveis mínims.

Però hem entrat darrerament en un procés de dificultats econòmiques que situa moltes empreses i molts treballadors davant de problemes que condicionen greument el seu futur, el nostre futur. És evident que això fa necessari que l'Estat defineixi i apliqui una política econòmica adient per donar suport a les empreses, per fomentar la creació de llocs de

treball i per establir una política fiscal més justa i més incentivadora per als qui generen ocupació.

Tot això és imprescindible, però també cal comptar amb una correcta política laboral i amb una reforma del mercat de treball en la mesura que sigui necessària i en tant que sigui justa per les parts implicades. Això, com hem dit al principi, correspon fonamentalment, bàsicament, a l'àmbit competencial de l'Estat. Però en sintonia amb el que hem comentat sobre la política catalana de relacions laborals, és evident la preocupació de la Generalitat i l'actuació que desenvolupa a fi de promoure la col·laboració social per remuntar les dificultats, per cercar solucions sectorials i territorials i per ajudar a mantenir el major nombre possible de llocs de treball i evitar el tancament d'empreses a l'espera de poder iniciar un nou cicle expansiu.

També un exemple del bon clima de relacions laborals a Catalunya és la creació del que em sembla se'n diu el Tribunal Laboral de Catalunya mitjançant un acord del Foment del Treball, de Comissions Obreres i UGT. En aquest torn d'interpellació, que no deixa de ser, també, un conjunt de preguntes, m'agradaria si el conseller ens pogués donar l'opinió del Govern sobre el funcionament, els resultats que al seu criteri té la instal·lació d'aquest tribunal i també fins a quin punt el Govern està compromès amb el funcionament d'aquest tribunal, perquè, òbviament, una institució d'aquestes característiques, encara que hagi estat promogut pels agents socials i econòmics, deu necessitar d'un recolzament no únicament tècnic i polític, sinó també econòmic i, per tant, almenys, al nostre Grup li interessaria saber si a grans trets vostè ens podria dir, doncs, quines són les mesures que ha pres el seu Govern, el Govern de la Generalitat, doncs, per donar suport a aquest tribunal laboral; hi insisteixo: si els resultats fins ara obtinguts creuen vostès que són els adients.

Ara també darrerament hem pogut assistir com a espectadors a un debat que hi ha hagut al Parlament de l'Estat sobre unes mesures mínimes que pensa adoptar el Govern per activar l'economia, però fonamentalment per generar llocs de treball i per combatre l'atur. Aquestes mesures estan esbossades, estan dibuixades, però realment no en sabem cap de concreta, no sabem quina és la seva traducció concreta; suposo que mitjançant decrets o mitjançant mesures legislatives que prendrà el Govern també es traduiran en accions concretes que podran trobar dificultats, a vegades, o oposicions, o postures contradictòries entre els interessos de la patronal i els interessos dels sindicats.

Per tant, creiem, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que ara és un moment en què és molt necessari potenciar unes relacions laborals basades en negociacions en les quals el realisme i el sentit de la responsabilitat puguin reconduir les situacions cap a fórmules menys traumàtiques i de menor cost social, i a la vegada puguin promoure nous plantejaments per a una reactivació empresarial. Si no es reactiven les empreses, si les empreses no són viables, no són rendibles, desenganyem-nos, no es creen llocs de treball.

Voldríem, doncs, demanar al conseller de Treball que ens expliqui com està potenciant la Conselleria, si és que ho fa, els instruments de diàleg i de col·laboració socio-laboral. Quins mecanismes pot oferir als sindicats i patronals per a cooperar en l'anàlisi, la orientació de mesures de reactivació industrial i de foment ocupacional, i quina política està seguint la Generalitat en l'autorització o denegació dels expedients de regulació d'ocupació? Sap vostè que aquesta és una preocupació de les empreses i el difícil és trobar l'equilibri entre allò que és just, o allò que és convenient..., ja sabem que moltes vegades, que els expedients siguin fets d'una manera que la burocratització obliga que es perllonguin tant en el temps, el que fa és acabar de rematar les empreses; i, per tant, hi ha una responsabilitat de l'Administració que aquests expedients es resolguin en el menys temps possible i d'una manera més eficaç.

En definitiva, senyores i senyors diputats, senyor conseller, quins són els propòsits de capteniment del Consell Executiu de la Generalitat davant d'aquesta crisi que estem patint pel que fa a les relacions laborals a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmió. Pel Consell Executiu, té la paraula el conseller senyor Farreres.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreres): Molt honorable senyor president, senyores i senyors diputats, abans de tot, permetin-me, permeti'm, il·lustre senyor diputat, que li faci una puntualització sobre un desig segurament compartit: és que l'Europa social s'avanci a cobrir el que serien els dèficits socials, això que ha dit vostè. Passa que em temo, em temo que el pronunciament general que ha fet la Comunitat sobre el tema dona només resposta parcial a aquest desig, en el sentit següent: que l'aplicació del principi de subsidiarietat —que compartim— doncs s'ha fet amb una lectura parcial, perquè s'ha fet en la lectura de dir: «sap, apliqui's la legislació de cada estat»; en el sentit, per tant, la conseqüència que se'n treu, que aquells estats que tenen una política poc social continuaran amb la política poc social. I les directives comunitàries de tipus social en aquest sentit queden reduïdes per aquest principi general que cadascú faci en aquest marc el que pugui. Sí que hi ha directives de tipus social, especialment en el camp de la salut i la higiene. Però, en resum —en resum—, que del principi de subsidiarietat, per mi se n'ha fet una lectura parcial, perquè vol dir l'autonomia del que hi està més a prop, però —diguem-ne— en defensa dels principis bàsics essencials que serveixen per al progrés.

Entrant en el cos de la seva interpel·lació, dir-li que la política en matèria de relacions laborals ha tingut per objectiu prioritari assolir i mantenir la pau social i el progrés social de Catalunya mitjançant la corresponsabilització dels agents socials i també de l'Administració catalana.

Els nostres propòsits de capteniment? Doncs, miri, continuar en principi en la línia seguida fins al moment. Mitjançant què? Ampliant la participació, reforçant els instruments de diàleg i donant suport a les iniciatives sorgides de la so-

cietat. Voldria remarcar-li per això que la característica, una característica potser bàsica, que inspira la nostra política en matèria de relacions laborals és una concepció desburocratitzadora, i això en tres punts: primer, no limitar-se a un pur tràmit administratiu de l'exercici de les competències; segon, intentar, sempre que sigui possible —i moltes vegades, molt sovint, ho assolim amb bons resultats—, la mediació del Departament, tant en els casos de conflictes com de negociacions, i, tercer punt, cercar sempre l'entesa i el pacte propiciant la concertació i donant suport als seus resultats.

Vostè n'ha fet esment abans en una història recent d'acords assolits dins d'aquesta línia de buscar la mediació, el pacte, l'acord. Els més recents —d'alguns, vostè no n'ha fet referència—, per exemple, són la constitució, els acords establerts amb la Generalitat i els sindicats i patronals pel que fa a la creació del Consell Català de Seguretat i Salut Laboral i la Comissió interdepartamental de la mateixa denominació. Així també —i vostè hi ha fet referència— és, aquí sí, amb la creació del Tribunal Laboral de Catalunya, que no ha sigut una iniciativa de la Generalitat, de l'Administració, perquè nosaltres hi hem donat plenament suport tècnic, suport econòmic i diria suport humà amb la figura a petició..., incorporant la figura del director general de Relacions Laborals, el senyor Rafael Ortíz, però com a director general, a president de la fundació, una mica com a element d'àrbitre en un organisme peritari de patronals i sindicats.

Vostè demanava si hi ha esforç econòmic; doncs, sí. Així, aproximadament, la dotació econòmica per a enguany és de 80 milions de pessetes, evidentment amb la corresponent justificació d'activitat. L'activitat del Tribunal és cada dia progressiva; per part dels sindicats i les patronals hi ha un intent reiterat que s'incorporin els convenis col·lectius per al recurs o l'ús del tribunal laboral; potser encara falta temps, perspectiva de temps suficient per poder parlar de resultats, atès que va ser l'any passat que es va iniciar el seu funcionament efectiu. Els apuntaments que hi ha, o sigui, és una feina, diguem-ne, *in crescendo*. De cara al futur immediat hem orientat la política del Departament vers un renovat enfortiment del marc propi de diàleg social, que volem que contribueixi a la superació de les dificultats actuals en la fase regressiva del cicle econòmic en què ens trobem.

Una mica, l'anterior, és una mica el plantejament global; ara passarem a alguns aspectes concrets. Un de molt important constitueix la reforma del Consell de Treball. El teníem en marxa, el procés de reforma del mateix Consell, i molt recentment ha quedat consensuat amb el vot favorable de totes les parts que integren el Consell de Treball. El Decret corresponent va ser aprovat pel Govern de la Generalitat en la seva darrera reunió del dia 9 de març, o sigui, de la setmana passada. Penso que ha estat un pas molt important. El Consell de Treball —ho recordo, em sembla que és bo que ens en recordem— és un òrgan emblemàtic que té una llarga tradició històrica, i crec sincerament que la política de relacions laborals de la Generalitat compta amb una base d'impuls, de debat i d'irradiació molt efectiva, gràcies,

precisament, al Consell de Treball. Al llarg dels seus anys —he dit abans que tenia una llarga tradició històrica— ha tingut dificultats, ha tingut alts i baixos, com tot organisme viu, però la Generalitat ha anat ampliant les funcions del Consell —de vegades per la via dels fets—, i com a fruit de la mateixa dinàmica del seu desenvolupament i les organitzacions presents s'ha anat consolidant, dins i fora de l'organisme, una política comuna de diàleg, i això és important.

Per tant, el Consell ha contribuït en gran manera a potenciar el clima de participació i de col·laboració. La reforma intenta potenciar el mateix Consell; el Consell ha donat bons resultats i intenta potenciar-lo i dinamitzar-lo. Vull destacar potser les característiques fonamentals d'aquesta reforma. Primera, és que era un òrgan consultiu del Departament de Treball i passa a ser un òrgan consultiu del Govern de la Generalitat, amb un sentit més ampli, per tant. La segona és que es determina formalment la seva naturalesa com a òrgan de participació institucional de patronals i sindicats. Tercer, simplifica i racionalitza la seva normativa —hi havia tot un conjunt de normativa dispersa al llarg del temps. Quart, eixampla les seves funcions significativament —si fos del seu interès, tinc aquí el text del Decret i hi podria donar lectura, però crec que no hi haig d'entrar—; es reforça pràcticament el sistema de consens per a la seva adaptació de cos; s'atribueixen més competències i més capacitat decisòria a la permanent, amb la finalitat d'agilitar el seu funcionament —abans estava molt encarcarat— i, en darrer terme d'aquestes característiques, podríem dir la possibilitat de crear comissions de treball, tant siguin sectorials, funcionals o territorials. En conjunt, es milloren el procediment i les vies de participació i es dona un impuls al Consell de Treball, com a element dinamitzador del nostre marc de relacions laborals.

Com una aplicació concreta, en aquesta línia, diguem-ne, de major participació i d'abordar els problemes vius de la nostra societat, hi ha la creació d'una comissió dins del Consell de Treball, acordada pel ple del Consell el passat dia 16 de febrer, i dedicada específicament a un tema de tanta actualitat com és el de la política industrial. Així mateix, divendres passat, dia 12, o sigui, la setmana passada, es va consensuar el projecte d'ordre que fixa la normativa de funcionament d'aquesta comissió. Voldria recordar només que les conselleries de Treball i d'Indústria el mes de setembre vàrem endegar converses per estudiar el tema de la situació industrial de Catalunya i de la competitivitat. Posteriorment, el 22 d'octubre hi va haver en aquesta cambra el debat monogràfic sobre la qüestió industrial, i es va aprovar una resolució —la 39.5—, el punt 5 de la qual diu..., en el punt 5 s'instava el Govern de la Generalitat perquè continués «el diàleg iniciat amb els sindicats, ampliant-lo a les organitzacions empresarials del país, dins del marc del Consell de Treball». Em plau donar compte, doncs, d'això, perquè és un mandat del Parlament ja complert.

Destaca també —vostè ens n'ha fet referència abans, i és de justícia destacar-ho— l'important acord, l'esforç de mobilització que van fer Comissions, UGT i Foment en consen-

suar el document on pacten, diuen, un pacte «de nou model industrial», que ara aporten conjuntament a la comissió, aquest document l'aporten com a document de treball a la comissió esmentada de política industrial. Es tracta, doncs, que puguem fer, amb aquest organisme tripartit i amb les aportacions de la Generalitat, que també les farà, una seriosa anàlisi dels factors que incideixen en la indústria catalana i en les nostres empreses, sectors i territoris, tot formulant propostes i recomanacions per a la seva millora.

Quant als expedients, d'una forma breu, sense entrar en les possibles modificacions del marc normatiu que ens ve donat, manifestar-li, per tant, que tenim un marc legal concret que fa que l'Administració hagi d'intervenir per autoritzar o denegar els expedients que se'ns presenten. Mentre hi hagi vigent aquest marc legal, la Generalitat s'ha marcat com a obligació fer tot el possible vers un doble objectiu: ajudar les empreses perquè puguin sobreviure —perquè no hagin d'arribar al tancament, si això és factible— i conservar la pau social a Catalunya.

Tercer punt que volia destacar quant als expedients és que en situacions empresarials greus —i ho remarco: situacions empresarials greus, és a dir, quan una situació està deteriorada—, apliquem uns criteris orientats al menor cost social i a la menor reducció de l'ocupació. Entenem que és preferible una suspensió de contractes a una reducció de plantilla, i que és preferible una reducció parcial de plantilla al tancament o desaparició de l'empresa. La Generalitat i els mateixos treballadors i sindicats tenim molt clar que cal ajudar a superar les dificultats, i que hi ha casos que, si no hi ha més remei, cal facilitar una suspensió temporal de contractes, una prudent reducció, per evitar, precisament, que s'arribi a la solució que no hi ha cap solució, que és el que més perjudica definitivament tot el personal, l'empresa i l'economia del país.

Unes dades molt breus, amb la seva vènia, senyor president: les empreses i els treballadors estan sensibilitzats en aquest tema, li deia; la majoria dels expedients són pactats —volia destacar això: la majoria dels expedients són pactats— per ambdues parts, perquè hi ha un sentit de responsabilitat. Però també s'aproven expedients, encara que no siguin pactats, quan objectivament, després de tots els tràmits i informes d'inspecció, de la mateixa anàlisi de la Direcció General, així es veu.

Les xifres de l'any passat: miri, de 2.197 expedients tramitats, un 86% eren pactats, i es van autoritzar. Un altre 10%, 10,3%, per ser més precís, es van autoritzar sense pacte. Enguany, amb els dos mesos que tenim transcorreguts, 810 expedients tramitats, que suposen un 88,9, un 89%, que són pactats i autoritzats, i un 8,8% que han estat autoritzats sense pacte. Insisteixo, doncs, que la gran majoria, diguem-ne, suposen pactes entre les parts. Esperem, amb això, contribuir a salvar una fase de dificultats i que facin possible arribar en condicions viables a la reactivació de l'economia i de l'ocupació a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Vol fer rèplica el senyor Sesmi? *(Pausa.)* Té la paraula.

El Sr. SESMILO: Sí, senyor president. Molt breu, donada l'expectació perfectament descriptible que té la cambra, doncs, davant d'un tema com aquest i, per tant, doncs, deu ser molt tard per a tothom. Però, simplement, fer un comentari, senyor conseller. Quan vostè ha parlat de la recent reforma del Consell de Treball, doncs, m'ha vingut a la memòria el fet que, pertanyent vostè i jo a la mateixa força política, sap que ens vam comprometre en la darrera campanya electoral que en acabar aquesta legislatura es crearia el Consell Econòmic i Social de Catalunya. Llavors, preguntar si aquesta reforma del Consell de Treball, doncs..., jo m'imagino que no està feta, diguem-ne, per evitar crear aquest altre Consell, però en tot cas m'agradaria que ho aclarís. És a dir, si això pot ser un impediment per alentir-ho..., i en tot cas, quan preveu el conseller —perquè entenc que per a les relacions laborals fóra bo—, quan creu que, diguem-ne..., ja sé que el propòsit és de fer-ho de manera consensuada, pactada, el millor possible..., però com creu que està l'ambient entre els agents socials i econòmics, doncs, perquè algun dia puguem veure realitat el que va ser un compromís nostre electoral.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sesmi. El senyor conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Des de l'escó mateix, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí, sí.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL: Miri, al meu entendre, la millora, la reforma i millora del Consell de Treball no és incompatible amb l'existència del Consell Econòmic i Social. Li diré molt senzillament per què: perquè el Consell de Treball, fins i tot en el sentit ampli amb què s'ha vehicu-

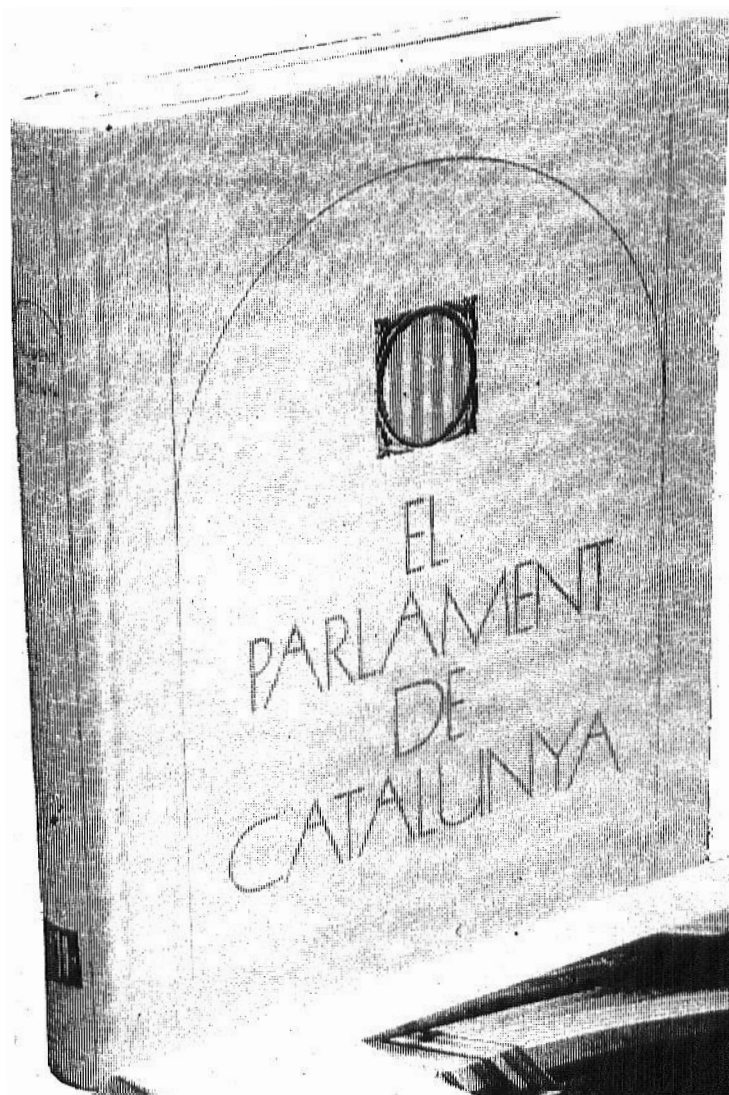
lat aquesta reforma, aquesta ampliació de competències, gira al voltant fonamentalment del que són relacions laborals i món del treball i ocupació; és a dir, mentre que els consells econòmics i socials, com s'entenen normalment, amb els seus continguts, arreu d'Europa —el mateix que a Espanya—, tenen un abast, a més de les qüestions de tipus laboral, per dir-ho així, de les qüestions econòmiques en general que tenen una incidència general sobre la societat, i, per tant..., volem dir que no són incompatibles, el perfeccionament del mecanisme amb l'existència de l'altre...

Quant als propòsits, diguem-ne, almenys d'aquesta Conselleria, d'endegant el procés de constitució o, en fi..., estem treballant, diguem-ne, amb els elements de projecte, per entendre'ns; figura en el programa electoral, i jo tinc l'esperança que pugui entrar o veure's el projecte de llei l'any vinent. L'any vinent crec que seria..., perquè, a més, ho volem fer amb un procés participatiu, de consulta amb el conjunt de la societat, amb una àmplia participació, que fonamentalment giraria, estaria pensat amb la presència —jo no dic amb ànim exhaustiu ni determinant— de patronals, de sindicats, d'usuaris, de representants de l'economia social i del món de la pagesia. Segurament em descuido d'algú, perquè improviso sobre el tema, però com a línies fonamentals va per aquí. Em sembla, tinc memòria que fa pocs dies vaig contestar per escrit una pregunta d'un grup parlamentari, em sembla que d'Iniciativa per Catalunya, en aquest sentit i donant aquesta data com a possible data de posada en marxa i de tractament parlamentari del projecte.

Moltes gràcies, senyor president; gràcies, senyor Sesmi.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Fins demà a les deu del matí, se suspèn la sessió.

(Són les vuit del vespre i deu minuts.)

EL PARLAMENT DE CATALUNYA

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequés
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'acetat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequés i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts Medievals

L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts escenari del redreçament
polític

Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V

Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella
D'arsenal a palau reial
De palau reial a Museu
La instal·lació del Parlament durant la
República
L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament

*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament

El sistema d'autogovern de Catalunya

Característiques del Parlament

La funció i les competències legislatives
del Parlament

Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integradora i solidària

El funcionament del Parlament

L'elecció del Parlament

Els diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de
govern

La publicitat i el coneixement del
Parlament

Els serveis del Parlament

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució Espanyola

Barcelona 1988. 2.ª edició ISBN: 84-500-9376-7

Preu: 150 pta. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució Espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució Espanyola. Estatut d'Autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona 1990. 5.ª edició ISBN: 84-393-2176-7

Preu: 1.050 pta. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució Espanyola, l'Estatut d'Autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona 1988. 3.ª edició.

Preu: 80 pta. 17 x 11 cm, 22 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una Resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'Autonomia de Catalunya

Barcelona 1983. 2.ª edició ISBN: 84-500-9378-3

Preu: 100 pta. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel Rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1981. ISBN: 84-500-4156-2

Preu: 3.000 pta. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona 1986. ISBN: 84-505-4739-3 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Vol. 1. ISBN: 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN: 84-505-4741-5

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona 1989. ISBN: 84-505-8049-8 (o.c.)

Preu: 8.500 pta (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg (2 vol.).

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988

Vol. 1. ISBN: 84-505-8049-8

Vol. 2. ISBN: 84-505-8051-X

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona 1984. ISBN: 84-500-9786-X

Preu: 6.250 pta (2 volums). 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

El Parlament de Catalunya

Barcelona 1991. 5.ª edició

Preu: 100 pta. 21 x 12 cm, 58 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu il·lustrat amb fotos a tot color, de Francesc Català Roca i altres fotògrafs. N'hi ha, també, versions en castellà, alemany i anglès.

El Parlament de Catalunya

per J. Sobrequés, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona 1987. 2.ª edició ampliada ISBN: 84-505-6832-3

Preu: 12.500 pta. 31 x 24 cm, 502 pàg.

Segona edició, ampliada, amb 231 fotos a tot color i a tota pàgina, i 78 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7798

Preu: Subscripció anual: 7.500 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de Ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les Comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN: 0213-7976 (general)

ISSN: 0213-7984 (sèrie P)

Preu: Subscripció anual: 6.000 pta. 31 x 21,5 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIO

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF
carrer núm.
telèfon població codi postal
desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐
☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ ☐
☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ ☐

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19....

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el Butlletí Oficial del Parlament
de Catalunya (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).
Din. Leg. B-27 066-80 ISSN 0212-7076

